ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΗ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 56ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

Ι. ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΗΣ ΣΤΑΣΕΩΣ

27.—Προσπάθειες τοῦ Ἄγγλου Στρατηγοῦ Σκόμπυ γιὰ τὴ συμμόρφωση τῶν κομμουνιστῶν πρὸς τὴ συμφωνία τῆς Καζέρτας.

28.—Τὸ συνέδριο τοῦ ΕΑΜ κηρύσσει τὸν ΕΛΑΣ ἀνεξάρτητον καὶ ἀποφασίζει μυστικὰ τὴν ἔκρηξη τοῦ κινήματος γιὰ τὴν κατάληψη τῆς Ἀρχῆς.

29.—Τὸ ἔνοπλο συλλαλητήριο τῆς 3 Δεκεμβρίου 1944.—Ἔναρξη τῆς στάσεως.

30.—Ἄλλες στασιαστικὲς ἐνέργειες τῶν κομμουνιστῶν.

31.—Τὰ θύματα τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944.

***

27. Ὕστερα ἀπὸ τὶς παρελκυστικὲς καὶ παραπλανητικὲς μεθόδους, ποὺ οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ ἐαμικοὶ ποὺ συνεργάζονταν μ' αὐτούς, ἐχρησιμοποιοῦσαν στὸ Ἑλληνικὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο, ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Βρεττανικῶν στρατευμάτων στὴν Ἑλλάδα Στρατηγὸς Ρ. Σκόμπυ ἀντελήφθη τὴν ἀνάγκη ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς στὰ χέρια του τὴ διαχείριση τοῦ ζητήματος καὶ συγκεκριμένα τὴν πραγματοποίηση τῆς ἀποφάσεως ποὺ εἶχε ἀπὸ κοινοῦ ληφθῆ γιὰ τὴν ἀποστράτευση τῶν ἀνταρτικῶν δυνάμεων μέχρι τῆς 10ης Δεκεμβρίου.

Εἶχε πρὸς τοῦτο ὅλα τὰ δικαιώματα ὁ Βρεττανὸς στρατιωτικός. Τοῦ τὰ ἔδινε ἡ συμφωνία ἡ ὁποία εἶχε συναφθῆ στὶς 24 Σεπτεμβρίου στὴν Καζέρτα τῆς Ἰταλίας καὶ τὴν ὁποία εἶχεν ὑπογράψει ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνταρτικῶν δυνάμεων τοῦ ΕΛΑΣ στρατηγὸς Σαράφης, ἐπίσημα ἐξουσιοδοτημένος πρὸς τοῦτο ἀπὸ ὅλους τοὺς «συναγωνιστές» του. Τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τῆς συμφωνίας αὐτῆς, λέγουν κατὰ λέξη τὰ ἑξῆς: «Ὅλαι αἱ ἀνταρτικαὶ δυνάμεις αἱ δρῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα θέτουν ἑαυτὰς ὑπὸ τὰς » διαταγὰς τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως Ἐθνικῆς Ἑνότητος. Ἡ Κυβέρνησις θέτει » τὰς δυνάμεις αὐτὰς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ, ὁ ὁποῖος διωρί» σθη παρὰ τοῦ συμμάχου Ἀρχιστρατήγου, διοικητὴς τῶν ἐν Ἑλλάδι Συμμαχι» κῶν Δυνάμεων».

Ἐδικαιοῦτο λοιπὸν νὰ πιστεύῃ ὁ Στρατηγὸς Σκόμπυ μὲ τὴ νομιμοφροσύνη καὶ τὴν εὐθύτητα τοῦ πειθαρχικοῦ στρατιώτου ὅτι ἕνας στρατηγός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπογράψει μιὰ τέτοια συμφωνία, θὰ ἐσέβετο τὴν ὑπογραφή του καὶ θὰ ἐπειθαρχοῦσε στὶς διαταγές, τὶς ὁποῖες ἐλεύθερα καὶ ἀπὸ ἴδια πρωτοβουλία εἶχε δεχθῆ. Ποιὰ ὅμως ὑπῆρξε ἡ ἔκπληξη τοῦ Ἄγγλου Στρατηγοῦ ὅταν στὶς 24 Νοεμβρίου, ποὺ κάλεσε τοὺς στρατηγοὺς Ζέρβα καὶ Σαράφη γιὰ νὰ ρυθμίσουν ἀπὸ κοινοῦ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀποστρατεύσεως τῶν ἀνταρτικῶν δυνάμεων, ἄκουσε τὸ Σαράφη νὰ λέῃ ὅτι δὲν εἶναι προετοιμασμένος γιὰ τέτοια συζήτηση, ν' ἀμφισβητῇ τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ γιὰ τὴν ἔκδοση διαταγῶν, νὰ ἐπικαλῆται τὴ γνώμη τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ.λ.π.

Στὸ μεταξὺ ὁ «Ριζοσπάστης» τῆς ἴδιας ἡμέρας τόνιζε ρητὰ ὅτι δὲν θὰ διαλυθῇ ἡ Πολιτοφυλακή, τὸ χειρότερο δηλαδὴ ὄργανο τῆς κομμουνιστικῆς τρομοκρατίας, καὶ ἐπανελάμβανε σὲ ἐντονώτερο ἀκόμη ὕφος τὶς ἀξιώσεις περὶ προηγουμένης ἀποστρατεύσεως τῆς Ταξιαρχίας τοῦ Ρίμινι καὶ τοῦ Ἱεροῦ Λόχου. Μάταια ἀνακοινώθηκαν στοὺς Ἐαμικοὺς ὑπουργοὺς τηλεφωνήματα τόσον τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῶν συμμαχικῶν Δυνάμεων Μεσογείου, ὅσον καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἄγγλου πρωθυπουργοῦ κ. Τσῶρτσιλ ποὺ τόνιζαν ὅτι ἡ Ταξιαρχία καὶ ὁ Ἱερὸς Λόχος ἀποτελοῦσαν ἀναπόσπαστα τμήματα τῶν συμμαχικῶν Δυνάμεων καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν ἡ διατήρησή ἢ διάλυσή τους δὲν ἀνήκουν κἂν στὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως μόνον. Ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν κομμουνιστῶν ἐσυνεχίζοντο.

Ἐπηκολούθησε μιὰ ἐργώδης ἑβδομάς, κατὰ τὴν ὁποία χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸ νὰ συνέλθῃ πραγματικὰ σὲ συνεδρίαση τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο, γιατὶ ἡ Κυβέρνηση τῆς Ἐθνικῆς Ἑνότητος εἶχε οὐσιαστικὰ διασπαστῇ, διεξήγοντο δύσκολες καὶ ἀποκαρδιωτικὲς διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἐπίτευξη κάποιου συμβιβασμοῦ. Ἐπὶ ἡμέρες ἐγίνοντο συζητήσεις γιὰ ἕνα σχέδιο πρακτικοῦ, τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον εἶχαν ὑποβάλει ἢ ἐγκρίνει οἱ ἐαμικοὶ ὑπουργοί, τὸ εἶχαν ἀποσύρει ἔπειτα καὶ εἶχαν τελικὰ ἀμφισβητήσει καὶ τὴν πατρότητά του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔγκρισή του. Ἔγινε ἀκόμη καὶ ἡ προσπάθεια τῆς ἐξευμενίσεως τοῦ ΕΑΜ, μὲ τὴν πρόσληψη ὡς Ὑφυπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν τοῦ ἐαμικοῦ Στρατηγοῦ Σαρηγιάννη, ποὺ δὲν ἔφερε καὶ αὐτὴ ἄλλο ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴ δυσφορία ὅλου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου.

Δὲν ἐπιμένουμε στὶς λεπτομέρειες ὅλων αὐτῶν τῶν διαπραγματεύσεων, γιὰ νὰ μὴ κουράσωμε τοὺς ἀναγνῶστες μας, καὶ γιατὶ εἶναι ἀρκετὰ γνωστές. Σημειώνουμε μόνο ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ συνεννοήσεις εἶχαν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς μὲν τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Παπανδρέου καὶ τῶν ἐθνικοφρόνων συναδέλφων του τὸ χαρακτῆρα τῆς ἐξαντλήσεως καὶ τοῦ τελευταίου ὁρίου ὑπομονῆς καὶ ὑποχωρητικότητος, γιὰ νὰ ἀποτραπῇ ἡ τελικὴ ῥήξη, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς δὲ τῶν κομμουνιστῶν τὴν σημασία τῆς παρελκύσεως τῆς νόθου καταστάσεως γιὰ λίγες ἀκόμη ἡμέρες, μέχρις ὅτου τελειώσουν οἱ τελευταῖες προετοιμασίες γιὰ τὴν ἐπαναστατική των ἐξόρμηση.

Ὑπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες φθάσαμε πιὰ στὴν 29ην Νοεμβρίου, κατὰ τὴν ὁποία ἐξεδηλώθη πλέον ἐμφανῶς ἡ Κυβερνητικὴ κρίση καὶ ἡ ἀδυναμία κάθε περαιτέρω συνεννοήσεως καὶ στὴν 1ην Δεκεμβρίου κατὰ τὴν ὁποία ὁ Στρατηγὸς Σκόμπυ ἐξέδωκε τὴ γνωστὴ ἐκείνη Ἡμερησία Διαταγή του πρὸς ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς ἄνδρας τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιστάσεως, τοὺς ὁποίους καλοῦσε ὅπως ἐπιστρέψουν στὶς ἑστίες τους, γιατὶ ὁ σκοπὸς τῆς συγκροτήσεώς τους πρὸς καταπολέμηση τοῦ κατακτητοῦ εἶχε πιὰ ἐκλείψει καὶ γιατὶ ἡ σχηματιζομένη Ἐθνοφυλακὴ θὰ ἀνελάμβανε τὴν τήρηση τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Σημειωτέον ὅτι εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἑπομένη ἀνεκοινοῦτο ἐπίσημα ἀπὸ τὸ πρωθυπουργικὸ Γραφεῖο τοῦ κ. Τσῶρτσιλ, ὅτι ἡ ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ εἶχε τύχει ἀπὸ πρώτα τῆς ἐγκρίσεως τῆς Βρεττανικῆς Κυβερνήσεως τῆς Α. Μεγαλειότητος καὶ ὅτι κατὰ συνέπεια δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐφαρμογῆς ὁριστικῶν

κυβερνητικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἀγγλίας. Οἱ συζητήσεις, οἱ παρελκύσεις, οἱ ὑπεκφυγὲς δὲν ἦταν πιὰ δυνατές. Οἱ κομμουνισταὶ ἔπρεπε νὰ πάρουν τὶς ἀποφάσεις τους. Καὶ ἐπειδὴ οἱ προετοιμασίες γιὰ τὴν ἔκρηξη τοῦ κινήματος εἶχαν πιὰ συμπληρωθῆ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, τὶς πῆραν. Ἤδη ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΕΑΜ ἐξέδιδε προκήρυξη, μὲ τὴν ὁποία καλοῦσε τὸ Λαὸ ὅπως ἐπιβάλῃ «τελικὰ» τὶς ἀπόψεις του, ἐνῷ ὁ σύντροφος Γ. Ζεῦγος, ὡς μέλος πλέον τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ ὄχι ὡς ὑπουργός, προέβαινε σὲ δηλώσεις καὶ κατεδίκαζε τὶς ἐνέργειες τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ ὡς ἀπαράδεκτες καὶ «ἀντίθετες πρὸς τὶς ἀρχὲς τοῦ Συμμαχικοῦ Ἀγῶνα».

28. Ἀλλ' οἱ σημαντικώτερες ἀποφάσεις ἐλήφθησαν τὴν ἑπομένη 2 Δεκεμβρίου, ὅταν ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΕΑΜ συνῆλθε σὲ μακρὰ συνεδρίαση στὰ περίφημα γραφεῖα τῆς ὁδοῦ Κοραῆ. Ἐπίσημα ἀνεκοινώθησαν, μετὰ τὴ συνεδρίαση, μόνον οἱ ἑξῆς ἀποφάσεις :

1ον) Νὰ ἀπευθυνθῆ διαμαρτυρία πρὸς τὶς Κυβερνήσεις τῶν τριῶν Μεγάλων Συμμάχων. 2ον) Νὰ ὀργανωθῆ παλλαϊκὸ συλλαλητήριο στὶς 11 π.μ. τῆς 3ης Δεκεμβρίου στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. 3ον) Νὰ κηρυχθῆ παλλαϊκὴ ἀπεργία καὶ 4ον) Νὰ ἀνασυγκροτηθῆ ἡ κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ΕΛΑΣ. Ἡ τελευταία ἀπόφαση ἦταν ἡ σημαντικώτερη, γιατὶ μὲ αὐτὴ ὁ ΕΛΑΣ ἔπαυε πλέον νὰ ὑφίσταται ὡς τμῆμα τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ ὑπαγόμενο στὴν Κυβέρνηση καὶ τὸ συμμαχικὸ Στρατηγεῖο καὶ ἐγίνετο πάλιν κομματικὸς καὶ ἐπαναστατικὸς στρατός.

Οἱ σημαντικώτερες ἀποφάσεις ὅμως δὲν ἀνεκοινώθηκαν. Γιατὶ πραγματικὰ κατὰ τὴ συνεδρίαση αὐτὴ ἐλήφθη ἡ ἀπόφαση πρὸς βιαία κατάληψη τῆς Ἀρχῆς. Οἱ μὴ κομμουνισταὶ ἡγέτες τοῦ ΕΑΜ, οἱ ὁποῖοι συμμετέσχον στὴν συνεδρίαση, ἀφοῦ στὶς 29 Νοεμβρίου εἶχαν ἐκδηλώσει μιὰ στιγμιαία πρόθεση ἀποσπάσεως καὶ παραιτήσεως τόσο ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ΕΑΜ, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση στὴν ὁποία ἐξεπροσώπουν τὸ ΕΑΜ, διετύπωσαν τότε ὡρισμένες ἐπιφυλάξεις.

Ἀλλὰ οἱ κομμουνισταὶ ἡγέτες ἔσπευσαν νὰ τοὺς καθησυχάσουν. Οὔτε πολὺ αἷμα θὰ ἐχύνετο, οὔτε πραγματικὴ ρήξη μὲ τὴν Ἀγγλία θὰ ἐπήρχετο, οὔτε ζημίες θὰ ἐδημιουργοῦντο γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὅπως εἶχε τονίσει καὶ ὁ σύντροφος Ζεῦγος στὶς δηλώσεις του τῆς προηγουμένης «οἱ ἐνέργειες τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ ἀσφαλῶς δὲν ἐπιδοκιμάζονται ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση τῆς Μεγάλης Βρεττανίας». Εἶχαν τηλεγραφήματα καὶ πληροφορίες ὅτι ἦταν τόση ἡ πίεση τῆς Κοινῆς Γνώμης στὴν Ἀγγλία, ὥστε μέσα σὲ 24 ὥρες ἡ κυβέρνηση Τσῶρτσιλ θὰ διέτασσε τὸν Στρατηγὸ Σκόμπυ νὰ πάψῃ κάθε ἀντίσταση καὶ νὰ ἀποσύρῃ τὰ στρατεύματά του. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως εἶχαν ληφθῆ ὅλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ εἶναι ἡ ἐπικράτηση τοῦ κινήματος ραγδαία καὶ στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Ἤπειρο καὶ σ' ὡρισμένα νησιά, τὶς μόνες δηλαδὴ Ἑλληνικὲς περιοχὲς ὅπου δὲν ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτα τὸ ΕΑΜ. Στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ, μέσα σὲ λίγες ὥρες ἀφ' ὅτου θὰ δινόταν ἡ διαταγή, θὰ κατελαμβάνοντο ὅλα τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα, οἱ ἕδρες τῆς Χωροφυλακῆς, ἡ Νομαρχία καὶ ὅλα τὰ δημόσια κτίρια, ὥστε νὰ πάψῃ ἀμέσως κάθε ἀντίσταση. Στὴν Ἤπειρο, ἦταν ἕτοιμη συνδυασμένη Ἑλληνικὴ καὶ Ἀλβανικὴ ἐπίθεση κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ Στρατηγοῦ Ζέρβα. Στὰ νησιὰ θὰ γινόταν ἀμέσως ἀπόβαση μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ΕΛΑΝ (τοῦ ἐπαναστατικοῦ ναυτικοῦ). Ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἀνδρῶν τῆς Ταξιαρχίας, τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῶν πληρωμάτων τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, θὰ ἐστασίαζε, οὕτως ὥστε νὰ παραλύσῃ καὶ αὐτῶν τῶν δυνάμεων ἡ δράση. Ἔτσι «οἱ συναγωνιστὲς» θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι ἥσυχοι. Ἀναίμακτη σχεδὸν καὶ χωρὶς πραγματικὴ σύγκρουση μὲ τὴν Ἀγγλία, θὰ ἐπεκράτει μέσα σὲ λίγες ὥρες ἡ «Λαοκρατία».

Δὲν ξέρουμε ἀκριβῶς ἐὰν οἱ ἀνησυχίες τῶν «συναγωνιστῶν» ἐξέλειπαν. Πάν-

τως, οἱ ἀποφάσεις γιὰ τὴν ἔκρηξη τοῦ Κινήματος, ἐλήφθησαν τὶς πρῶτες ἀπογευματινὲς ὧρες τοῦ Σαββάτου, 2 Δεκεμβρίου 1944.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀποφάσεις ποὺ ἐλήφθησαν κατὰ τὴν συνεδρίαση τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΕΑΜ, τὸ Σάββατο 2 Δεκεμβρίου, ἔγινε τὴν ἑπομένη Κυριακὴ τὸ «παλλαϊκὸ συλλαλητήριο» διαμαρτυρίας γιὰ τὶς διαταγὲς τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ, στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Τὸ συλλαλητήριο τὸ ὁποῖο ρητῶς ἀπηγορεύθη ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση καὶ τὸ Στρατιωτικὸ Διοικητὴ καὶ τὸ ὁποῖο κατὰ συνέπεια θὰ ἠμποροῦσε νὰ διαλυθῇ μὲ τὴ βία πρὶν ἀκόμη συγκροτηθῇ, εἶχε ἕνα κύριο ἀντικειμενικὸ σκοπὸ «νὰ προκαλέσῃ αἱματηρὲς συγκρούσεις καὶ ταραχὲς οἱ ὁποῖες ἐντατικὰ ἐκμεταλλευόμενες ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, θὰ παρεῖχαν τὴ δικαιολογία γιὰ τὴν ἔκρηξη τοῦ κινήματος».

Ἔτσι παρὰ τὴν ἀπαγόρευση τῆς Κυβερνήσεως, οἱ κομμουνισταὶ ἀποφάσισαν μὲ κάθε θυσία νὰ κάνουν τὸ συλλαλητήριο τὴν Κυριακή, 3 Δεκεμβρίου καὶ ὥρα 11, τὴ δὲ πανεργατικὴ ἀπεργία στὶς 4 Δεκεμβρίου 1944. Οἱ ἐργάτες μάλιστα τῆς παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἀπήργησαν ἀπὸ τὸ πρωῒ τῆς 3—12—1944 καὶ ἀπὸ τῆς 9ης ὥρας διεκόπη καὶ ἡ λειτουργία τῶν τηλεφώνων, λόγῳ ἀπεργίας τῶν ὑπαλλήλων τῆς τηλεφωνικῆς ἑταιρείας. Ἔτσι ἡ Διεύθυνση Ἀθηνῶν μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνῇ τηλεφωνικῶς μόνο μὲ τέσσαρα Τμήματα, ἐκ τῶν 26 Ἀστυνομικῶν Τμημάτων.

29. Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ οἴκημα βρισκόταν στὸ Μέγαρο τῆς γωνίας τῶν λεωφόρων Βασιλίσσης Σοφίας καὶ Ἀμαλίας καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πλατεῖα Συντάγματος, ἐκινητοποίησε ὁλόκληρη τὴ δύναμή της γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν πιθανὴ συγκέντρωση τῶν κομμουνιστῶν.

Ἀπὸ πολὺ πρωῒ ἰσχυρὰ ἔνοπλα ἀστυνομικὰ τμήματα φρουροῦσαν σ' ὅλους τοὺς δρόμους, ποὺ ὡδηγοῦσαν στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ἐλέγχοντας ἔτσι τὴν κίνηση σ' ὅλη τὴν περιοχὴ αὐτή. Ἐπίσης ἰσχυρὴ ἔνοπλη δύναμη φρουροῦσε τὸ σπίτι τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Γεωργίου Παπανδρέου καὶ τὸ Κατάστημα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως καὶ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένα στὸ ἴδιο οἴκημα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ἐντολὴ ν' ἀπομακρύνουν καὶ διαλύουν τυχὸν ὁμάδες διαδηλωτῶν μὲ τὴν πειθὼ καὶ χωρὶς τὴ χρήση βίας καὶ ἰδίως νὰ μὴ κάνουν χρήση ὅπλων, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, χωρὶς διαταγὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ.

Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως ὡπλισμένοι, συγκεντρώθηκαν σὲ διάφορα σημεῖα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ κατόπιν σὲ πυκνὲς ὁμάδες προωθήθησαν πρὸς τὸ κέντρο καὶ κατώρθωσαν παρὰ τὸν ἀγῶνα τῶν ἀστυνομικῶν νὰ εἰσχωρήσουν στὴν πλατεῖα ἀπὸ τὴν ὁδὸ Φιλελλήνων καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σταδίου, ὥστε πολὺ γρήγορα ἡ πλατεῖα Συντάγματος ἐπλημμύρισε ἀπὸ διαδηλωτές.

Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν φανατισμένοι καὶ ἐφώναζαν ἀλλόφρονες κυριολεκτικὰ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, μὲ τὰ συνθήματα τοῦ ΕΛΑΣ, τοῦ ΕΑΜ κ.λ.π. Ἀφοῦ οἱ διαδηλωτὲς γέμισαν τὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ τὰς παρόδους, ἐκινήθησαν κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν, τοὺς ὁποίους καλοῦσαν νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα. Στὴν πλατεῖα τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου οἱ κομμουνισταὶ ἀφώπλισαν βιαίως δύο ἀστυφύλακας. Καὶ ὅταν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση ἐστάλη ἄλλη ἀστυνομικὴ δύναμη, γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς ἀστυνομικούς, οἱ κομμουνισταὶ ἐπυροβόλησαν καὶ ἔρριξαν χειροβομβίδες, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ σοβαρὸ τραυματισμὸ τοῦ ὑπαρχιφύλακος Ἰωάννου Λαμπροπούλου καὶ τὸν ἐλαφρότερον τραυματισμὸν ἑνὸς ἀκόμη ἀστυφύλακος.

Ἔτσι πρῶτοι οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ νὰ τοὺς τραυματίζουν, ὁπότε ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς διέταξε νὰ ριφθοῦν ριπαὶ αὐτομάτων ὅπλων στὸν ἀέρα, πρὸς ἐκφοβισμόν.

Μόλις ἐρρίφθησαν οἱ ριπές, τὸ πλῆθος τῶν διαδηλωτῶν ἐτράπη εἰς φυγὴν στοὺς δρόμους, πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς πλατείας καὶ πετοῦσε τὰ λάβαρα καὶ τὶς διάφορες πινακίδες. Ἀμέσως ὅμως οἱ ἐλασῖτες ἄρχισαν μὲ τὰ χωνιὰ νὰ φωνάζουν πρὸς τοὺς διαδηλωτὰς νὰ γυρίσουν πίσω καὶ τοὺς διαβεβαίωναν ὅτι δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο.

Ἔτσι τὰ πλήθη ξαναγύρισαν μὲ ἀπειλητικώτερες διαθέσεις, ὁπότε ἀκούσθησαν νέοι πυροβολισμοί, ποὺ ἐρρίφθησαν ἀπὸ τοὺς διαδηλωτὰς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἠμύνοντο πλέον στὴν ἔνοπλη ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν. Πυροβολισμοὶ κατὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως ἐρρίπτοντο καὶ ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ οἰκήματος τῆς ὁδοῦ Ὄθωνος, παραπλεύρως τοῦ μεγάρου Γιάνναρου, ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένα τὰ γραφεῖα τοῦ ΚΚΕ.

Οἱ διαδηλωταὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, μερικοὶ δὲ πῆραν στοὺς ὤμους των τοὺς πρώτους τραυματίες καὶ τοὺς περιέφεραν φωνάζοντας, ἐνῷ ἄλλοι ἔβαφαν μὲ αἷμα πινακίδες καὶ ἐφανάτιζαν τοὺς διαδηλωτάς. Στὴ λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, οἱ διαδηλωταὶ ἀντελήφθησαν τὸν Ἀστυνόμο Στέφανο Φαράκλα μὲ πολιτικά, γιατὶ ὡς φυματικὸς ἐνοσηλεύετο στὸ Σανατόριο «Σωτηρία» καὶ τοῦ ἐπετέθησαν ἄνανδρα, τὸν ποδοπάτησαν καὶ μὲ τὸ αἷμα του ἔβαψαν τὴν ἄσφαλτο, οὐρλιάζοντας κυριολεκτικὰ σὰν θηρία.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν ἐσυνεχίσθη μέχρι τὶς 13.30, ὁπότε κατέφθασαν στὴν πλατεῖα Συντάγματος ἀγγλικὰ τάνκς μὲ ἰσχυρὴ δύναμη Ἄγγλων ἀλεξιπτωτιστῶν οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ὑπάρχουσα ἀστυνομικὴ δύναμη ἐξεκαθάρισαν τελείως τὴν πλατεῖα Συντάγματος, ἀνάγκασαν δὲ καὶ τοὺς ἔνοπλους ἐλασῖτες ποὺ ἦσαν ὠχυρωμένοι στὰ γραφεῖα τοῦ ΚΚΕ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ μέγαρο καὶ νὰ παραδοθοῦν μὲ τὰ ὅπλα τους.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς διαδηλώσεως μιὰ ὁμάδα ἐπετέθη μὲ χειροβομβίδες κατὰ τῆς φρουρᾶς τῆς οἰκίας τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Παπανδρέου, ἡ ὁποία ἀντεπετέθη καὶ αὐτὴ ἐνόπλως καὶ τοὺς ἀπεμάκρυνε.

Ἔτσι διελύθη ἡ παράνομη αὐτὴ διαδήλωση τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944 ποὺ ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴ τοῦ κινήματος, γιατὶ οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ νὰ ἐφαρμόζουν τὸ γενικώτερο σχέδιό τους γιὰ τὴν κατάληψη τῆς Ἀρχῆς.

30. Κατὰ τὶς ἑσπερινὲς λοιπὸν ὥρες ἀστυνομικὴ περίπολος τῆς πλατείας Ὁμονοίας ἐπυροβολήθη ἀπὸ κομμουνιστάς, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸ τοῦ ἀστυφύλακος Β. Περιμένη. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀντιπυροβολοῦν καὶ τραυματίζουν ἕνα κομμουνιστή, συλλαμβάνουν δὲ καὶ τρεῖς ἐλασῖτες ὡπλισμένους μὲ περίστροφα.

Κατὰ τὸ χρόνο τοῦ συλλαλητηρίου στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, μιὰ ἰσχυρὰ δύναμη ἀπὸ ἔνοπλους ἐλασῖτες περιεκύκλωσε τὸ ΙΑ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα (Καλλιθέας) καὶ ζήτησε τὴν παράδοση. Ὁ Διοικητὴς ὅμως τοῦ Τμήματος ἀρνήθηκε καὶ τοὺς τόνισε ὅτι ἂν ἐπιτεθοῦν θὰ ἀμυνθῇ καὶ θὰ τοὺς κτυπήσῃ. Ἔτσι ἀποχώρησαν.

31. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ συγκεντρώθηκαν, τὰ θύματα τῆς συγκρούσεως, κατὰ τὸ παράνομο συλλαλητήριο τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944, ἦσαν 7 ἀστυνομικοὶ τραυματίαι διὰ πυροβόλων ὅπλων, καί, ἀπὸ τοὺς διαδηλωτάς, δέκα νεκροί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μία γυναῖκα καὶ ἑξῆντα ἕξη τραυματίες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δέκα ἕξη γυναῖκες καὶ δύο παιδιὰ ἡλικίας δέκα ἕως δώδεκα ἐτῶν.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Παπανδρέου ἔκανε δηλώσεις σχετικὲς μὲ τὶς εὐθύνες καὶ τοὺς πρωταίτιους τῆς συγκρούσεως τῶν διαδηλωτῶν μὲ τὴν Ἀστυνομία, οἱ ὁποῖες ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μεταδοθοῦν μὲ τὸ ραδιοφωνικὸ Σταθμό, λόγῳ τῆς διακοπῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἐτοιχοκολλήθησαν στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν.

(Συνεχίζεται)

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ(*)

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Γ. ΚΑΤΣΑ**
Τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

5.—Λόγοι ἀρνήσεως τῶν ἰατρῶν πρὸς ἐπιτέλεσιν εὐθανασίας.
6.—Ἀντίθεσις τῶν θεολόγων πρὸς τὴν εὐθανασίαν.
7.—Οἱ φιλόσοφοι καὶ ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία κατὰ τῆς εὐθανασίας.

5. Λόγοι ἀρνήσεως τῶν ἰατρῶν πρὸς ἐπιτέλεσιν εὐθανασίας.

Ἡ ἄρνησις τῶν ἰατρῶν πρὸς ἐπιτέλεσιν εὐθανασίας προέρχεται ἐκ διαφόρων λόγων καὶ τούτους ἐν συντομίᾳ θέλομεν ἀναπτύξει ἐν τοῖς κατωτέρω. Εἶναι δὲ οὗτοι:

α) Συναίσθησις τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἰατροῦ.

Συνίσταται αὕτη εἰς τὴν μέχρις ἐσχάτων πάλην πρὸς τὸν θάνατον καὶ τὴν παντὶ τρόπῳ διατήρησιν τῆς ζωῆς. Εἴδομεν τὸ χωρίον τοῦ ὅρκου τοῦ Ἱπποκράτους, καθ' ὃ ὁ ἰατρὸς ὁρκίζεται νὰ μὴ δώσῃ εἰς οὐδένα φάρμακον, δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ τὸν θάνατον. Ὡραῖον παράδειγμα τῆς πρὸς τὸν Ἱπποκράτειον ὅρκον πίστεως ἔδωκεν ὁ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος (στρατηγοῦ Βοναπάρτου εἰσέτι) ἀρχίατρος τοῦ εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατευτικοῦ σώματος τῶν Γάλλων Desgenettes. Ὅταν κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Γιάφφας ὁ Ναπολέων εὑρέθη ὑποχρεωμένος νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν καὶ νὰ ἀποχωρήσῃ εἰς Αἴγυπτον, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ παραλάβῃ μετὰ τοῦ ὑποχωροῦντος στρατοῦ περὶ τοὺς χιλίους στρατιώτας βαρέως πάσχοντας, εἴτε ἐκ τραυμάτων, εἴτε ἐκ νόσων καὶ δὴ πανώλους, διέταξε τὸν Desgenettes νὰ χορηγήσῃ εἰς τοὺς πάσχοντας θανατηφόρον δόσιν ὀπίου, οὕτως ὥστε οἱ πάσχοντας νὰ τύχωσι εὐθανασίας καὶ νὰ μὴ βασανισθῶσι περιπίπτοντες εἰς τὰς χεῖρας τῶν Τούρκων. Ὁ Desgenettes εὐθαρσῶς ἀπήντησεν ὅτι ἡ ἀποστολή του ἦτο νὰ θεραπεύῃ καὶ οὐχὶ νὰ φονεύῃ. Εὐφήμως ἔκτοτε ἀναφέρεται ὁ Desgenettes ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ τῆς Ἰατρικῆς Δεοντολογίας.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Desgenettes θὰ ἀκολουθῇ ὁ ἰατρικὸς κόσμος, ἐφ' ὅσον τὴν ἰατρικὴν θὰ διέπωσιν αἱ ἠθικαὶ ἀρχαί, ἐφ' ὧν αὕτη ἀπὸ αἰώνων ἐστήριξε τὴν ὑπόστασίν της. Ἄλλως τε—καὶ οὐδεὶς θὰ τὸ ἀρνηθῇ—ἀρκετοὺς ἀρρώστους ἐξαποστέλλουσιν οἱ ἰατροὶ εἰς τὸν Ἅδην, εἴτε διὰ πλάνας διαγνώσεως, εἴτε διὰ πλάνας θεραπείας, ὥστε οἱ ὦμοι αὐτῶν νὰ μὴν ἀντέχωσιν εἰς τὴν ἀνάληψιν ἀποστολῆς παροχῆς εὐθανασίας, δυναμένης νὰ παρασύρῃ αὐτοὺς μακρὰν τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς των.

β) Συναίσθησις ἀσταθείας διαγνώσεως, προγνώσεως, θεραπείας.

Ἵνα ἐπιτραπῇ ποτὲ εἰς τὸν ἰατρὸν ἡ πρόκλησις εὐθανασίας, εὐνόητον ὅτι τοῦτο θέλει συμβαίνει ἐπὶ νόσων χρονίων, βασανιστικῶν καὶ βεβαιωμένως ἀνιάτων. Τοιαῦται δὲ εἶναι κυριώτατα αἱ κακοήθεις νεοπλασίαι. Ὅ,τι δὲ δι' αὐτὰς λεχθῇ ἔχει θέσιν καὶ δι' ἄλλας παθήσεις (φυματίωσιν κλπ.). Ἂν τὸ πολὺ κοινὸν φρονεῖ ὅτι ἡ διάγνωσις νεοπλασίας τινὸς εἶναι εὔκολος, οἱ ἰατροὶ ὅμως γνωρίζουν ὁπόσον ἐνίοτε αὕτη εἶναι δύσκολος, οὐχὶ μόνον κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς νόσου, ἀλλὰ καὶ ὕστερον. Καὶ τοῦτο παρὰ τὰς τόσας ἐν χρήσει διαγνωστικὰς μεθόδους. Καὶ ἂν ὅμως κατορθωθῇ ἡ διάγνωσις νεοπλασίας, καθίσταται πολλάκις ἀδύνατος ἡ ἐπακριβὴς διάγνωσις τῆς φύσεως τῆς νεοπλασίας, ἂν πρόκειται περὶ καλοήθους ἢ κακοήθους καὶ τότε ἀμετακλήτως ἀνιάτου, δυναμένης ἐπομένως νὰ θέσῃ ζήτημα εὐθανασίας διὰ τὸν πάσχοντα.

Παραδείγματα πλάνης διαγνώσεως τῆς φύσεως νεοπλασίας τινὸς δὲν σπανίζουν. Ἐξ ἐσφαλμένης ὅμως διαγνώσεως θὰ προκύψῃ κατ' ἀνάγκην ἐσφαλμένη πρόγνωσις, δυναμένη νὰ προκαλέσῃ, ἐν τῇ τυχὸν ἐφαρμογῇ τῆς εὐθανασίας, δεινόν τι

(*) Ἀνάδημοσίευσις ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «Ἑλληνικὴ Ἰατρική».

μέγα, ἀναίτιον δηλ. θανάτωσιν ἀτόμου, ἐκλαμβανομένου ὡς ἐκ κακοήθους νεοπλασίας πάσχοντος. Τοιοῦτοι ἄρρωστοι δεινῶς πάσχοντες ἐπὶ χρόνον τινὰ καὶ θεωρηθέντες ὅτι ἔπασχον ἐκ κακοήθους νεοπλασίας δὲν εἶναι σπάνιον παρὰ τὴν τεθεῖσαν ἀπελπιστικὴν πρόγνωσιν νὰ θεραπευθῶσιν, εἴτε αὐτομάτως, εἴτε δι' ἐφαρμογῆς παραδόξων πολλάκις θεραπευτικῶν μέσων. Ὅ,τι ἐλέχθη διὰ τὰς νεοπλασίας δύναται νὰ συμβῇ καὶ κατὰ τὴν φυματίωσιν ἢ καὶ ἄλλας βασανιστικὰς νόσους. Ἡ γνῶσις τῆς ἀσταθείας τῆς διαγνώσεως καὶ περισσότερον τῆς ἀσταθείας τῆς προγνώσεως συνέχουσι τὸν ἰατρικὸν κόσμον ἀπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς δι' εὐθανασίας θανατώσεως ἀρρώστου τινός.

Ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀκριβὴς ἂν εἶναι ἡ διάγνωσις καὶ ἡ πρόγνωσις, οὐδὲν ἀβεβαιότερον τῆς ἑκάστοτε θέσεως τῆς θεραπευτικῆς. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποκλείσῃ ἀπολύτως τὸ ἐνδεχόμενον εὑρέσεως θεραπείας τῶν νεοπλασιῶν ἢ ἄλλης χρονίας καὶ βασανιστικῆς νόσου. Δύναταί τις νὰ φαντασθῇ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ εὐσυνειδήτου ἰατροῦ, ἂν μετ' ὀλίγον χρόνον ἀπὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ θανατώσεως πρὸς εὐθανασίαν ἀρρώστου τινός, ἐμάνθανε τὴν εἰσαγωγὴν νέας ἀποτελεσματικῆς θεραπείας. Αἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπιτευχθεῖσαι πρόοδοι τῆς θεραπευτικῆς διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἀντιοβοτικῶν φαρμάκων, τῶν σουλφοναμιδῶν καὶ ἄλλων, δίδουσιν ἐλπίδας νέων μελλοντικῶν ἐπιτεύξεως τῆς θεραπευτικῆς.

γ) Φόβοι ἐπεκτάσεως τῆς εὐθανασίας.

Ἐὰν ἐπετρέπετο ἡ εὐθανασία ἤθελε προκύψῃ ἄλλο τι μέγα κακόν, ὅπερ δὲν θὰ περιωρίζετο μόνον διὰ τοὺς καρκινοπαθεῖς καὶ ἄλλους ἀνιάτως πάσχοντας ἀρρώστους, ἀλλὰ θὰ ἐπεξετείνετο καὶ εἰς πλῆθος ἄλλων πασχόντων ἐξ ἄλλων νόσων. Θὰ ἦτο δὲ τὸ κακὸν τοῦτο τὸ ἑξῆς: Ἐπιτρεπομένης τῆς εὐθανασίας, ἕκαστος τῶν ἀρρώστων θὰ ὑπέβλεπεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἰατροῦ τὸν μέλλοντα δήμιόν του.

Οἱ περισσότεροι τῶν ἀρρώστων παρὰ πάσας τὰς βασάνους των, θέλουν νὰ ζήσουν καὶ ἐλπίζουν πάντοτε, τὴν παρήγορον δὲ ἐλπίδα βοηθεῖ ἡ παρουσία τοῦ ἰατροῦ καὶ γλυκαίνει τὰς σκληρὰς ὥρας τῆς ζωῆς των. Ἂν ὅμως οἱ πάσχοντες ἐθεώρουν τὸν ἰατρὸν ὡς ἐνδεχομένως ἐκτελεστὴν ἄγγελον τοῦ θανάτου, οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν θὰ ἀπεποιοῦντο πᾶσαν ἰατρικὴν συνδρομὴν καὶ μόνοι, ἀβοήθητοι, θὰ ἀνήρχοντο τὸν Γολγοθᾶν αὐτῶν.

Καὶ τὴν ἄρνησιν τῶν τοιούτων ἀρρώστων τοῦ νὰ δεχθῶσι ἰατρὸν θὰ ἐπηκολούθει ἄρνησις καὶ ἄλλων χρονίως πασχόντων, ἴσως καὶ ἐξ ὀξειῶν νόσων, ἐκ φόβου, πεπλανημένου βεβαίως, ἀλλ' εὐεξηγήτου, μήπως ὁ ἰατρὸς εἰς τὸν περὶ εὐθανασίας κατήφορόν του συμπεριλάβει καὶ αὐτοὺς εἰς τὸν πίνακα τῶν ἀνιάτως βασανιζομένων καὶ χρηζόντων εὐθανασίας.

Εὐνόητον ὁπόσον ἡ ἀποστροφὴ αὕτη τῶν ἀρρώστων πρὸς τοὺς ἰατροὺς ἤθελε ζημιώσει στεροῦσα αὐτοὺς τῆς ἠθικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἰατροῦ εἰς τὰ πράγματι ἀπελπιστικὰς περιπτώσεις ἢ ἤθελε διακινδυνεύσει τὴν ἐπάνοδον τῆς ὑγείαν εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς αὕτη ἦτο δυνατή. Καθισταμένης ὁπωσδήποτε ἀνεκτῆς τῆς ἐνεργείας εὐθανασίας εὐκόλως θὰ ἐπεξετείνετο αὕτη καὶ πρὸς πολλὰς ὀξείας ἢ χρονίας νόσους (Λύσσα, Λέπρα).

δ) Ἐκμετάλλευσις τῆς εὐθανασίας ἐγκληματική.

Ἐὰν ἐθεσπίζετο ἢ καὶ ἁπλῶς ἐγίνετο ἀνεκτὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς εὐθανασίας, ἡ κατάχρησις αὐτῆς δὲν θὰ ἔλιπεν, εἴτε ἐξ ἐσφαλμένης ἐκτιμήσεως τοῦ ἰατροῦ, εἴτε ἐξ ὑπερβαλλούσης σπουδῆς, λόγῳ ὑπερμέτρου εὐσυγκινησίας, τοῦ τε ἰατροῦ καὶ τῶν περὶ τὸν πάσχοντα, εἴτε, ὅπερ καὶ χειριστον, ἐξ ἐγκληματικῆς προθέσεως, πρὸς οἱονδήποτε ἄνομον σκοπόν.

Οὐδὲ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκλεισθῇ καὶ ἡ τελευταία αὕτη ἀφορμή, οἱανδήποτε καὶ ἂν τρέφῃ τις ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ἰατρικὸν κόσμον. Ἀνάξια μέλη εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῶσι καὶ εἰς τὰ ἱερώτερα τῶν ἐπαγγελμάτων, ὡς μεταξὺ τῶν 12 Ἀποστόλων εὑρέθη ὁ Ἰούδας.

Ἡ ἐφαρμογὴ ὅμως τῆς εὐθανασίας θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ ἀναστάτωσιν εἰς κληρονομικὰ δικαιώματα καὶ ἡ προσπάθεια ἐπιτυχίας τοιούτων θὰ ἦγε συγγενεῖς τοῦ πάσχοντος, παραπείθοντας ἢ προσεταιριζομένους τὸν ἰατρόν, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας, πρὸς ἀσφαλῆ κατοχύρωσιν τῆς κληρονομικῆς ἀπόψεώς των. Ὁποῖα θὰ ἦσαν τὰ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς εὐθανασίας δυνάμενα νὰ προκύψωσι κληρονομικὰ ζητήματα, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος ἄρθρου πρὸς ἀνάπτυξιν.

Ἐγκληματικὴν εὐθανασίαν διὰ δηλητηριάσεως ὑπονοεῖ ὁ κατὰ τὸν 2ον μ. Χ. αἰῶνα ἀκμάσας ἰατρός, φιλόσοφος, ποιητὴς Ἀπουήλιος. Εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπολογία» ἔργον του, ἀφίνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι δὲν ἦτο σπανία ἡ περίπτωσις τῆς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν πωλήσεως δηλητηρίων εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν θανάτωσιν ἀτόμου τινός, πάσχοντος ἢ μή, χωρὶς νὰ ἀποκαλύπτεται τὸ ἔγκλημά των.

Προσθέτομεν ὅμως ὅτι ὁ Ἀπουήλιος ἀπεδοκίμαζε τοῦτο καὶ εἰς τὴν Ἀπολογίαν του ἀναγράφει τὰ ἑξῆς: «Δὲν νομίζω ὅτι τὸ ἐπάγγελμά μου, ὡς ἰατροῦ, μοῦ ἐπιτρέπει νὰ προμηθεύω εἰς οἱονδήποτε προϊόν τι ἱκανὸν νὰ φονεύσῃ. Ἡ Ἰατρικὴ δὲν ἔχει ἀποστολὴν τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὴν διατήρησιν αὐτῆς» (Medecine de France 1951 No 20).

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἰατρῶν καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ἄλλων εἰδικοτήτων, κηρύσσονται ἐνάντιοι τῆς εὐθανασίας διὰ διαφόρους λόγους.

6) Ἀντίθεσις τῶν Θεολόγων πρὸς τὴν εὐθανασίαν.

Οὕτω οἱ Θεολόγοι κατὰ κανόνα ἀντιτίθενται πρὸς τὴν δι' εὐθανασιακοῦ τινος μέσου καταργησιν τῆς ζωῆς.

Κατ' αὐτοὺς ἡ ζωὴ ἐχαρίσθη εἰς τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτὴν ὑπὸ οἱανδήποτε πρόφασιν. Ἐάν, λέγουν, ὁ ἄρρωστος βασανίζεται, ἐβασανίσθη καὶ ὁ Ἰὼβ δεινότατα, καὶ ὑπέμεινε τὰ πάντα μεθ' ὑπομονῆς, ἰωβείου ἐξ αὐτοῦ κληθείσης. Ἐπιλέγουσι δὲ οἱ Θεολόγοι ὅτι οὐδεὶς εἶναι δυνατὸν νὰ βασανισθῇ περισσότερον τοῦ Θεανθρώπου, οὗτινος κατὰ ὕμνον ψαλλόμενον κατὰ τὴν Μ. Πέμπτην, ἕκαστον μέλος τῆς ἁγίας Του σαρκὸς ἀτιμίαν διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὑπέμεινε.

Τὴν πίστιν ἐπὶ τὴν ἁγιότητα τῆς ζωῆς ἐξεδήλωσαν οἱ ἐπίσκοποι τῆς Γερμανίας εὐθαρσῶς κατακρίναντες τὰς σκέψεις τοῦ Χίτλερ πρὸς θανάτωσιν τῶν ἀχρήστων διὰ τὴν κοινωνίαν δι' οἱανδήποτε πάθησιν. Ὁ Χίτλερ εἶχεν ἐκδόσει διάταγμα διακανονίζων δικαίωμα θανάτου εἰς τὸν ἰατρόν, εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι χιλιάδες ἀτόμων δῆθεν πρὸς εὐθανασίαν ἐθανατώθησαν, ἄλλοι δὲ ὑπέστησαν στείρωσιν δῆθεν πρὸς εὐγονίαν.

7) Οἱ φιλόσοφοι καὶ ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία κατὰ τῆς εὐθανασίας.

Πλὴν τῶν Θεολόγων καὶ φιλόσοφοι μεγάλοι ἐκηρύχθησαν κατὰ τῆς εὐθανασίας. Περιοριζόμεθα ἐκ τούτων ἀναφέροντες τὸν Bergson. Κατὰ τὸ 1909 ἐν Puteaux τῆς Γαλλίας ἐργάτης τις ἐφόνευσε διὰ περιστρόφου τὴν δεινῶς ἐκ καρκίνου βασανιζομένην σύζυγόν του. Οἱ ὑπέρμαχοι τῆς εὐθανασίας συνηγόρουν ὑπὲρ πλήρους ἀθῳώσεώς του. Ὁ Bergson δι' ἐπιστολῆς του, δημοσιευθείσης ἐν τῇ ἐφημερίδι Matin κατὰ Φεβρουάριον 1909, διεκήρυξεν ὅτι δικαίωμα πρὸς φόνον οὐδεὶς οὐδέποτε εἰς οὐδένα θὰ τὸ ἐγκρίνῃ. Καὶ προσέθεσεν ὁ Bergson διερωτῶν ποῦ θὰ ἔφθανε τὸ πρᾶγμα ἐὰν τις ἐπίστευε ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ ἀπολυτρώνῃ δι' εὐθανασίας ἄρρωστόν τινα καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸν θάνατον (ἐκ νόσου) μὲ ἄλλον τῆς ἀρεσκείας του. Καὶ ἐπέλεγεν ὁ Bergson ὅτι ὁ ἐνεργήσας εὐθανασίαν δύναται νὰ τύχῃ τῶν ἐλαφρυντικῶν παντὸς ἐγκληματίου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι ἐγκληματίας.

Συμπληροῦσα τὴν καταφορὰν κατὰ τῆς εὐθανασίας ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν μετὰ τὴν ἀναφερθεῖσαν ἀνακοίνωσιν τοῦ καθηγητοῦ Portes ἐξέδωκε ψήφισμα καταδικάζον τὴν εὐθανασίαν καὶ ὡς μὴ σεβομένην τὰς ἀρχὰς τῆς ζωῆς καὶ ἄγουσαν εὐκόλως εἰς ἐγκληματικὰς καταχρήσεις (Medecine de Frence 1949 No 6 καὶ 9).

(Συνεχίζεται)

ΟΣΦΡΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΗΧΗΤΙΚΗ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ

Ὑπὸ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

1.—Ἡ ἐξήγησις τῆς «ὀσφρητικῆς τηλεπαθείας».
2.—Πῶς ἕνας ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς προεῖδε τὴν δολοφονίαν τοῦ Θεοδώρου Λεληγιάννη!
3.—Ἄλλαι ἐπιθανάτιοι τηλεπάθειαι.

***

1. Στὸ προηγούμενο τεῦχος ἀναφέραμε τὴν περίπτωση τοῦ κ. Χαλκιοπούλου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου τῆς μητρός του ἐν Κων/πόλει ἠσθάνθη...ἐξ Ἀθηνῶν ὀσμὴν ἀμμωνίας. Πράγματι ἡ μήτηρ του εἶχε λιποθυμήσει κατὰ τὸ ψυχορράγημά της καὶ οἱ παριστάμενοι ἐχρησιμοποίησαν ἀμμωνίαν διὰ νὰ τὴν συνεφέρουν.

Ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς :

Τὸ ὑποσυνείδητον τοῦ κ. Χαλκιοπούλου ἐδέχθη ἀπὸ τὰ ἀσύρματα ψυχικὰ κύματα τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου τῆς μητρός του. Διατὶ ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν μεταδώσῃ ἀμέσως καὶ καθαρὰ στὸν ἐγκέφαλον; Τὸ ἀγνοοῦμεν; Πάντως φαίνεται ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ Ψυχοδυναμισμὸς δὲν ἔχει παντοδυναμίαν, ἀλλ' ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ τρόπου καὶ τοῦ μέσου ποὺ νομίζει εὐκολώτερον. Στὴν περίστασιν δὲ αὐτὴν εὑρῆκε, φαίνεται, ὡς μόνον δυνατὸν τρόπον πληροφορίας, τὴν μετάδοσιν στὸν ἐγκέφαλον τῆς ὁσμῆς, τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο φυσικὰ ζωηρὰ οἱ παρευρισκόμενοι κατὰ τὸ ψυχορράγημα.

Πρὸς τοῦτο, φαίνεται, θὰ ἠρέθισε τὴν ὀσφρητικὴν μοῖραν τοῦ ἐγκεφάλου, ἐφ' ὅσον φυσικὰ εἶναι παράλογον νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ἡ ὀσμὴ τῆς ἀμμωνίας μετεδόθη αὐτουσία στὰς Ἀθήνας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

***

2. Ὁ διαπρεπὴς νομομαθὴς καὶ Ἀρεοπαγίτης κ. Σπυρ. Δημητριάδης κατέθεσε στὰ ἀρχεῖα τῆς «Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν», τὸ κάτωθι ἐπεισόδιον, ποὺ ἐδημοσιεύθη στὸ τεῦχος τοῦ Μαρτίου 1926 τοῦ περιοδικοῦ της.

Τὸ ἴδιο πρωῒ τῆς δολοφονίας τοῦ πρωθυπουργοῦ Θεοδώρου Δεληγιάννη, ὁ ἐν Ναυπλίῳ ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τοῦ πεζικοῦ Σαρκουλάκος, ἐνῶ ἐκάθητο σ' ἕνα καφενεῖον διηγήθηκε στοὺς φίλους του τὸ ὄνειρόν του, ὅτι κάποιος, πλησιάσας τὸν πρωθυπουργὸν Δεληγιάννην ἔξω ἀπὸ τὴν Βουλὴν τὸν ἐφόνευσε μὲ μαχαῖρι.

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας διεπράχθη ὡς γνωστὸν τὸ ἔγκλημα ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν Βουλήν, ἀπὸ τὸν Κωσταγερακάρη.

Ἐννοεῖτε τώρα τὴν κατάπληξιν ἐκείνων ποὺ εἶχαν ἀκούσει τὴν διήγησιν τοῦ Σαρκουλάκου. Ὅταν μετὰ μερικὰς ἡμέρας περιῆλθε τὸ ὄνειρον εἰς γνῶσιν τῆς ἐν Ἀθήναις ἀνακριτικῆς ἀρχῆς, ἐκλήθη ὁ Σαρκουλάκος ἀμέσως πρὸς ἀνάκρισιν.

Ἡ ἐξέτασις ἐν τούτοις δὲν ἀπέδειξε τίποτε καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἀπελύθη, ἀφοῦ ἐπιστοποιήθη ὅτι ὄχι μόνον ἦτο φιλήσυχος καὶ ἔντιμος ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ Δεληγιαννικῶν φρονημάτων, μὴ ἔχων οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὴν δολοφονίαν.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἀποδεικνύει πόσον εὔκολα μπορεῖ νὰ πλανηθῇ κανεὶς στὴν κρίσιν παρομοίων φαινομένων. Κανεὶς βεβαίως δὲν θὰ ἀδικήσῃ τὴν σπουδὴν τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς, ἡ ὁποία ἄλλωστε πρὸ τόσων ἐτῶν δὲν εἶχεν ἰδέαν ἀπὸ τέτοια ζητήματα.

Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο τὸ πραγματοποιηθὲν ὄνειρον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔνδειξις συμμετοχῆς στὸ ἔγκλημα. Ἐν τούτοις ἡ πραγματικὴ ἐξήγησις εἶναι ἐντελῶς ἄλλη.

Ὁ δολοφόνος, ὡς εἶναι λογικόν, τὴν παραμονὴν τοῦ ἐγκλήματος συνεκέντρωνε

διαρκῶς τὰς σκέψεις του στὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως. Ἤξευρε ὅτι ὁ Δεληγιάννης θὰ μετέβαινε τὴν ἐπαύριον στὴν Βουλήν, ὁ μόνος δὲ τόπος, ὅπου ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἦτο ὅταν κατέβαινε ἀπὸ τὴν ἅμαξαν καὶ ἀνήρχετο τὴν μεγάλην μαρμαρένιαν κλίμακα. Ἐκανόνιζε λοιπὸν τὸν τρόπον ποὺ θὰ τὸν ἐφόνευε μὲ τὸ μαχαῖρι.

Αἱ σκέψεις αὐταί, διαρκῶς ἀνακινούμεναι στὸν ἐρεθισμένον ἐγκέφαλόν του ἤδραν συντονισμένον δ έ κ τ η ν τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Σαρκουλάκου, ὅπου ἀναπαραστάθησαν ὑπὸ τύπον ὀνείρου, ὡς πολλάκις συμβαίνει.

Ἡ δὶς Ἑλένη Κικίδου, ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα μέντιουμ τῆς «Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν», μὲ φαινόμενα διοράσεως.

Ἴσως ἀκόμη ὁ Κωσταγερακάρης, προετοιμάζων τὸ ἔγκλημα νὰ εἶχεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ἀπαραιτήτους συνεπείας του: τὴν θανατικὴν ποινήν δηλ., ποὺ τότε ἐξετελεῖτο διὰ τῆς λαιμητόμου ἡ ὁποία ἐφυλάσσετο στὸ Παλαμῆδι τοῦ Ναυπλίου, καὶ σὲ κάποιαν νησῖδα τοῦ ὁποίου διέμενε καὶ ὁ δήμιος.

Λοιπόν, μαζὶ μὲ τὸ ἔγκλημα, ἡ λαιμητόμος καὶ ὁ δήμιος κατηύθυναν τὰς σκέψεις του, πρὸς τὸ Ναύπλιον, ὅπου μετεδόθησαν εἰς συντονισμένον δ έ κ τ η ν, εὑρισκόμενον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἕνεκα τοῦ ὕπνου, εἰς ἀπαραίτητον «μείωσιν ἐνσυνειδήτου».

Ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω περιστατικὸν καταφαίνεται πόσον εὔκολα ἠμποροῦν νὰ συγχισθοῦν ἁπλαῖ τηλεπάθειαι μὲ τὴν π ρ ό γ ν ω σ ι ν τ ο ῦ μ έ λ λ ο ν τ ο ς καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ὕπαρξιν π ε π ρ ω μ έ ν ο υ, ἐνῷ ἂν παρεδεχθῶμεν τοιοῦτόν τι β α ί ν ο μ ε ν π ρ ὸ ς τ ὴ ν ἀ θ ε ῖ α ν κ α ὶ τ ὰ ς ὑ λ ι σ τ ι κ ὰ ς θ ε ω ρ ί α ς.

Διότι, βέβαια, θὰ ἦτο βλασφημία κατὰ τῆς Δημιουργικῆς ἐνεργείας, ποὺ πρέπει ἀναγκαίως νὰ εἶναι τὸ τέλειον τῆς ἀγάπης, τῆς εὐσπλαχνίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγαθότητος, νὰ προκαθορίζῃ ὅμοια ἐγκλήματα.

***

3. Ὁ ἰατρὸς κ. Ἀλιμπράντης νοσηλεύων τὸν θεῖον του, πάσχοντα ἀπὸ γάγγραιναν τοῦ ποδός, τὸν εἶχεν ἀφήσει ἀπὸ βραδὺς ἐκτὸς κινδύνου, ὅτε κοιμώμενος κατὰ τὰς 4 τὸ πρωῒ ἤκουσε τρεῖς κτύπους στὸ παραθυρόφυλλον, σὰν νὰ κτυποῦσε ἄνθρωπος.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ καθορίσῃ ἂν ἤκουσε τοὺς κτύπους αὐτοὺς κοιμώμενος ἢ ἐν ἐγρηγόρσει. Ἡ κοιμωμένη ὅμως στὸν ἴδιον κοιτῶνα κυρία του, δὲν ἤκουσε τίποτε.

Πάντως, ἐπειδὴ ὁ κ. Ἀλιμπράντης εἶχεν ἀκούσει πολλὰ περὶ ὁμοίων φαινομένων κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, εἶπε ἀνήσυχος στὴν ἐξυπνήσασαν κυρίαν του:

—Φοβοῦμαι, ὅτι ὁ θεῖος εἶναι ἄσχημα...

Ἡ ἀνησυχία δὲ αὐτὴ ἦτο τόσον ζωηρά, ὥστε ἐντύθηκε καὶ ἔσπευσε πλησίον τοῦ ἀρρώστου, τὸν ὁποῖον εὗρε εἰς κακὴν κατάστασιν, ἕνεκα ἀπροόπτου χειροτερεύ-

σεως. 'Εκεῖ ὁ ἰατρὸς ἔμαθε ὅτι ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν τῶν κρότων, ὁ ἄρρωστος τὸν ἐζήτει ἐπιμόνως.

Δύο ὥρας κατόπιν ἐπήρχετο τὸ τέλος.

Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν δύο ἔχομεν πιθανότητας :

Ἢ ὅτι οἱ κρότοι ἦσαν πραγματικοί: Τ η λ ε π ά θ ε ι α ἡ χ η τ ι κ ῆ ς μ ο ρ φ ῆ ς ἐκ μέρους τοῦ ψυχοδυναμισμοῦ τοῦ ἑτοιμοθανάτου, ὅστις ἐσκέπτετο καὶ ἀνεζήτει ἐπιμόνως τὸν ἀνεψιόν του...

Ἢ ὅτι, οἱ κρότοι ἦσαν ἀ κ ο υ σ τ ι κ ὴ ψ ε υ δ α ί σ θ η σ ι ς προκληθεῖσα ἀπὸ τὴν ἰδίαν αἰτίαν στὸν ἐγκέφαλον τοῦ κοιμωμένου.

Δύναται ὅμως νὰ δοθῇ καὶ ἄλλη ἐξήγησις : ὅτι πιθανὸν ὁ ἴδιος ἰατρός, ἔχων ψυχοβόλους ἰδιότητας, ν' ἀντελήφθη ὑ π ο σ υ ν ε ι δ ή τ ω ς τὴν ἀπελπιστικὴν κατάστασιν τοῦ θείου του καὶ ἡ ζωηρὰ αὐτὴ ἐντύπωσις νὰ ἐπροκάλεσε ψευδαίσθησιν ἢ δονήσεις τῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ δωματίου, ὁμοίας μὲ κτύπον ἀνθρώπου.

Πιθανωτέρα πάντως φαίνεται ἡ πρώτη ἐξήγησις, τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἑτοιμοθανάτου προελεύσεως τοῦ φαινομένου, ἕνεκα τῆς ἐπιμόνου συγκεντρώσεως του στὴν σκέψιν τοῦ ἀπουσιάζοντος ἰατροῦ.

***

Τὴν 10ην Φεβρουαρίου 1924, ὁ ἰατρὸς κ. 'Ιωάννης Ι. Κούτσικος, τότε φοιτητὴς ἀκόμη τῆς ἰατρικῆς καὶ εὑρισκόμενος ἐν 'Αθήναις, εἶδε στὸν ὕπνον του κατὰ τὴν 1ην μεταμεσονύκτιον, τὸν θεῖον του Γεώργιον Κ. Τσάμην, ἀσθενοῦντα ἐκ καρκίνου τοῦ στομάχου ἐν 'Αγρινίῳ, νὰ τὸν ὑβρίζῃ καὶ νὰ τὸν τραβᾷ βιαίως.

Τὸν παρεκάλεσε τότε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ γιατὶ τὸν ὕβριζε ἐνῷ πάντα τὸν ὑπεραγαποῦσε. 'Εκεῖνος, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἐξηκολούθησε νὰ τὸν τραβᾷ, ἕως ὅτου τοῦ ἔσχισε τὸ ἐπανωφόρι.

Τότε, θυμωθεὶς ὁ ἰατρός, ἐπῆρε δῆθεν παρακείμενον πέλεκυν τὸν ἐκτύπησε στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐφόνευσε.

Πρὸ τοῦ θεάματος, τότε τοῦ θείου του ἐκτάδην καὶ αἱμοφύρτου, ἐξύπνησεν ἔντρομος καὶ ἔτρεξε στὸν σύνοικόν του καθηγητὴν κ. 'Αναστάσιον Αὐγούλην, τότε τελειόφοιτον τῆς φιλολογίας, στὸν ὁποῖον καὶ διηγήθη τὸ ὄνειρον, προσθέτων τὴν πεποίθησίν του ὅτι δίχως ἄλλο κάτι κακὸν θὰ συνέβαινε στὸν θεῖον του.

Ὄντως δὲ τὸ πρωΐ, ἕνα τηλεγράφημα τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ θείου, ἐπισυμβάντα ἀκριβῶς, τὴν 1ην μεταμεσονύκτιον, ἤτοι τὴν ὥραν τοῦ ὀνείρου.

Τὸ ἐνδιαφέρον στὴν ὑπόθεσιν εἶναι, ὅτι ὡς ἐξηκρίβωσε κατόπιν, ὁ θεῖος, ὀλίγα λεπτὰ πρὶν ἀποθάνῃ, ὡμιλοῦσε στὴν μητέρα τοῦ κ. Κούτσικου ἐναντίον του, ὑβρίζων αὐτὸν διὰ τὴν ἀντίθεσιν τῶν πολιτικῶν των φρονημάτων.

Στὴν περίστασιν αὐτὴν πρόκειται περὶ ζωηρᾶς τηλεπαθείας μεταξὺ θνήσκοντος καὶ ἰατροῦ, καθ' ἣν ἡ φαντασία τοῦ δευτέρου, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν ὀξύθυμον καὶ εὔθικτον τοῦ Δωρικοῦ αἵματος, συνεπλήρωσε τὴν ἐντύπωσιν τῶν ὕβρεων καὶ τῶν κακώσεων μὲ τὸν φόνον τοῦ ὑβριστοῦ.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ
- ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ -
(ΑΡΘΡΑ 361 - 359 Π.Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α'.

Γ'. ΔΥΣΦΗΜΗΣΙΣ (Π. Κ. 362)

I. Γενικά.
II. Τὰ καθ' ἕκαστον στοιχεῖα τοῦ ἐγκλήματος.
1. Ὁ ἐνώπιον τρίτου ἰσχυρισμὸς ἢ διάδοσις ὡρισμένου γεγονότος
2. Εἰδικώτερον περὶ τῶν ἐννοιῶν «τρίτος» καὶ «γεγονός».
3. Ἡ βλάβη τῆς τιμῆς ἢ ὑπολήψεως ἑτέρου διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ἢ τῆς διαδόσεως.
III. Ὁ δόλος, ὡς ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος.
IV. Ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένη ποινή.
V. Πότε καὶ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος, ὅπερ ἰσχυρίζεται ἢ διαδίδει τις.

***

Γ'. ΔΥΣΦΗΜΗΣΙΣ (Π. Κ. 362)

I. Γενικά.

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μας ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἐξυβρίσεως. Ἤδη θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς δυσφημήσεως καὶ δὴ τῆς ἁπλῆς τοιαύτης. Ὁ νέος Κῶδιξ ἡμῶν δύο διακρίνει εἴδη δυσφημήσεων, τὴν ἁπλῆν καὶ τὴν συκοφαντικήν. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἁπλῆς γίνεται λόγος εἰς τὸ ἄρθρον 362 τοῦ Κώδικος, περὶ δὲ τῆς συκοφαντικῆς τοιαύτης εἰς τὸ ἄρθρον 363 αὐτοῦ. Κ ο ι ν ὸ ν γνώρισμα μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐγκλημάτων εἶναι τοῦτο. Ὅτι ἀπαιτεῖται ἐπ' ἀμφοτέρων ὁ ἐνώπιον τρίτου ἰσχυρισμὸς ἢ διάδοσις ὡρισμένου γεγονότος, δυναμένου νὰ βλάψῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληξιν ἄλλου τινός. Δ ι α φ έ ρ ο υ ν ἐξ ἄλλου ταῦτα κατὰ τὸ ὅτι, ἐπὶ μὲν τῆς ἁπλῆς δυσφημήσεως εἶναι ἀδιάφορον ἂν τὸ διαδιδόμενον γεγονὸς εἶναι ἀληθὲς ἢ ψευδές, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς συκοφαντικῆς τοιαύτης, ἀπαραιτήτως τὸ γεγονὸς τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι ψευδὲς καὶ ὁ δράστης νὰ τελῇ ἐν γνώσει τῆς ἀναληθείας αὐτοῦ. Διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ὅθεν τις, ὡς ἔνοχος συκοφαντικῆς δυσφημήσεως, θὰ πρέπει νὰ τελῇ ἐν ἀμέσῳ καὶ οὐχὶ ἐνδεχομένῳ δόλῳ (1) Ἄρα ἂν τις τελῶν ἐν ἀμφιβολίᾳ (ἐνδεχόμενος δόλος) περὶ τῆς ἀληθείας γεγονότος τινός, δυναμένου νὰ βλάψῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν ἄλλου, διαδίδῃ τοῦτο ἐνώπιον τρίτου, πράττει οὐχὶ συκοφαντικήν, ἀλλ' ἁπλῆν δυσφήμησιν.

II. Τὰ καθ' ἕκαστον στοιχεῖα τοῦ ἐγκλήματος

1. Ὁ ἐ ν ώ π ι ο ν τ ρ ί τ ο υ ἰ σ χ υ ρ ι σ μ ὸ ς ἢ δ ι ά δ ο σ ι ς ὡ ρ ι σ μ έ ν ο υ γ ε γ ο ν ό τ ο ς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 362 τοῦ Κώδικος, δυσφήμησιν τελεῖ «ὁ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐνώπιον τρίτου ἰσχυριζόμενος ἢ διαδίδων περὶ τινος ἄλλου γεγονός, δυνάμενον νὰ βλάψῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ ὅστις καὶ τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι δύο ἐτῶν ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς. Ἡ χρηματικὴ ποινὴ δύναται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ σὺν τῇ ποινῇ τῆς φυλακίσεως».

Κατὰ ταῦτα λοιπόν, τὰ καθ' ἕκαστον στοιχεῖα, ἅτινα καὶ συγκροτοῦν τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἁπλῆς δυσφημήσεως εἶναι πρῶτον ὁ ἐνώπιον τρίτου ἰσχυρισμὸς ἢ διάδοσις ὡρισμένου γεγονότος. Ἐρωτᾶται ὅμως εὐθὺς ἀμέσως: ποία ἡ ἔννοια τῶν ὅρων «ἰ σ χ υ ρ ι σ μ ὸ ς» καὶ «δ ι ά δ ο σ ι ς»; Κατὰ τοὺς παρ' ἡμῖν συγγραφεῖς ἰσχυρισμὸς εἶναι ἡ ἀνακοίνωσις τινὸς ὡς ἰδίας πεποι-

(1) Ἡ διάταξις εἶναι νέα. Διότι κατὰ τὸν Ν. 5060)31 καὶ ἐν περιπτώσει ἐνδεχομένου δόλου, ὁ δράστης ἐχαρακτηρίζετο, ὡς ἔνοχος συκοφαντικῆς δυσφημήσεως μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἡ ἐπιβαλλομένη ποινὴ ἦτο μειωμένη κατὰ τὸ ἥμισυ (ἄρθρον 21 Ν. 5061)31).

θήσεως (2). Ἰσχυρίζεταί τις ὁσάκις ὑποστηρίζει αὐτὴν καὶ συναινεῖ εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς προσβολῆς, εἴτε διότι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἐδημιουργήθη ἡ πεποίθησις αὐτῷ, εἴτε ἐπειδὴ ἐκ θετικῆς πηγῆς ἔσχε τὴν πληροφορίαν. Ἐξ ἄλλου ὁ τρόπος, καθ' ὃν πραγματοποιεῖται ὁ ἰσχυρισμὸς εἶναι διάφορος. Οὕτω δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἰσχυρισμός, οὐ μόνον διὰ ρητῆς ἐκφράσεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ τρόπον συγκεκαλυμμένον (συμπερασματικόν), ὑπὸ προϋποθέσεις δὲ καὶ διὰ παραλείψεως. Καὶ ἡ ἀμφίβολος ἔκφρασις «ἐφ' ὅσον γνωρίζω» ἢ «ὡς γνωρίζω», «δὲν ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην τῆς ἀκριβείας», δύναται κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστοῦ ν' ἀποτελῇ ἰσχυρισμὸν δυσφημηστικόν (3).

Διάδοσις δὲ εἶναι ἡ περαιτέρω μετάδοσις τῆς παρ' ἄλλου τινος γενομένης ἀνακοινώσεως. Ἐνῶ δηλ. ἰσχυρισμὸς ὑπάρχει, ὅταν ὑφίσταται καὶ συμμετοχή τις τοῦ δράστου εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δυσφημηστικοῦ γεγονότος, ἡ διάδοσις δὲν ἀποτελεῖ, εἰμὴ μίαν ἁπλῆν μετάδοσιν. Λέγων ἐπὶ παραδείγματι «ἔτσι τὸ ἔμαθα καὶ τὸ λέγω, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἔχω εὐθύνην περὶ τῆς ἀληθείας του» δὲν ἰσχυρίζομαι, ἀλλὰ διαδίδω. Ἡ τοιαύτη μετάδοσις κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν δεκτὰ γενόμενα (οὕτω καὶ Α.Π. 75/1935) δυνατὸν νὰ γίνῃ δημοσίᾳ ἢ μή, φανερῶς ἢ κρυφίως, προφορικῶς ἢ ἐγγράφως. Ἀκόμη δὲ καὶ τὸ ἤδη γνωστὸν γεγονὸς δυνατὸν ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον περαιτέρω διαδόσεως (4). Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Γερμανικοῦ Ἀκυρωτικοῦ τὸ ἔγκλημα τελεῖται καὶ ὅταν τις διαδίδῃ μίαν φήμην, ὡς φήμην, ἀκόμη δὲ καὶ ὅταν τὸ διαδιδόμενον θεωρῆται, ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ διαδίδοντος, ὡς ἐντελῶς ἀπίθανον ἢ ἐκφράζεται περὶ αὐτοῦ μία ἁπλῆ, ἔστω, ἀμφιβολία. Οὐδεμία φρονοῦμεν, δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία, ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν ἡ αὐτὴ προσήκει λύσις, εἰς παρομοίας περιπτώσεις, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι ὁ πρὸς ὃν ἡ διάδοσις, ἐνισχύει τὴν πίστιν του ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀλήθειαν τοῦ διαδιδομένου γεγονότος, διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ δράστου, διότι ἄλλως δὲν ὑπάρχει καὶ διάδοσις.

Κατὰ ταῦτα ἐπομένως ἰσχυρισμὸς δύναται ἐνίοτε νὰ ὑπάρξῃ πρὸς τὸν δυσφημούμενον καὶ μόνον, ἐνῷ ἡ διάδοσις προϋποθέτει πάντοτε τὴν ὕπαρξιν τρίτου προσώπου. Ὡς ὅμως εἶναι διατετυπωμένη ἡ διάταξις τοῦ Κώδικος ἡμῶν καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς πρέπει νὰ γίνεται ἐνώπιον τρίτου, διότι ἰσχυρισμὸς κατ' ἰδίαν (πρὸς τὸν καθ' οὗ τὸ γεγονὸς δηλ.) γενόμενος συνιστᾷ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἐξύβρισιν καὶ οὐχὶ δυσφήμησιν.

2. Εἰδικώτερον περὶ τῶν ἐννοιῶν «τρίτος» καὶ «γεγονός».

Ὁ ἰσχυρισμὸς δέον νὰ γίνῃ ἐνώπιον τρίτου. Ὡς τρίτος νοεῖται πᾶν πρόσωπον πλὴν τοῦ δυσφημουμένου, δηλ. τοῦ προσβαλλομένου. Κατὰ τὸν Α.Π. (198/40) δυνατὸν νὰ εἶναι δημοσία ἀρχή. Κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην ἡ γνῶσις δυνατὸν νὰ περιῆλθεν εἰς τὸν τρίτον καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὸν ταχυδρομικὸν διανομέα, ὅστις καὶ ἀνέγνωσε τὸ τηλεγράφημα ἢ ἐπιστολικὸν δελτάριον, ὅπερ ἀπευθύνεται εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ πρᾶξις τῆς δυσφημήσεως. Ὁμοίως καὶ ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ὁ κοινοποιῶν δυσφημηστικὸν δικόγραφον. Ἐὰν ὅμως ὁ παριστάμενος τρίτος δὲν ἔχει συνείδησιν τῆς σημασίας τοῦ ἀποδιδομένου γεγονότος, οὐδεμία δύναται νὰ χωρήσῃ ἀμφιβολία ὅτι δὲν ὑφίσταται δυσφήμησις, ἀλλ' ἐξύβρισις.

Ἤδη προσδιοριστέον τὴν ἔννοιαν τοῦ γεγονότος. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅρος (terminus) τεχνικός. Εἶναι τι τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸ παρὸν ἢ τὸ παρελθόν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον. Οὕτω καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον Α.Π. «κατὰ τὴν γραμματικὴν καὶ

(2) Ἴδε Χωραφᾶ, Ἑλληνικὸν Ποιν. Δίκαιον, Πανεπιστημιακὴ Διδασκαλία 1945 σελ. 78.

(3) Ἴδε πλείονα ἐν Μπουροπούλῳ Νόμος, περὶ τύπου 1931 σελ. 66.

(4) Ἴδε καὶ Παπαδάτον, Ποιν. Χρονικά, Τόμ. Ε', σελ. 210.

νομικὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «γεγονὸς» νοεῖται περιστατικὸν συμβὰν ἢ συμβαῖνον, καθ' ὃν χρόνον τελεῖται ἡ πρᾶξις, ἀναγόμενον τ.ἔ., εἰς τὸ παρελθὸν ἢ τὸ παρόν». Τὰ γεγονότα διακρίνονται εἰς ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικά. Ἐξωτερικὰ εἶναι τὰ εἰς τὰς ἀνθρωπίνους αἰσθήσεις ὑποπίπτοντα. Τοὐναντίον ἐσωτερικὰ τὰ ἐν τῇ συνειδήσει περιεχόμενα. Οὕτω π.χ. ὅταν λέγω, ὅτι θέλω νὰ νυμφευθῶ τὴν Α καίτοι μὴ προτιθέμενος νὰ πράξω τοῦτο, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ πρόθεσίς του (ἐπιθυμία) αὕτη εἶναι γεγονὸς ἐσωτερικόν, ἅτε μὴ ὑποπίπτουσα εἰς τὰς αἰσθήσεις ἑτέρου τινός, πλὴν τοῦ σκοποῦντος ὅπως μὴ φανῇ συνεπὴς πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν δίδει, δηλ. ἐμοῦ. Κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην, ἐσωτερικὰ περιστατικὰ σχετιζόμενα πρὸς ὡρισμένα ἐξωτερικὰ συμβάντα, δι' ὧν ἐκεῖνα ἐξωτερικεύονται, εἶναι γεγονότα, ἀσχέτως ἂν δυσφημιστικὰ ἢ οὔ. Ἁπλαῖ τοὐναντίον κρίσεις ἢ καὶ γνῶμαι, τὰς ὁποίας ἐκφράζει τις, χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀναφέρῃ συγκεκριμένα γεγονότα δὲν ἀποτελοῦν δυσφήμησιν. Οὕτω ὁ χαρακτηρισμός τινος ὡς κλέπτου ἢ ἀπατεῶνος ἢ κιναίδου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ὁ εἰρημένος εἶναι πρόσωπον ροπὴν ἔχον πρὸς τὴν κλοπὴν ἢ τὴν ἀπάτην ἢ ἐμφανίζεται ὡς θηλυπρεπής, ἀποτελεῖ, οὐχὶ δυσφήμησιν, ἀλλ' ἐξύβρισιν. Περαιτέρω τὸ γεγονὸς πρέπει νὰ εἶναι κάπως ὡρισμένον (5). Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀπαιτεῖται εἰδικώτερος τις προσδιορισμὸς τοῦ ἐν λόγῳ γεγονότος. Ἂν ἑπομένως τις εἴπῃ, ὅτι ὁ ἄρτι ἀφιχθεὶς ἐξ Ἀμερικῆς, διῆγεν ἐκεῖ βίον σπάταλον, διαπράττει ἐξύβρισιν. Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν συνάγεται, ὅτι ὁ προσδιορισμὸς αὐτός, ὅσον ἀφορᾷ τὸν τόπον χρόνον καὶ περιστάσεις ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν (Α.Π. 103/1940) τὸ γεγονός, πρέπει νὰ εἶναι πλήρως καθωρισμένος. Εἰς τὸ ἀνωτέρω ὅθεν παράδειγμα ἡ πρᾶξις τοῦ δράστου, τότε μεταβάλλει νομικὸν χαρακτῆρα καθισταμένη δυσφήμησις, ὅταν εἴπῃ ὅτι ὁ νεοαφιχθεὶς ἐξ Ἀμερικῆς, δὲν εἶχε τόπον καὶ χρόνον, οὔτε καὶ μέτρον εἰς τὰς σπατάλας, διότι καθημερινῶς διεσκέδαζεν εἰς κακόφημα κέντρα κλπ. ἢ ὅτι τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενα χρήματα ἀπέκτησε διαρρήξας τελευταίως μίαν Ἀμερικανικὴν Τράπεζαν, ἔστω καὶ ἂν δὲν κατονομάζῃ ρητῶς ταύτην.

Πάντως τὸ πότε πρόκειται περὶ γεγονότος ἢ ἐξυβριστικῆς τινος ἐκδηλώσεως, γενικοῦ τινος δηλ. χαρακτηρισμοῦ μὴ ὑποκειμένου εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 362 εἶναι ζήτημα ὅλως πραγματικὸν καὶ ἐκτιμητέον ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, μὴ δυνάμενον νὰ καθορισθῇ διὰ νομοθετικῆς ἐπεμβάσεως. Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνωτέρω, δέον νὰ τονισθῇ ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως τὸ γεγονὸς ἀποδίδηται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ δυσφημούμενον πρόσωπον ἢ ἄλλο μεθ' οὗ συνδέεται τοῦτο. Διότι καὶ ἂν ἀποδίδεται εἰς ἕτερον πρόσωπον, μεθ' οὗ ὁ καθ' οὗ ἡ πρᾶξις, ἔχει συγγενικὸν δεσμόν, διαπράττεται τὸ ἔγκλημα ἐὰν ἐκ τῆς τοιαύτης διαδόσεως ἡ μείωσις τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως ἐπιδρᾷ ἐμμέσως κατὰ τὰς κρατούσας κοινωνικὰς ἀντιλήψεις καὶ ἐπὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ τιμὴν (ἀγαθὸν ὄνομα) ἢ ὑπόληψιν (κοινωνικὴν ἀξίαν). Ἰσχυριζόμενος ὅθεν ἢ διαδίδων, ὅτι ἡ χήρα ἀδελφὴ τοῦ Α διατηρεῖ ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τρίτου, ἢ ὅτι τὴν ἐν λόγῳ συνδέουν κοινοὶ ἐρωτικοὶ ἀγῶνες μετὰ γυναικὸς γνωστῆς διὰ τὰ τοιαῦτα τολμηρὰ ἐγχειρήματα της, πράττω καὶ κατὰ τοῦ Α τούτου δυσφήμησιν.

3. Ἡ βλάβη τῆς τιμῆς ἢ ὑπολήψεως ἑτέρου διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ἢ τῆς διαδόσεως.

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου τὸ γεγονός, ὅπερ διαδίδει τις, πρέπει νὰ εἶναι τοιοῦτο, ὥστε νὰ δύναται νὰ βλάψῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν ἄλλου τινός (6). Ὁ νόμος δηλ. δὲν ἀπαιτεῖ, ὅπως ἐκ τῆς συγκεκριμένης πράξεως προέλθῃ ὁπωσδήποτε

(5) Οὐχὶ ἀπολύτως προσδιωρισμένον ὡς συνέβαινε μὲ τὸν Ν. 5060 31.

(6) Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ διάταξις διαφέρει ἀπὸ τὴν τοιαύτην περὶ ἐξυβρίσεως ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ τιμῆς καὶ μόνον.

καὶ βλάβῃ εἰς τὸν δυσφημούμενον, ἀλλ' ἀρκεῖται εἰς τὴν in abstracto βλάβην, εἰς τὸ γεγονὸς δηλ. ὅτι αὕτη ἀντικειμενικῶς ἠδύνατο νὰ βλάψῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν ἑτέρου, ἔστω δηλ. καὶ ἂν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει οὐδεμία μείωσις τῆς τιμῆς ἢ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ καθ' οὗ αὕτη ἐκ τῆς διαδόσεως ἢ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ἐπῆλθε. Οὕτω καὶ κατὰ τὸν Α.Π. (537/31) «πέραν τούτου δὲν ἀπαιτεῖται ἀκόμη ὅπως ἐπιφέρῃ βλάβην εἰς τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν τοῦ προσώπου».

ΙΙΙ. Ὁ δόλος ὡς ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος. Ἀμέλεια.

Ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ὁ δόλος, ἤτοι ἡ γνῶσις τοῦ δράστου, ὅτι τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον οὗτος ἰσχυρίζεται ἢ διαδίδει εἶναι ἱκανὸν νὰ βλάψῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν τοῦ καθ' οὗ ταῦτα καὶ ἡ βούλησις ἢ ἀποδοχή, ὅπως διαδώσῃ τοῦτο εἰς ἄλλον. Τὸ τελευταῖον τοῦτο στοιχεῖον ἐλλείπει ὅταν ὁ δράστης γνωρίζῃ ὅτι τὸ γεγονὸς εἶναι ψευδές. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ πρᾶξις μεταβάλλει νομικὸν χαρακτῆρα, καθίσταται δηλ. συκοφαντικὴ καὶ οὐχὶ ἁπλῆ δυσφήμησις. Ἐλλείπει ἐπίσης ὅταν ὁ δράστης νομίζῃ, ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γεγονὸς εἶναι γνωστὸν εἰς τόν, πρὸς ὃν ἡ ἀνακοίνωσις, ἔστω καὶ ὡς ἁπλῆ φήμη. Ἀντιθέτως εἰς τὸν δόλον τοῦ δράστου ἀνήκει οὐ μόνον ἡ ἀμφιβολία, περὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ἡ ἄγνοια, ἡ πίστις δηλ. αὐτοῦ ὅτι τὸ ὅπερ μεταδίδει εἶναι ὄντως ἀληθές. Ἄρα καὶ ὅταν οὐδεμία ἀμφιβολία μοῦ ἀπομένει, ὅτι ἡ Α διατηρεῖ ἐρωτικὰς σχέσεις (πρᾶγμα ἀντικειμενικῶς ἀληθὲς) ἀνακοινῶ δὲ τοῦτο εἰς τοὺς φίλους μου πράττω ἁπλῆν δυσφήμησιν εἰς βάρος τῆς τελευταίας ταύτης, ἤτοι τῆς Α. Τέλος παρατηρητέον, ὅτι δυσφήμησις ἐξ ἀμελείας δὲν εἶναι νοητὴ κατὰ νόμον. Ἄρα, προβαίνων εἰς ἀνακοίνωσιν γεγονότος, δυναμένου νὰ βλάψῃ τὴν τιμὴν κλπ. ἑτέρου, ἀγνοῶν ὅμως καὶ τὰς συνεπείας τῆς ἐκδηλώσεώς μου ταύτης δὲν διαπράττω ἐξύβρισιν.

ΙΥ. Ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένη ποινή.

Ἡ ἁπλῆ δυσφήμησις τιμωρεῖται κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου, διὰ φυλακίσεως μέχρι δύο ἐτῶν ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς. Αὕτη δύναται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ σὺν τῇ ποινῇ τῆς φυλακίσεως. Ἡ ἔννοια τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως εἶναι ἡ ἰδία πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 361 § 1 ἐδ. β' περὶ ἐξυβρίσεως, περὶ ἧς ἐγένετο λόγος ἀνωτέρου καὶ δὴ ἐν τῇ σελίδι 2664 τοῦ παρόντος. Κατὰ συνέπειαν οἱαδήποτε ἐν προκειμένῳ ἐπὶ τοῦ θέματος συζήτησις παρέλκει. Ἐνίοτε αἴρεται ὁ ἄδικος τῆς πράξεως χαρακτήρ, τὸ δὲ ἔγκλημα διώκεται κατ' ἔγκλησιν. Ἀλλά, περὶ ὅλων τούτων θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἀναπτύξεως τῆς μελέτης μας.

Υ. Πότε καὶ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος ὅπερ ἰσχυρίζεται ἢ διαδίδει τις.

Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος, ὅπερ ἰσχυρίζεται ἢ διαδίδει ὁ δράστης ὁ νόμος ὁμιλεῖ διὰ τοῦ ἄρθρου 366 αὐτοῦ. Κατὰ τὴν §1 τούτου «Ἐὰν τὸ ἐν ἄρθρῳ 362 γεγονὸς εἶναι ἀληθές, ἡ πρᾶξις μένει ἀτιμώρητος. Ἡ ἀπόδειξις ὅμως τῆς ἀληθείας αὐτοῦ ἀπαγορεύεται, ὁσάκις τοῦτο ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς εἰς σχέσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ ἢ ἰδιωτικοῦ βίου, μὴ θιγούσας τὸ δημόσιον συμφέρον καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ἢ ἡ διάδοσις ἐγένετο κακοβούλως». Διὰ τῆς διατάξεώς του ταύτης ὁ νόμος δίδει ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα, ἂν καὶ πότε ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας, τοῦ ὅπερ ἀνακοινοῖ τις γεγονότος, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐπὶ δυσφημήσει εὐθύνης. Τὸ ζήτημα εἶναι λεπτότατον καὶ ἐνέχει γενικωτέραν σημασίαν, δι' ὃ καὶ ἡ θεωρητικὴ τούτου ἐξέτασις καθίσταται ἐν προκειμένῳ ἐπιβεβλημένη. Εἰδικώτερον τονίζομεν, ὅτι εἰς τὰς διαφόρους νοηθεσίας, δύο ὑφίστανται ἀντίθετοι κατευθύνσεις. Κατὰ τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν ἡ ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται, ἐνῷ κατὰ τὴν ἄλλην δέον, ὅπως αὕτη ἀπαγορεύεται. Δείκνυται ὅθεν ἐκ τούτου, ὅτι αὗται ἐμφανίζονται ἐχθρικαί, οὕτως εἰπεῖν, ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην.

'Αλλ' ὁ κανὼν ἀνατρέπεται, ἂν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ ἑκατέρωθεν ἐξαιρέσεις. 'Η πρώτη νομοθετικὴ κατεύθυνσις, καθ' ἣν κατὰ κανόνα ἀπαγορεύεται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας, ὁ δὲ δράστης ἔστω καὶ ἂν ὁ ἰσχυρισμός του (ἢ ἡ διάδοσις) εἶναι ἀληθής, δέον ὅπως μὴ ἀπαλλάσσηται τῆς ἐπὶ δυσφημήσει εὐθύνης, στηρίζεται εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ ἄτομον χρῄζει ἰδιαιτέρας προστασίας ἔστω καὶ ἄν ποτε, ἔπραξε πρᾶξιν ἐναντίον τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου στρεφομένην, ἀσχέτως τοῦ ἂν αὕτη εἶναι ἀξιόποινος ἢ μή. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔχει βεβαίως πολλάκις καὶ τὰς ἀπαντήσεις του. Αὗται ὅμως ἱκανοποιοῦνται, περιπτώσεως συντρεχούσης, διὰ τῆς προσαγωγῆς τοῦ ὑπαιτίου ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης. Πέραν τούτου πᾶσα ἐνόχλησις τοῦ ἀτόμου εἶναι ἀπαράδεκτος. 'Η ἄποψις αὕτη ἐπικρατεῖ εἰς τὰ δίκαια τῶν 'Αγγλοσαξωνικῶν χωρῶν, ἐμφανίζεται δέ, ὅλως περιέργως, καὶ εἰς τὸν Φασιστικὸν 'Ιταλικὸν Κώδικα τοῦ 1930.

'Η ἀντίθετος ἑτέρα νομοθετικὴ κατεύθυνσις, καθ' ἣν κατὰ κανόνα, δέον νὰ ἐπιτρέπηται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας, ἥτις καὶ ἐπιφέρει τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ δράστου ἀπὸ πάσης ποινῆς, στηρίζεται εἰς τὴν ἀντίληψιν, κατὰ τὴν ὁποίαν, πᾶς τις δέον νὰ κρίνεται ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῶν ἐπιδόσεών του, ἐπιτρεπομένου τοῦ ἐπὶ ἀληθῶν γεγονότων βασιζομένου ἐλέγχου, ἔστω καὶ ἂν οὕτω θίγεται ἡ τιμὴ αὐτοῦ. Τὸ Ποιν. Δίκαιον ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν προστασίαν τῆς ὁλότητος, ἑκάστη δὲ ἐπὶ μέρους ὁλότης στηρίζεται ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν μελῶν της. Πρέπει ὅθεν αὕτη νὰ ἔχῃ τὴν δυνατότητα νὰ ἀποχωρίζῃ τοὺς μειονεκτικούς. 'Ο μειονεκτῶν μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἰς οὐδὲν ἀδίκως ζημιοῦται, ἂν ἀπολέσῃ τὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει. Ἔστω καὶ ἂν καταστραφῇ ἡ φαινομενικὴ τούτου τιμή, πάντως δέον νὰ λέγεται, ἐν παντί, ἡ ἀλήθεια. Οὕτω τὸ σύστημα τοῦ Γερμανικοῦ καὶ ἄλλων τινῶν δικαίων.

'Εκ πρώτης ὄψεως ἡ ἀντίθεσις εἶναι ἀπόλυτος. 'Εξέτασις ὅμως τῆς κατ' ἰδίαν ἐφαρμογῆς των, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν διαπίστωσιν, ὅτι λόγῳ τῶν ἑκατέρωθεν ἐξαιρέσεων, ἡ μεταξὺ τούτων διαφορὰ δὲν εἶναι σημαντική.

'Η συνηθεστέρα ἐξαίρεσις εἶναι ἡ ἀφορῶσα τὸν οἰκογενειακὸν καὶ ἰδιωτικὸν βίον. Λέγομεν δέ ἡ συνηθεστέρα, διότι νομοθεσίαι τινὲς βαίνουν ἔτι περαιτέρω. Οὕτω κατὰ τὴν Ordonnance τῆς 6-5-44, ἀπαγορεύεται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας καὶ ἐπὶ γεγονότων λαβόντων χώραν πρὸ 10 καὶ πλέον ἐτῶν, ἀφ' ἧς ταῦτα ἀνακοινοῦνται, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ ἐκείνων, ἅτινα ἀποτελοῦν ἐγκλήματα ἀμνηστευθέντα ἢ παραγεγραμμένα κλπ. 'Επίσης οὐδέποτε ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας γεγονότων ἀφορώντων τὴν τιμὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἀρχηγῶν ξένων Κρατῶν ἢ διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων καὶ τοῦτο διὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος.

Καὶ κατὰ τὸν νέον ἡμῶν Κώδικα ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας δὲν ἐπιτρέπεται, ὅταν τὸ γεγονὸς ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς εἰς σχέσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ ἢ ἰδιωτικοῦ βίου καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ἢ ἡ διάδοσις ἐγένετο κακοβούλως (7)

Καὶ ὀρθῶς, διότι τὸ νὰ φέρῃ τις εἰς τὴν δημοσιότητα τὸν οἰκογενειακὸν ἢ ἰδιωτικὸν βίον ἑτέρου, ἐκεῖ ὅπου κανὲν ἀπολύτως κοινὸν συμφέρον δὲν ἐπιβάλλει τὴν πρᾶξιν, εἶναι ἐνέργειαι,αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ὀρθὸν καὶ κοινωνικὸν νὰ ἀμνηστεύωνται διὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀληθείας, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ἄλλως τε, ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως ὄφελος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ὑπαγορεύει τοῦτο. Πλὴν ἡ ἄκρα ἐφαρμογὴ τῆς περιπτώσεως ταύτης ὁδηγεῖ ἐνίοτε εἰς ὑπερβολάς, καθ' ὃ ἀντίθετος πρὸς τὴν κοινωνικὴν πραγματικότητα. Διότι ναὶ μὲν δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ὁμιλῇ τις περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἢ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν ἄλλων. 'Εν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει, ἐλάχιστοι θὰ ἦσαν ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν θὰ ὑπέπιπτον εἰς τὸ ἔγκλημα, ἀφοῦ κατὰ μίαν ἀναμφισβήτητον πραγματικότητα, οἱ πάντες ἀσχολοῦνται μὲ συζητήσεις ἀφορώσας τοὺς ἄλλους. Δι' ὃ καὶ ὁ νομοθέτης ἔθεσεν ἐν προκειμένῳ ἓν ὅριον. 'Απαιτεῖ

(7) Κατὰ τὸν Ν 5060)31 ἀπῃτεῖτο ἡ δημοσία γενομένη διάδοσις ἢ ἰσχυρισμός.

δηλ. ἰσχυρισμὸν ἢ διάδοσιν κακοβούλως γενόμενα. Οὕτω πως λοιπὸν ὁ νομοθέτης δὲν ἐδημιούργησεν ἀνεφάρμοστον ἐν προκειμένῳ διάταξιν, διὰ τοῦ σαφοῦς αὐτοῦ διαχωρισμοῦ μεταξὺ ἀξιοποίνων καὶ μὴ τοιούτων πράξεων. Ἀντιθέτως ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας ἐπὶ γεγονότων λαβόντων χώραν πρὸ 10 καὶ πλέον ἐτῶν ὅπως ἐπίσης καὶ ἐν αἷς περιπτώσεσι ἡ ποινικὴ ἀξίωσις ἀπεσβέσθη δι' ἄλλον τινὰ λόγον (ἀμνηστείαν, ἔμπρακτον μετάνοιαν), ἐπιτρέπεται ἀπεριορίστως παρ' ἡμῖν ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ νέου Κώδικος, τοῦ νόμου μὴ καθιεροῦντος ἐν προκειμένῳ ἐξαίρεσιν. Τέλος, κατὰ ρητὴν ἐπιταγὴν τοῦ νόμου (ἄρθρον 153 § 3 ἐδ. τελευταῖον) εἰς περιπτώσεις προσβολῆς κατὰ ξένου Κράτους καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ αὐτοῦ, ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας δὲν ἐπιτρέπεται.

Ὁ νόμος καὶ ἑτέρους τινὰς περιορισμοὺς καθιεροῖ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάδοσιν ἢ ἰσχυρισμὸν δυσφημιστικῶν γεγονότων ἀληθῶν. Περὶ τούτων ὅμως θὰ γίνῃ λόγος εἰς τὸ τέλος τῆς μελέτης, διότι αἱ ἐξαιρέσεις ἀναφέρονται ταυτοχρόνως καὶ εἰς τὴν συκοφαντικὴν δυσφήμησιν. (Συνεχίζεται).

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

(Ἐγράφη ἀπὸ τὸν Ἐθνικὸ ποιητὴ τῆς Βουλγαρίας Ἀρκούδωφ, στὸν Λ'. παγκόσμιο πόλεμο καὶ ἀνεκοινώθη στὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων ἀπ' τὸν ἀείμνηστο Γ. Πὼπ στὶς 9/10/1917).

«Πρὶν τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας σηκωθῇ ἑπτὰ ὀργιὲς στὸν οὐρανό, πρέπει ἡ » λίμη τοῦ αἵματος, ποὺ θὰ χύσῃ τὸ Βουλγαρικὸ σπαθί, νὰ ἔχῃ ξεπεράσει τὶς ἑ» πτὰ ὀργιές.

«Βλέπεις αὐτὸ τὸ σκυφτὸ γεροντάκι ποὺ σέρνει τ' ἄθλια γεράματά του » καὶ ζητᾷ νὰ ξεγελάσῃ τὸ θάνατο μὲ τὴν πολεμική σου ὁρμή; Θρυμμάτισέ το » κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου, βγάλ' του μὲ τὸ πηρούνι τὰ θαμπά του μάτια, » ποὺ δὲν εἶναι ἄξια νὰ θαυμάσουν τὸ μεγαλεῖο τῆς Βουλγαρίας καὶ βάλ' το » νὰ φάῃ, γιατὶ ἔχει τρεῖς μέρες νηστικὸ καὶ διψασμένο. Τί προσμένεις νεαρὲ » Βούλγαρε; Ἐμπρὸς πάντα ἐμπρός.

«Τὸ χαλὶ ποὺ κάμνουν τὰ βελουδένια σώματα τῶν γυναικῶν καὶ τῶν » παιδιῶν, εἶναι μαλακώτερο ἀπ' τὴ χλόη τ' Ἀπρίλη. Χόρτασε πρῶτα τὴ » δροσιά τους, κι' ὅταν εὐφρανθῇς ἀπ' τὸν καρπὸ τῆς νειότης τὸ ζουμερὸ » κι' εἶσαι γεμᾶτος ἡδονὴ καὶ ἡρωϊσμό, τότε κομμάτιασέ τα τὰ σώματα καὶ » πέρνα ἀπὸ πάνω τους σὰν νάτανε χαλὶ βασιλικό. Ἂς πατήσῃ τὸ πέταλο » τοῦ ἀλόγου σου πάνω στὰ στήθη τῶν γυναικῶν, γιὰ νὰ στερέψῃ τὸ γάλα » ποὺ δίνει ζωὴ στοὺς ἐχθρούς μας.

«Τὶ προσμένεις νειότη Βουλγαρική; Ἐμπρὸς πάντα ἐμπρός. Παιδὶ τοῦ » Τυφῶνα, τὸν πατέρα σου μιμήσου. Ἀπ' ὅπου περάσῃς, πέτρα ἐπάνω σὲ πέ» τρα νὰ μὴ μείνῃ, παιδὶ νὰ μὴ χαρῇ τὸ μαστὸ τῆς μάννας του, γέρος νὰ μὴν » ἀκουμπήσῃ στὸν ὦμο τοῦ ἐγγονιοῦ του. Ρίξε τὰ κεφάλια τους στοὺς πεινα» σμένους σκύλους, ποὺ τὴ νύχτα μυρίζονται πὼς πλησιάζεις καὶ ρίξε τὶς ψυ» χὲς τους στὰ Τάρταρα, ἐκεῖ ποὺ ἀνοίγεται ἄβυσσος, ἡ ἀπέραντη ἕτοιμη νὰ » καταπιῇ κάθε ψυχὴ ποὺ δὲν ἀξίζει νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της στὸ φῶς τοῦ » Βουλγαρικοῦ ἡλιου. Πρὶν σηκωθῇ ἡ μέρα τοῦ θεοῦ νὰ μὴν ἀπομείνουν στὰ » ἐρείπια ἐπάνω, ποὺ τὸ χέρι σου θἄχῃ σκορπίσει, παρὰ μόνο σκελετοὶ καὶ » ἀνθρώπινα κουρέλια καὶ ν' ἀνεβαίνῃ στὸν οὐρανὸ ἡ κνῖσα ἀπὸ τὴν καιόμενη » ἀνθρώπινη σάρκα, ἡ κνῖσα ἡ ἀγαπημένη στοὺς Θεοὺς τοῦ Βουλγαρικοῦ » Ὀλύμπου.

«Ἐμπρὸς νέοι τῆς Βουλγαρίας. Ἐμπρὸς πάντα ἐμπρός».

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΕΡΜΟΥ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'.

Τὴν Τρίτη στὶς 14 Δεκεμβρίου 1954 καὶ κατὰ τὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα ἔγινε μιὰ θρασυτάτη λῃστεία, στὸ κατάστημα γραβατῶν τῆς χήρας Χρ. Μπιτζάνη ποὺ βρίσκεται στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ 60 β.

Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ὁ ἐμπορικώτερος καὶ ὁ πιὸ πολυσύχναστος δρόμος τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ ἔγινε ἡ λῃστεία.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἔγκλημα τοῦτο ἀναστάτωσε ὄχι μόνο τὴν Ἀστυνομία ἀλλὰ καὶ τοὺς καταστηματάρχας τῶν Ἀθηνῶν, γιατὶ τέτοια ἐγκλήματα εἶναι σπάνια, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ἄγνωστα στὴν Ἑλληνικὴ Πρωτεύουσα.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε πῶς ἔγινε ἡ λῃστεία αὐτὴ καὶ πῶς ἡ Ἀστυνομία κατώρθωσε μέσα σὲ λίγες μέρες νὰ παραδώσῃ στὴ δικαιοσύνη τὸν ἄγνωστο δράστη καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἔτσι τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας τῶν ἐμπόρων τοῦ κεντρικοῦ αὐτοῦ τομέως τῶν Ἀθηνῶν.

Στὶς 7 τὸ ἀπόγευμα, τὸ ἐμπορικὸ τῆς χήρας Μπιτζάνη, ἔκλεισε ὅπως ὅλα τὰ καταστήματα καὶ ἀποχώρησαν οἱ ὑπάλληλοι κατεβάζοντας τὸ ρολὸ τῆς πόρτας, ὄχι τελείως ὅμως, γιατὶ ἔμεινε μέσα ὁ λογιστὴς Εὐάγγελος Σπυράκης ἐτῶν 48, γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ ὡρισμένους λογαριασμούς.

Ἔξω ἄρχισε νὰ βρέχῃ καὶ κατὰ τὶς ἑπτάμισι ἡ ὥρα ἕνας ἄγνωστος πέρασε κάτω ἀπὸ τὸ μισάνοιχτο ρολό, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ὁ λογιστής, καὶ προχώρησε μέσα πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν τὸ λογιστήριο.

Τότε ὁ Σπυράκης τὸν ἀντελήφθη καὶ χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴ δουλειά του τὸν ρώτησε:

—Τί συμβαίνει; Τὶ θέλετε;

—Θέλω τὸν κ. Μπιτζάνη, ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ ἀγνώστου.

—Πῶς; τὸν κ. Μπιτζάνη; Μὰ ὁ κ. Μπιτζάνης ἔχει πεθάνει!

—Καὶ ποιὸς τὸ ἔχει τώρα τὸ μαγαζί σᾶς παρακαλῶ;

—Ἡ χήρα.

—Εἶναι ἐδῶ τώρα;

—Ὄχι. Ἔχει φύγει. Θὰ τὴν βρῆτε αὔριο τὸ πρωΐ.

—.....

—Τὶ τὴν θέλετε; Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ἐγώ;

—Ἔρχομαι ἀπὸ τὴ Λάρισσα καὶ θέλω νὰ πάρω μερικὲς γραβάτες γιὰ τὸ μαγαζί μου, ποὺ ἔχω ἐκεῖ.

—Σ' αὐτὸ δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Θὰ ἔχετε λοιπὸν τὴν καλωσύνη νὰ περάσετε αὔριο τὸ πρωΐ.

—Ξέρετε, τὸ πρωΐ θὰ φύγω καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ προλάβω.

—Δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα γιατὶ ἔφυγαν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι. Ἂν ἐρχόσαστε 10 λεπτὰ ἐνωρίτερα θὰ μποροῦσαν νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν τὰ παιδιά. Τώρα ὅμως δὲν γίνεται τίποτα. Θὰ περάσετε αὔριο, προσέθεσε ὁ Σπυράκης συνεχίζοντας τὸν ἔλεγχο τῶν βιβλίων.

Ὁ ἄγνωστος μετὰ τὴν ἀπάντηση αὐτὴ δὲν ἔφυγε ὅπως ἦταν φυσικό. Αὐτὸ ἐξένισε τὸ Σπυράκη, ὁ ὁποῖος σήκωσε τὸ κεφάλι του λέγοντας.

—Θέλετε τίποτε ἄλλο;

Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν φράση του, ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ τὸν κατέλαβε ὅταν εἶδε ὅτι ὁ ἄγνωστος εἶχε βγάλει ἀπὸ μιὰ δερμάτινη τσάντα ποὺ κρατοῦσε ἕνα πιστόλι καὶ ἔστρεφε τὴν κάνη του πρὸς τὸ μέρος του.

—Ποῦ εἶναι τὰ λεπτὰ τοῦ μαγαζιοῦ; Ποῦ τὰ ἔχει ἡ κυρά;... Πῶς τὴν εἶπες;.

Ὁ Σπυράκης ὅμως κατείχετο ἀκόμη ἀπὸ τέτοιο τρόμο, ὥστε τοῦ ἦταν ἀδύνατο ἀκόμη νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔστω καὶ μία λέξη.

Ὁ ἄγνωστος τὸν πλησίασε τότε καὶ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν κούνησε λέγοντάς του :

—Ἔ, ξύπνα. Τὶ ἔπαθες; Σοῦ κόπηκε ἡ λαλιά; Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν πρόκειται νὰ πάθῃς τίποτα, ἀρκεῖ μόνο νὰ μοῦ πῇς ποῦ εἶναι τὰ λεφτά. Ταυτοχρόνως ὁ ἄγνωστος στήριξε τὴν κάνη τοῦ περιστρόφου του στὸν κρόταφο τοῦ ἀτυχοῦς Σπυράκη, τοῦ ὁποίου ἡ ταραχὴ ἐγίνετο ἀκόμη μεγαλύτερη. Πρὸ τοῦ κινδύνου ὅμως νὰ δολοφονηθῇ ἀπὸ τὸν κακοποιὸ αὐτὸ—γιατὶ ἔτσι ἐπίστευε, ὅπως ἀργότερα ἐξέθεσε στὴν κατάθεσή του—κατώρθωσε νὰ ψελλίσῃ ὅτι δὲν ἤξερε ποῦ εἶναι τὰ χρήματα.

Ὁ ἄγνωστος ὅμως δὲν ἐπείθετο, ἔξω φρενῶν δὲ γιὰ τὴ στάση τοῦ λογιστοῦ ἔπιασε τὸ περίστροφό του ἀπὸ τὴν κάνη καὶ κατέφερε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σπυράκη ἰσχυρὸ κτύπημα. Αὐτὸς ἔχασε πρὸς στιγμὴν τὶς αἰσθήσεις του. Ἐπωφεληθεὶς τούτου ὁ κακοποιὸς ἔσπευσε πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ καταστήματος καὶ κατέβασε τελείως τὰ ρολά, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ διαβάτες ἢ καὶ ἀστυνομικούς.

Ὁ ἄγνωστος ὅμως παρ' ὅ,τι ἡ βροχὴ ἐξυπηρέτει τὰ σχέδιά του, ἐθεώρησε καλὸ νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του γιὰ ν' ἀποκλείσῃ κάθε περιπλοκή. Κατέβασε λοιπὸν τὰ ρολά, ὅπως ἀναφέραμε, καὶ κατόπιν ἐγύρισε στὸ θῦμα του, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Μόλις συνῆλθε τοῦτο τελείως, ὁ κακοποιὸς κρατῶντας τώρα στὰ χέρια του ἕνα στιλέτο τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

—Τὶ λές; Ἔβαλες μυαλὸ ἢ εἶσαι πάντα ὁ ἴδιος; Λέγε γιὰ νὰ ξέρω.

—.....

—Δὲ μιλᾷς; Αὐτὸ ὅμως δὲν σὲ σώζει. Μίλα γιατὶ θὰ σὲ σφάξω σὰν τραγί. Πές, ποῦ εἶναι τὰ κλειδιά;

—Δὲν ξέρω σᾶς εἶπα. Ἐὰν τὸ ἤξερα θὰ σᾶς τὸ ἔλεγα. Γιατὶ δὲν μὲ πιστεύετε; Σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

Ὁ ἄγνωστος πρὸ τῆς ἐπιμονῆς του ἐφάνη ὅτι ἐπείσθη, χωρὶς δὲ νὰ εἴπῃ ἄλλη λέξη ἄνοιξε τὴ δερματίνη τσάντα του καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἐντρόμου Σπυράκη ἔβγαλε ἕνα μαντῆλι κεφαλῆς καὶ μὲ αὐτὸ τὸν ἐφίμωσε. Κατόπιν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ στιλέτου τοῦ ὁποίου τὴν αἰχμὴ εἶχε στηρίξει στὸ λαιμό του, τὸν ὑπεχρέωνε νὰ μείνῃ ἀκίνητος. Ἀκολούθως τὸν ἔψαξε, δὲν εὗρε ὅμως στὴ τσέπη του παρὰ μόνον 300 δραχμές, τὴν ταυτότητά του καὶ διάφορα χαρτιὰ ἄνευ ἀξίας. Χωρὶς νὰ χάσῃ τὸν καιρό του, τὰ πῆρε καὶ κατόπιν στραφεὶς πρὸς τὸ Σπυράκη τοῦ εἶπε :

—Ποῦ εἶναι τὰ κλειδιά; Δὲν τὰ βρῆκα ἐπάνω σου. Μήπως τὰ ἔχεις στὸ γραφεῖο σου;

—Ὄχι δὲν τὰ ἔχω σᾶς εἶπα, γιατὶ δὲν μοῦ χρειάζονται. Τὰ παίρνει πάντα ἡ κυρία Μπιτζάνη.

Ὁ ἄγνωστος, μὲ καταπληκτικὴ ψυχραιμία ἄνοιξε τὴν τσάντα, ἔβγαλε ἀπὸ αὐτὴ ἕνα λεπτὸ σχοινί, καὶ μ' αὐτὸ ἔδεσε τὰ χέρια τοῦ Σπυράκη. Ἀκολούθως τὸν ὑποχρέωσε νὰ καθήσῃ στὸ δάπεδο τοῦ γραφείου του καὶ κατόπιν νὰ ξαπλωθῇ. Ὅταν συνεμορφώθη, ἔσκυψε καὶ τοῦ ἔδεσε μὲ σχοινὶ καὶ τὰ πόδια. Μετὰ τὴν πράξη του αὐτὴ ἠρεύνησε τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του, χωρὶς ὅμως καὶ πάλι νὰ βρῇ τὰ κλειδιὰ τοῦ χρηματοκιβωτίου.

—Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τίποτα, παρετήρησε στραφεὶς πρὸς τὸν Σπυράκη, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε τὰς κινήσεις τοῦ κακοποιοῦ. Ποῦ στὸ διάβολο τὰ ἔχεις τέλος πάντων, αὐτὰ τὰ κλειδιά, δὲν θὰ πῇς; προσέθεσε.

Ἐν συνεχείᾳ ἠρεύνησε καὶ διάφορα ἄλλα σημεῖα ὅπου ἦταν δυνατὸ νὰ ὑπῆρχαν τὰ κλειδιὰ κατὰ τὴν γνώμη του καὶ πάλιν ὅμως χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τότε στραφεὶς πρὸς τὸ Σπυράκη τοῦ εἶπε :

—Εἶσαι στραβοκέφαλος. Δὲν σὲ πειράζω ὅμως γιατὶ λυπᾶμαι τὰ παιδιά σου. Τώρα θὰ φύγω. Μὴ κουνηθῇς ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶσαι γιατὶ θὰ σὲ κομματιάσω. Μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο. Σήκωσε τὸ ρολὸ καὶ ἔφυγε ἐνῷ ἡ βροχὴ συνεχίζετο.

'Ο Σπυράκης μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὸν τρόμο ἐπεχείρησε νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο καὶ ἐπέτυχε χωρὶς μεγάλο κόπο καὶ τοῦτο γιατὶ τὸ σχοινὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτό. Κατόπιν ἀπηλλάγη καὶ τοῦ φιμώτρου. 'Ελεύθερος πιὰ ἐσκέφθη νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ Λ' 'Αστυνομικὸν Τμῆμα. Κατείχετο ὅμως ἀκόμη ἀπὸ τέτοιο τρόμο, ὥστε φοβήθη μὴ τυχὸν ὁ κακοποιὸς βρίσκεται ἔξω τοῦ καταστήματος ἕτοιμος νὰ τὸν σκοτώσῃ ἐὰν εἰδοποιοῦσε τὴν 'Αστυνομία. Γι' αὐτὸ ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ καταστήματος καὶ κατόπιν ἐτηλεφώνησε στὸ Λ' Τμῆμα.

'Ο 'Αξιωματικὸς τῆς 'Υπηρεσίας, ποὺ πῆρε τὸ τηλεφώνημα εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν προϊστάμενο του, ὁ ὁποῖος καὶ ἔσπευσε ἐπὶ τόπου μὲ δύναμη ἀστυφυλάκων.

'Ο δράστης τῆς ληστείας 'Επταμηνιτάκης.

—Ποιὸς εἶναι;

—'Αστυνομία, σᾶς εἴπαμε. 'Ανοῖχτε.

Μὲ κάποιο φόβο πάντα στὴν ψυχή, γιατὶ δὲν ξεχνοῦσε τὴν ἀπειλὴ τοῦ κακοποιοῦ, ἄνοιξε καὶ σήκωσε τὰ ρολά, εὑρέθη δὲ τότε πρὸς μεγάλη του ἀνακούφιση πρὸ τῶν ἀστυνομικῶν.

—Τὶ συνέβη; ρώτησε ὁ κ. 'Αστυνόμος.

—Μὲ λῄστεψαν. Λίγο ἤθελαν νὰ μὲ σκοτώσουν. Γλύτωσα ἀπὸ βέβαιο θάνατο, δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ πῶς.

'Αμέσως εἰδοποιήθη ἡ Γενικὴ 'Ασφάλεια ποὺ ἀνέλαβε τὴν ἐξιχνίαση τῆς λῃστείας.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δράστου ὅπως τὰ ἔδωσε ὁ παθὼν ἦταν τὰ ἑξῆς: «'Ηλικία 25—30 ἐτῶν. 'Ανάστημα ὑψηλόν. Μελαχροινός, μὲ μουστάκι ἐπίμηκες, ψαλιδισμένο. Φοροῦσε ρεμπούπλικα βελουτέ, χρώματος μπέζ, καπαρντίνα χρώματος γκρὶ μπέζ, τύπου στρατιωτικοῦ, χωρὶς ἐπωμίδες, παπούτσια μὲ σόλες κρέπ, παντελόνι χρώματος καφὲ μὲ ρίγες. 'Επίσης σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μάγουλά του, κοντὰ στὸ στόμα, εἶχε λευκοπλάστη κολλημένο σὲ σταυρὸ σὰν νὰ κάλυπτε κάποια πληγὴ ἢ οὐλή».

'Η 'Υποδιεύθυνσις Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν πῆρε ὅλα τὰ μέτρα, τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικά, ποὺ ἐπεβάλοντο γιὰ τὴν ἐξιχνίαση τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ.

Τὰ μέτρα αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα διετέθη ὁλόκληρη ἡ δύναμη τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα ἐκινητοποιήθησαν καὶ ἄλλες 'Υπηρεσίες τῆς 'Αστυνομίας καὶ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τῶν 'Αστυνομικῶν Διευθύνσεων, εἶναι τὰ ἀκόλουθα :

α) "Αρχισαν ἀμέσως ἔρευνες στὰ σημεῖα ἐξόδου τῆς Πόλεως καὶ στὰ ἀστικὰ καὶ ὑπεραστικὰ μέσα συγκοινωνίας.

β) 'Εγκατεστάθησαν σὲ κεντρικὰ σημεῖα τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ἀστυνομικοὶ παρακολουθοῦντες τοὺς διαβάτες ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὰ σημεῖα αὐτά.

γ) "Αλλες ὁμάδες ἀστυνομικῶν ἔκαναν ἀναζητήσεις καὶ ἔρευνες σὲ διάφορα κέντρα διασκεδάσεως, καφενεῖα, οἴκους ἀνοχῆς κλπ.

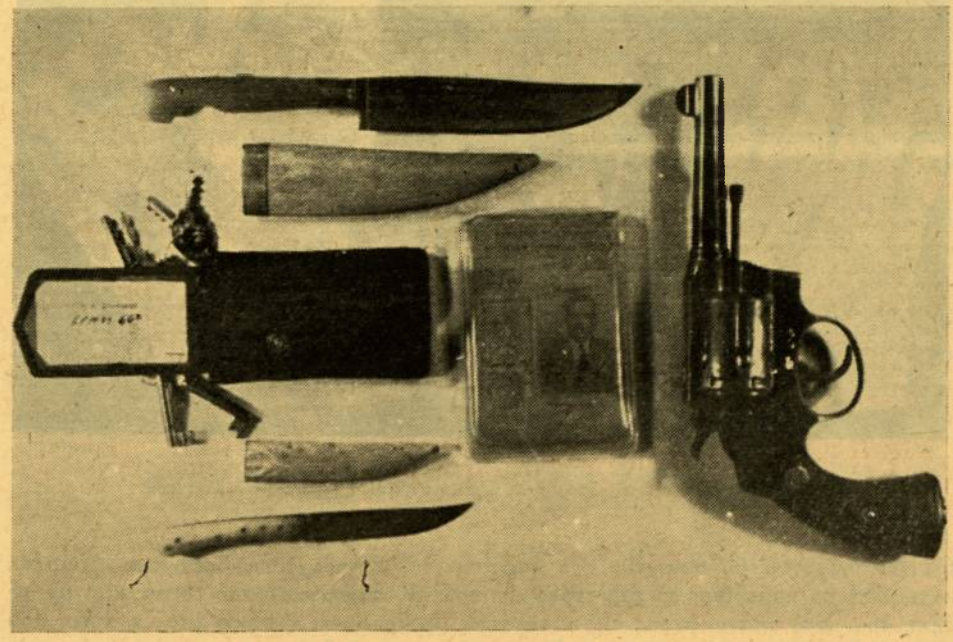
δ) Εἰδικοὶ ἀστυνομικοὶ ἐξακρίβωσαν ταχύτατα ἀπὸ ποῦ εἶχε ἀγορασθῇ ἡ βελουτὲ ρεμπούπλικα, πού φοροῦσε ὁ δράστης, καὶ ἔτσι προσεκομίσθη στὸ κατάστημα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ὁμοία πρὸς ἐπίδειξιν στοὺς ἀστυνομικούς.

ε) Ἐζητήθη ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης (Δ/νσιν Φυλακῶν) νὰ γνωστοποιηθῇ ἂν ἀπεφυλακίσθη κατάδικος πού νὰ εἶχεν οὐλὴ στὸ πρόσωπο, στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου ὁ ἄγνωστος δράστης εἶχε τοποθετήσει τὸν λευκοπλάστη, καὶ

στ) Ἄρχισε συστηματικὰ νὰ γίνεται εἰδικὴ ἔρευνα καὶ στὰ διάφορα ξενοδοχεῖα ὕπνου.

Τὰ μέτρα αὐτὰ διήρκεσαν μέχρι τὶς 18 Δεκεμβρίου 1954, ὁπότε ὁ ἀστυφύλακας πού ἔκανε παρακολούθηση στὰ Χαυτεῖα, ἔφερε στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια ἄτομο πού εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δράστου. Τὸ ἄτομο αὐτὸ ἀνέφερε ὅτι ἕνα ἄλλο ἄτομο μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δράστου σύχναζε σ' ἕνα καφενεῖο τῆς πλατείας Λαυρίου καὶ εἶχε σχέσεις μὲ τρίτο ἄτομο ἀγνώστου ἐπωνύμου πού κατήγετο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ἔτσι ἐνετοπίσθησαν οἱ ἀναζητήσεις στὰ κέντρα τῆς πλατείας Ὁμονοίας καὶ

Πειστήρια εὑρεθέντα εἰς χεῖρας τοῦ δράστου.

τῆς πλατείας Λαυρίου καὶ τὴν ἴδια μέρα ἐξακριβώθηκαν τὰ στοιχεῖα τῶν ὑπόπτων αὐτῶν τύπων.

Ὁ ἕνας πού κατήγετο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἐλέγετο Ἰωαννίδης καὶ ὁ ἄλλος πού εἶχε καταγωγὴ τὴν Κρήτη ἦταν πρώην ἐνωμοτάρχης.

Καὶ οἱ δυό τους, κατὰ τὶς πληροφορίες τῶν ἀνθρώπων μὲ τοὺς ὁποίους ἔκαναν παρέα, ἔμεναν στὰ ξενοδοχεῖα πού βρίσκονταν ἐκεῖ κοντά.

Ἔτσι μὲ ἔρευνες πού ἔγιναν στὰ ξενοδοχεῖα γύρω ἀπὸ τὶς πλατεῖες Ὁμονοίας, Κάνιγγος καὶ Λαυρίου, ἐξακριβώθηκαν τὰ στοιχεῖα καὶ τοῦ τέως ἐνωμοτάρχου πού ἐλέγετο Ἐπταμηνιτάκης, εἶχε ἔρθη δὲ ἀπὸ τὴν Κομοτινὴ καὶ εἶχε μεί-

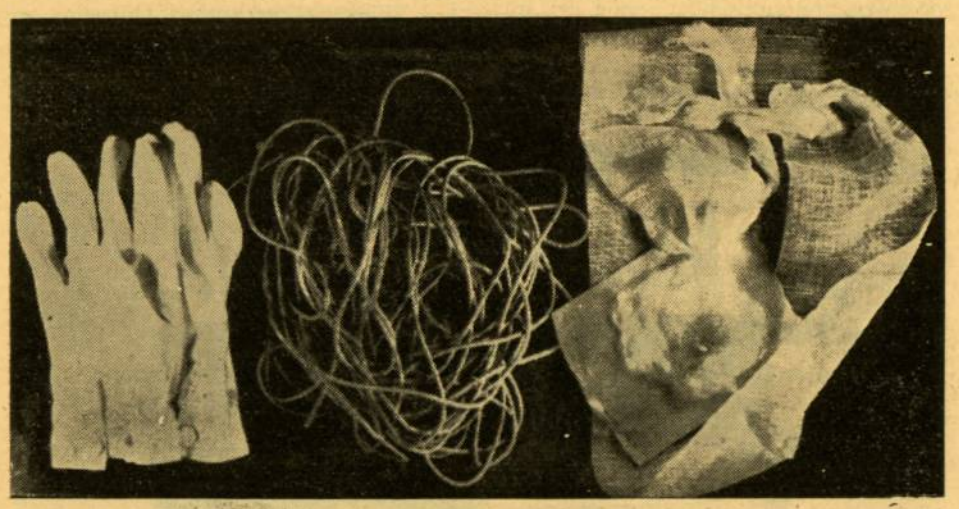
νει κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα στὸ ξενοδοχεῖο «Ὁμόνοια». Ὁ Ἰωαννίδης εἶχε μείνει στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀλάμπρα».

Τὴν ἴδια μέρα, 18-12-54, μὲ σύντονες ἀναζητήσεις ἐξακριβώθηκε ὅτι ἔμεναν καὶ οἱ δύο σὲ ξενοδοχεῖα τοῦ Πειραιῶς.

Ἔτσι διετάχθη ἀμέσως ἕνα συνεργεῖο ἀπὸ ἀστυνομικοὺς νὰ πάῃ πολὺ πρωῒ στὸ ξενοδοχεῖο «Νέα Ἀνατολή», στὴν Ἀκτὴ Ποσειδῶνος 22 ὅπου ἔμενε ὁ Ἑπταμηνιτάκης. Πράγματι βρέθηκε ἐκεῖ αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα του Λαφίνα.

Ἀμέσως συνελήφθησαν καὶ ἔγιναν σχετικὲς ἔρευνες (σωματικὲς καὶ στὸ ξενοδοχεῖο).

Πάνω στὸν Ἑπταμηνιτάκη βρέθηκε ἡ κλειδοθήκη τοῦ Σπυράκη ποὺ εἶχε μάλιστα μέσα καὶ τὸ ἐπισκεπτήριο τούτου. Ἐπίσης βρέθηκε καὶ μία μάσκα ἀπὸ ὕφασμα ὅμοιο μὲ κεῖνο ποὺ φίμωσε τὸ θῦμα κατὰ τὴν ὥρα τῆς ληστείας. Κατὰ τὴν

Γάντια, σχοινίον καὶ ὕφασμα χρησιμοποιηθέντα ὑπὸ τοῦ ληστοῦ.

ἔρευνα ποὺ ἔγινε ἐν συνεχείᾳ στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, βρέθηκαν κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸ κομοδίνο, τὸ περίστροφο τύπου «Καστανάγκα» καὶ τὸ μαχαῖρι μὲ τὴ θήκη του. Στὸ ἐπάνω μέρος τῆς ντουλάπας βρέθηκε καὶ ἡ θήκη ἀπὸ ζελατίνη ποὺ εἶχε τὸ δελτίο ταυτότητος τοῦ παθόντος, προσωπικὰ ἔγγραφα καὶ τὰ λαχεῖα του.

Τὴν ἴδια μέρα συνελήφθη καὶ ὁ Ἰωαννίδης, ποὺ δὲν εἶχε διανυκτερεύσει στὸ ξενοδοχεῖο «Βαλκάνια» (Ἀκτὴ Ποσειδῶνος 12), πῆγε ὅμως ἀργότερα ἐκεῖ. Ὁ Ἑπταμηνιτάκης ἐξεταζόμενος στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε τὸ ἔγκλημά του καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι τὰ πράγματα ποὺ βρέθηκαν πάνω του καὶ ποὺ ἀνῆκαν στὸ Σπυράκη τὰ βρῆκε μαζὶ μὲ τὴ μάσκα τὸ βράδυ τῆς προηγουμένης ἡμέρας, στὸ χῶρο τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σταθμοῦ Θησείου.

Ἐπηκολούθησε ἀναγνώριση τοῦ Ἑπταμινιτάκη ἀπὸ τὸ Σπυράκη. Ὁ Ἑπταμηνιτάκης τοποθετήθηκε σὲ σειρὰ ἀπὸ δέκα ἀστυνομικούς, ποὺ εἶχαν τὰ ἴδια περίπου μὲ αὐτὸν χαρακτηριστικὰ (ἀνάστημα, σωματικὴ διάπλαση, περιβολή). Ὁ Σπυράκης τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως χωρὶς κανένα δισταγμὸ καὶ τὸν ὑπέδειξε. Ἀργότερα, κατὰ τὸ βράδυ, ὁ Ἑπταμηνιτάκης ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημα καὶ κατέθεσε ὅτι δὲν

εἶχε κανένα συναυτουργό. Σχετικὰ μὲ τὰ αἴτια τῆς ἐγκληματικῆς του αὐτῆς ἐνεργείας ἀνέφερε ὅτι ὀφείλονται στὴν οἰκονομική του δυστυχία. Καθὼς εἶπε, στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὴ σκέψη ν' αὐτοκτονήσῃ. Κατόπιν ὅμως ἄλλαξε γνώμη χάριν τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε καὶ ἀποφάσισε νὰ βρῇ χρήματα ἔστω καὶ ἐγκληματῶντας γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ φύγῃ στὴ Βραζιλία, γιατὶ εἶχε βγάλει καὶ σχετικὸ διαβατήριο γιὰ τὸν ἴδιο καὶ τὴ γυναίκα του. Στὴ συνέχεια τῆς ἀπολογίας του ὡμολόγησε ὅτι, προπαρασκευάζοντας τὴν ἐκτέλεση τῆς πράξεως, εἶχε προμηθευτῇ τὴ βελουτὲ ρεμπούπλικα τὴν προηγούμενη ἡμέρα.

Ἐπίσης σχεδιάζοντας τὸ ἔγκλημα ἐπρομηθεύθη ἀπὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἕνα κομμάτι ὕφασμα. Πῆγε στὰ ἀποχωρητήρια τῆς πλατείας Καραμάνου καὶ ἐκεῖ μὲ τὸ μαχαῖρι του ἔκοψε καὶ ἔφτιαξε τὴ μάσκα. Τὸ ἄλλο κομμάτι τὸ φύλαξε γιὰ νὰ φιμώσῃ τὸ θῦμα.

Κατόπιν πῆρε ἀπὸ ἕνα φαρμακεῖο, παρὰ τὴν πλατεῖα Ὁμονοίας, λευκοπλάστη καὶ τὸν ἔβαλε σταυρωτὰ στὴν οὐλὴ ποὺ εἶχε στὸ πρόσωπό του.

Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ ἐλέγχοντας τὰ διάφορα καταστήματα καὶ μπῆκε στὸ ἐμπορικὸ τῆς χήρας Μπιτζάνη, τὸ ὁποῖο ἔκρινε κατάλληλο γιατὶ διεπίστωσε ὅτι ὁ παθὼν Σπυράκης εἶχε μείνει μόνος του μέσα.

Μετὰ τὴ λῃστεία πῆγε στὸν ὁδὸ Ἀθηνᾶς, ὅπου ἐπεβιβάσθη λεωφορείου καὶ κατόπιν διὰ τῆς ὁδοῦ Πατησίων πῆγε στὸ κέντρο «Γκρίην Πὰρκ» τῆς ὁδοῦ Μαυροματαίων, ὅπου σὲ μιὰ ἄκρη πέταξε τὴ ρεμπούπλικα καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του τὸ λευκοπλάστη. Ἀπὸ κεῖ πῆγε στὴν πλατεῖα Κυριακοῦ καὶ μὲ τὸν ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομο κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ.

Σχετικῶς μὲ τὸ χαρτοφύλακα ποὺ κρατοῦσε κατὰ τὴν διάπραξη τῆς λῃστείας καὶ ποὺ δὲ βρέθηκε στὸ δωμάτιό του, κατέθεσε ὅτι τὸν εἶχε ἀφήσει σ' ἕνα κουρεῖο τοῦ Πειραιῶς ὅπου καὶ ἐξυρίσθη.

Ἡ γυναίκα του καὶ ὁ Ἰωαννίδης ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν εἶχαν ἀναμειχθῇ στὸ ἔγκλημα τοῦτο καὶ ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

Ἔτσι μὲ τὴν ἐπίμονο, συστηματική, μελετημένη καὶ ταχυτάτη ἐνέργεια τῆς Ἀστυνομίας ἀνεκαλύφθη καὶ συνελήφθη ὁ ἄγνωστος δράστης μιᾶς θρασυτάτης λῃστείας, ποὺ διεπράχθη σὲ κεντρικώτατο μέρος τῶν Ἀθηνῶν καὶ μὲ πρωτοφανῆ θρασύτητα.

Ὁ δράστης παρεπέμφθη εἰς τὸ Πενταμελὲς Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν καὶ κατεδικάσθη στὶς 30 Μαρτίου 1955 σὲ κάθειρξιν 9 ἐτῶν διὰ λῃστείαν.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

5.—Ἡ ὑπὸ τὸν Desborough ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπή.
6.—Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον.
7.—Αἱ Ἐπιτροπαὶ ἐξ ὧν τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα ἐξαρτῶνται.
8.—Ἐποπτεία Ἀστυνομικῶν Σωμάτων.
9.—Συνδικαλιστικὴ Ὀργάνωσις Ἀστυνομικῶν.

***

5. Τὰ ἤδη παραχωρηθέντα δικαιώματα εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν βασίζονται εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Νόμους, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶναι οἱ τοῦ 1829, 1856, 1919 καὶ 1946. Ὁ Νόμος τοῦ 1919 ἦτο ἀποτέλεσμα τῶν συστάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Desborough ([16]) (Ντεσμπόρου) ἥτις ἐξήτασε μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ἀου Παγκοσμίου Πολέμου τὰς ἀποδοχάς, τὰς συνθήκας ὑπηρεσίας, τὴν ὀργάνωσιν καὶ διοίκησιν τῆς Ἀστυνομίας ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν δὲν ὑπῆρχε ὁμοιομορφία μεταξὺ τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων. Αἱ ἀποδοχαὶ ὡς καὶ αἱ συνθῆκαι ὑπηρεσίας διέφερον κατὰ πολὺ καὶ ἐρρυθμίζοντο κατ' ἐπιθυμίαν τῶν Ἐπιτροπῶν Ἀσφαλείας. Μεγάλη δυσφορία εἶχεν ἀναπτυχθῆ μεταξὺ τῶν Ἀστυνομικῶν, ἥτις ἐνέκλειε τὸν κίνδυνον καταρρεύσεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Οἰκοδομήματος καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Desborough συνέστησε—καὶ ἡ τότε Κυβέρνησις ἀπεδέχθη τὰς συστάσεις—ὅπως ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἀποκτήσῃ τὴν δύναμιν ἐπιβολῆς ὡρισμένων γενικῆς μορφῆς κανονισμῶν ρυθμιζόντων τὰ πλεῖστα τῶν θεμάτων διοικήσεως εἰς ἅπαντα τ' Ἀστυνομικὰ Σώματα.

Οἱ κανονισμοὶ αὐτοὶ καλύπτουν τὴν διοίκησιν, τὴν οἰκονομικὴν χορηγίαν, τὰς ἀποδοχὰς καὶ ἀμοιβάς, τὰς συντάξεις, τὰ ἔξοδα στολῆς καὶ τὰς συνθήκας ὑπηρεσίας ἁπάντων τῶν Σωμάτων καὶ Ἀστυνομικῶν. Διὰ τοῦ ὅρου «διοίκησις» καὶ «συνθῆκαι ὑπηρεσίας» νοεῖται ἡ πειθαρχία, αἱ ὧραι ὑπηρεσίας, καὶ τὰ προσόντα πρὸς διορισμὸν καὶ προαγωγήν. Ἡ ἔγκρισις τοῦ Ὑπουργοῦ εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν αὐξομείωσιν τῆς δυνάμεως Ἀστυνομικοῦ τινος Σώματος καί, ὡς προελέχθη διὰ τὸν διορισμὸν Ἀξιωματικῶν ὡς διοικητῶν αὐτῶν. Αἱ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐκδιδόμεναι ὁδηγίαι πρὸς ἅπαντα τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα εἶναι γνωσταὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀστυνομικοὶ Κανονισμοὶ» (Police regulations), οἱ ὁποῖοι συμπληροῦνται κατὰ καιρούς ἢ τροποποιούμενοι, ἐπανεκδίδονται, ὡς συνέβη μετὰ τὸ πόρισμα τοῦ Oaksey ([17]) τὸ 1949.

6. Ὁ Νόμος δίδει εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν εὐρυτάτην δικαιοδοσίαν ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλει ὡς ἐγγύησιν διὰ τὴν ἀποφυγὴν καταχρήσεως ἐξουσίας, τὴν ὑποχρέωσιν ὑποβολῆς τῶν Ἀστυνομικῶν Κανονισμῶν εἰς συλλογικὸν ὄργανον, γνωστὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον» (Police Council).

Τὸ Συμβούλιον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν 1) Ἐπιτροπῶν

(16) Πρόσωπα κύρους εἰς ἅτινα ἀνετέθη ἡ προεδρεία ἐξεταστικῶν Ἐπιτροπῶν τῆς ὅλης καταστάσεως τῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὸ παρελθόν. Περὶ αὐτῶν ὅμως εἰς τὰ εἰδικὰ κεφάλαια τοῦ παρόντος βιβλίου.

(17) Δηλαδὴ ἐνώπιον τῶν Ἐπιτροπῶν Ἀσφαλείας ἢ Μονίμων Μικτῶν Ἐπιτροπῶν ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτῶνται.

Ἀσφαλείας (17) 2) Διοικητῶν τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων καὶ 3) Ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῶν κατωτέρων βαθμῶν.

Ἐνῶ κατὰ νόμον αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου εἶναι συμβουλευτικαί, μὴ δυνάμεναι νὰ ἐμποδίσουν τὸν Ὑπουργὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκδώσῃ ἕνα κανονισμόν, οὐσιαστικῶς ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν σπανίως παραγνωρίζει ταύτας χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνῃ ὅτι δέχεται πάντοτε τὰς συστάσεις αὐτοῦ. Τὸ Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον εἶναι ἁρμόδιον διὰ διοικητικὰ θέματα, ἤτοι διὰ τὴν πειθαρχίαν, τὰς ἀποδοχάς, τὰς συνθήκας ὑπηρεσίας καὶ προαγωγάς. Θέματα, ὅπως αἱ μέθοδοι Ἀστυνομικῆς ἐνεργείας καὶ ἡ ἐκπαίδευσις, εἶναι ἐκτὸς τῆς ἁρμοδιότητός του καὶ ὅταν καθίσταται ἀναγκαία ἡ μελέτη τοιούτων θεμάτων ὁρίζεται εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξ Ἀξιωματικῶν Διοικητῶν—καὶ Ἐκπροσώπων τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

Παρ' ὅλην τὴν εὐρύτητα τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ὑπουργοῦ, ἅπαντα τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα διοικοῦνται κατὰ τρόπον ἀποκεντρωτικόν, ἐξαιρέσει τοῦ τῆς Μητροπόλεως.

7. Ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ διὰ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα μιᾶς Κομητείας (County) εἶναι ἡ Μόνιμος Μικτὴ Ἐπιτροπὴ (Standing joint Committee) αὐτῆς. Ἀποτελεῖται κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξ Ἀντιπροσώπων τῆς δικαστικῆς Ἀρχῆς καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἐξ Ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἁρμοδιότης αὐτῆς εἶναι περιωρισμένη εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ χρηματικοῦ, ἐπὶ πλέον ὅμως διορίζει τὸν Διοικητὴν τοῦ Σώματος καὶ ἀσκεῖ γενικὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ.

Ἡ Διοίκησις τοῦ Σώματος καὶ ὁ ἄμεσος ἔλεγχος αὐτοῦ εἶναι ἁρμοδιότης τοῦ διοικητοῦ, ὅστις εἶναι καὶ ὑπεύθυνος διὰ τὴν πειθαρχίαν, τὸν διορισμὸν ὑπαλλήλων καὶ τὰς προαγωγὰς αὐτῶν. Δὲν εἶναι εὔκολον διὰ τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν μιᾶς Κομητείας ν' ἀσχολῆται μὲ δευτερεύοντα ζητήματα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἀσχολοῦνται οὐδὲ μὲ τὴν γενικὴν ἐποπτείαν αὐτοῦ παρ' ἐκτὸς εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιστάσεις.

Ὁ ἔλεγχος Ἀστυνομικοῦ Σώματος Ὑποκομητείας (Borough) ἢ πόλεως (city) ἔχει ἐν μέρει περιγραφῆ. Ἡ ἐπιτροπὴ Ἀσφαλείας (Watch Committee) ἥτις ἀποτελεῖ Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν, ἔχει εὐρυτέραν δικαιοδοσίαν παρὰ ἡ Μόνιμος Μικτὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Κομητείας. Κατ' ἀκολουθίαν, ὁ Διοικητὴς Ἀστυνομικοῦ Σώματος μιᾶς Ὑποκομητείας εἶναι περισσότερον περιωρισμένος. Οὕτω εἰς πολλὰ θέματα προεκαλεῖτο, σοβαρὰ σύγκρουσις αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς. Εὐτυχῶς ὅτι μετὰ τὸν τελευταῖον Πόλεμον οἱ ἀποτελοῦντες τὰς Ἐπιτροπὰς Ἀσφαλείας, εἶναι μᾶλλον ἐνήμεροι ἐπὶ τῶν προβλημάτων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἀστυνομίας των ἀλλ' εὐνόητον καθίσταται ὅτι κατὰ τὴν βραχεῖαν περίοδον τῆς θητείας τῶν μελῶν τῶν Ἐπιτροπῶν αὐτῶν, εἶναι δύσκολος ἡ ἀπόκτησις τοσαύτης πείρας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων καθηκόντων. Τὸ τοιοῦτον ἀποτελεῖ σοβαρὸν λόγον—ὡς ἡ ὑπὸ τὸν Oksey Ἐπιτροπὴ διεπίστωσεν—διὰ τὸν περιορισμὸν τῆς δικαιοδοσίας ἀμέσου παρεμβάσεως αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τῶν πολιτῶν, ὅπως ἐλέγχουν τὴν Ἀστυνομίαν ἡ ὁποία τοὺς ὑπηρετεῖ, ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς βάσεως τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστυνομικοῦ Συστήματος, καὶ θὰ ἦτο θλιβερὸν νὰ τροποποιηθῇ ἁπλῶς καὶ μόνον, διότι μερικαὶ Ἐπιτροπαὶ Ἀσφαλείας ἀπέτυχαν εἰς τὴν κανονικὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς των, ἐνῷ θὰ ἠδύναντο αὗται ν' ἀνακληθοῦν εἰς τὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν.

8. Αἱ ἐνέργειαι ἁπάντων τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων, ἐξαιρέσει τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, ἐποπτεύονται ὑπὸ τεσσάρων Ἀστυνομικῶν Ἐπιθεωρητῶν καὶ μιᾶς Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Γυναικείου Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἥτις περιορίζεται εἰς τὰ θέματα τῶν Γυναικῶν Ἀστυνομικῶν. Οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ Ἐπιθεωρηταὶ εἶναι οἱ ἀνώτεροι Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας. Οὗτοι εὐθύνονται ἔναντι τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν διὰ τὴν ἐπάρκειαν τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὴν ἐξασφάλισιν διοικητικῆς μερίμνης δι' ἅπαντας τοὺς Ἀστυνομικοὺς Ὑπαλλήλους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποβάλλουν πρὸς τὸν Ὑπουργὸν ἐπίσημον ἔκθεσιν κατ'

ἔτος περὶ τοῦ τὶ παρετήρησαν κατὰ τὰς ἀνὰ τὴν Χώραν ἐπιθεωρήσεις των, ὡς καὶ τὰς εἰσηγήσεις των περὶ τῶν ληπτέων μέτρων διὰ τὴν θεραπείαν τῶν διαφόρων ἀναγκῶν τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ Ὑπαλλήλων. Κατὰ τὰς ἐπιθεωρήσεις των μελετοῦν τὰ διάφορα Ἀστυνομικὰ προβλήματα μετὰ τῶν Διοικητῶν τῶν διαφόρων Σωμάτων καὶ βεβαιοῦνται ὅτι ἕκαστον Σῶμα ἐκπληροῖ τὴν ἀποστολήν του κανονικῶς. Δευτερεύουσαι ἐλλείψεις τακτοποιοῦνται ἐπὶ τόπου διὰ προσωπικῶν συστάσεων, ἄνευ ἀπασχολήσεως ἄλλου τινός, ἀλλ' εἰς περίπτωσιν σοβαρῶν παραβάσεων ἢ ἐλλείψεων, ἐνημεροῦται ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅστις καθίσταται πλέον, ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς περιπτώσεως.

9. Ἡ ἐπίδρασις, τὴν ὁποίαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀστυνομικοὶ Ὑπάλληλοι ἀσκοῦν ἐπὶ τῶν Ἀστυνομικῶν ζητημάτων, ἀποτελεῖ ἕναν σπουδαῖον παράγοντα ὁ ὁποῖος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς διοικήσεως τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων. Οὐδεὶς Ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταστῇ μέλος ὀργανώσεως, διὰ τὸν προφανῆ λόγον ὅτι οὗτοι πρέπει νὰ εἶναι ἐκτὸς πάσης πολιτικῆς ἐπιδράσεως. Παρὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην, ὁ Ἀστυνομικὸς Νόμος τοῦ 1919 καθιέρωσε τὸ δικαίωμα τῶν Ἀστυνομικῶν νὰ ἔχουν ὀργάνωσιν ἡ ὁποία νὰ τοὺς ἐκπροσωπεῖ. Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ εἶναι γνωστὴ ὡς «Συνομοσπονδία τῶν Ἀστυνομικῶν» (Police Federation) καὶ ὅλοι οἱ Ἀστυφύλακες, Ἀρχιφύλακες καὶ Ὑπαστυνόμοι ἀνήκουν εἰς αὐτήν.

Ἡ Συνομοσπονδία αὕτη, οὖσα πολύπλοκος, λειτουργεῖ ὡς ἑξῆς:

Εἰς ἕκαστον Ἀστυνομικὸν Σῶμα ὑπάρχουν τρία Εἰδικὰ Συμβούλια (Branch Boards) ἕκαστον τῶν ὁποίων ἀντιπροσωπεύει ἕνα τῶν κατωτέρων βαθμῶν, ἤτοι Ὑπαστυνόμων, Ἀρχιφυλάκων καὶ Ἀστυφυλάκων. Ἀπὸ τὰ Συμβούλια αὐτὰ ἐκλέγονται «Κεντρικαὶ Ἐπιτροπαὶ» (Central Committees) δι' ἕκαστον βαθμόν, αἱ ὁποῖαι ἐκπροσωποῦν τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα ὁλοκλήρου τῆς Χώρας. Ἑκάστη τῶν Κεντρικῶν αὐτῶν Ἐπιτροπῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓξ μέλη—δύο ἐκ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, δύο ἐκ τῶν Σωμάτων ὑπαίθρου Χώρας καὶ δύο ἐκ τῶν Σωμάτων Ὑποκομητειῶν—καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ Ἐπιτροπαὶ συνιστοῦν ἓν συλλογικὸν ὄργανον τὴν «Μικτὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν» (Joint Central Committee) ἥτις ἐκπροσωπεῖ τὴν Συνομοσπονδίαν τῶν Ἀστυνομικῶν. Οἱονδήποτε κλιμάκιον τῆς Συνομοσπονδίας—ἀπὸ τὰ εἰδικὰ Συμβούλια ἕως ἄνω—δύναται νὰ προβαίνῃ εἰς διαβήματα ἐνώπιον τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ([17]) (Σ. Μεταφρ. δηλαδὴ τὰς ἁρμοδίας Ἐπιτροπὰς Ἀσφαλείας τῶν Ἀρχῶν Αὐτοδιοικήσεως) τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Σώματος ἢ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν. Κυρία ἀποστολὴ τῆς Συνομοσπονδίας εἶναι ἡ βελτίωσις τῆς διοικητικῆς μερίμνης (περιθάλψεως), τῶν ἀποδοχῶν καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ ἐπίδρασις τῶν διαβημάτων αὐτῆς εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς καὶ τὸν Ὑπουργὸν τὸν Ἐσωτερικῶν, ὅταν αὕτη ἀποσκοπεῖ τοὺς προκριθέντας σκοπούς, εἶναι σοβαρά, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι δι' ἀντιπροσώπων ἐκ τῆς Μικτῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, αὕτη λαμβάνει μέρος εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον, χωρὶς νὰ ἐννοεῖται δι' αὐτοῦ ὅτι ἀσκεῖ οἱανδήποτε διοίκησιν ἐπὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων.

Οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν ἀνωτέρω βαθμῶν τῆς Ἀστυνομίας ἔχει τόσον ἰσχυρὰν νομοθετικὴν προστασίαν τοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι, ὅσον παρέχει ὁ Νόμος τοῦ 1919 εἰς τὴν Συνομοσπονδίαν τῶν κατωτέρων, πλὴν ὅμως ὅλοι ἔχουν τὸ δικαίωμα συνεταιρίζεσθαι κατὰ κάποιον τρόπον. Ἀστυνόμοι Β' καὶ Α' τάξεως ἀποστέλλουν ἀντιπροσώπους εἰς εἰδικὴν συγκέντρωσιν, δὶς τοῦ ἔτους καὶ ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ κάνουν παραστάσεις καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ὑπουργόν. Οἱ Ἀστυνομικοὶ Δ/νταὶ Α' ἔχουν χωριστὴν ὀργάνωσιν—τὴν Ἑταιρίαν τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν—(Chife Constables Association). Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἔχουν διάφορον θέσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, λόγῳ τοῦ ὅτι κατέχουν ἡγετικὰς θέσεις. Εἰς τὰς συνεδριάσεις των ἀσχολοῦνται μὲ θέματα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ προβοῦν εἰς παραστάσεις ἐνώπιον αὐτοῦ τούτου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν δι' οἰκονομικὰ ζητήματα.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΕΥΝΟΜΟΥΜΕΝΟΝ

Ὑπὸ δοκίμου Ὑπαστ. κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

Τὸ αἰώνιον τοῦ χρόνου ἅρμα ὁλονὲν προχωρεῖ εἰς τὸν δρόμον αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ρίπτῃ οὐδὲν βλέμμα ὄπισθέν του. Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται, ἀκμάζει, παρακολουθῶν τὸ ἅρμα τοῦ φθονεροῦ γέροντος ἐπί τινα χρόνον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀποκάμνει καὶ τέλος καταπίπτει νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἵνα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς πτώσεώς του ὑψωθῇ ὁ τύμβος του. Χρυσαλλὶς τῆς αἰωνιότητος ὁ χρόνος, σταγὼν δρόσου πᾶσα στιγμὴ αὐτοῦ, εἶναι ὁ πλέον ἀδέκαστος κριτής, ὅστις ἀδιαφορῶν διὰ πρόσωπα καὶ πράγματα, διὰ Ἔθνη καὶ λαούς, διὰ θεωρίας καὶ συστήματα, ἀναγράφει εἰς τὸ μέγα τῆς ἱστορίας βιβλίον πᾶσαν ἐκδήλωσιν ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἥτις, τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, σπουδαίως καὶ ἀνεκτιμήτως ἐπέδρασεν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Ἡ ἱστορία, ὁ φάρος οὗτος τῆς κοινωνικῆς ἀνελίξεως, εἶναι πλουσία εἰς παραδείγματα τοιούτων ἐκδηλώσεων καὶ πᾶς ἀμερόληπτος ταύτης μελετητής, ἵσταται ἔκπληκτος πρὸ ἐνίων γεγονότων, ἅτινα ἰδιαιτέραν ἐν αὐτῇ κατέχουσι θέσιν.

Εἰς τὴν ἄλυσον ταύτην τῶν γεγονότων ὅλως ἐξέχουσαν καὶ ἀξιοπρόσεκτον θέσιν κατέχει ἡ δημιουργία τοῦ Ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ. Ἐρευνῶντες καὶ ἐπιμελῶς ἐξετάζοντες τὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν, εὐκόλως διαπιστοῦμεν τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἀστυνομίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς δημιουργίας ταύτης ἐν περιπτώσει ἐλλείψεώς της. Ὁ ἄνθρωπος, φύσει ζῷον λογικὸν καὶ κοινωνικόν, ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὸν πλανήτην τῆς γῆς ἠσθάνθη ἀδήριτον τὴν ἀνάγκην τῆς ὀργανώσεως τούτου, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς ὁμάδας, βραδύτερον δὲ εἰς κοινωνίας λαῶν καὶ ἐθνῶν. Ἡ ἀνάγκη αὕτη ὤθησε τοὺς πρώτους κατοίκους τῆς γῆς νὰ συμπτυχθῶσιν εἰς μικρὰς ὁμάδας, νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν μονήρη καὶ κατὰ μόνας διαβίωσιν. Τοῦτο ἐκρίθη ἀναγκαῖον ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μονήρους τῶν ἀνθρώπων διαβιώσεως, ἡ ζωὴ τούτων ἦτο ἐκτεθειμένη εἰς παντὸς εἴδους κινδύνους, τόσον ἐκ μέρους τῶν συνανθρώπων των, ὅσον καὶ ἐκ μέρους αὐτῆς ταύτης τῆς Φύσεως. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπεκράτει τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ ὁ πλέον ἰσχυρὸς εὐκόλως ἠδύνατο νὰ καταβάλῃ τὸν ἀσθενῆ τοιοῦτον, γενόμενος κύριος καὶ ἐξουσιαστὴς τῆς περιουσίας τούτου καὶ γενικῶς εἰπεῖν νὰ καταστήσῃ πάντα ἕτερον ὑποχείριόν του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Φύσις, διὰ τῶν ἀγνώστων τότε φαινομένων της, ἐθεωρήθη ὡς ἰσχυροτάτη καὶ ἀκατανίκητος δύναμις, τούτου δ' ἕνεκεν κατὰ καιροὺς διάφορα ταύτης φαινόμενα καὶ στοιχεῖα, προυκάλεσαν τὸ δέος καὶ ἐλατρεύθησαν ὡς θεοὶ ὑπὸ τῶν ἀδαῶν ἀνθρώπων. Διεῖδεν ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν πρώτων στιγμῶν, ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἀντιπαρέλθῃ μόνος καὶ διὰ τῶν ἰδίων του δυνάμεων τοὺς ἀπείρους τῆς ὁσημέραι ζωῆς του κινδύνους καὶ ἐδημιούργησε πρῶτον τὴν οἰκογένειαν. Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἀνεπτύχθη τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας, διὰ τῆς δημιουργίας μιᾶς ἀξιολόγου ἀνθρωπίνης δυνάμεως. Οἱ κίνδυνοι ὅμως ὁλονὲν ηὔξανον καὶ ἐπολλαπλασιάζοντο, αἱ ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς ἀνεπτύσσοντο ταχέως καὶ ἡ οἰκογένεια ἀπεδείχθη ἀνίσχυρος διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τούτων. Οὕτω ἀργότερον διὰ τῆς ἑνώσεως πολλῶν οἰκογενειῶν ἐδημιουργήθησαν αἱ πρῶται μεγάλαι κοινωνίαι καὶ ἐκ τούτων βραδύτερον τὰ Ἔθνη καὶ οἱ Λαοί. Εἰς τὰς μεγάλας ταύτας κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ὁ ἄνθρωπος ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του ἀρκούντως ἀσφαλῆ καὶ ἠδυνήθη οὕτω ἐπιδιδόμενος εἰς ἔργα

τέχνης καὶ πνευματικῆς ἀνατάσεως, νὰ δημιουργήσῃ τὸν ὄντως ὑπέροχον καὶ ἀξιοθαύμαστον πολιτισμὸν τῶν διαφόρων ἐποχῶν. Διὰ τῶν συνεχῶν καὶ ἀόκνων προσπαθειῶν τοῦ ἀνθρώπου εἰς μίαν κοινωνίαν πολιτισμένην, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὰ πάντα καὶ οἱ πάντες ἐκινοῦντο καὶ ἔδρων βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου καθολικῆς ἀνελίξεως τῶν ἀτόμων, ἐδημιουργήθη τὸ φαινόμενον «Πολιτισμὸς» τῆς σήμερον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔκπληκτος ἵσταται αὐτὸς οὗτος ὁ δημιουργός του, ὁ ἄνθρωπος.

Ἀλλὰ οἱαδήποτε πρόοδος καὶ ἐξέλιξις ἂν ἐσημειώθη εἰς πάντας τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, οὐδὲν ἐπετεύχθη εἰς τὸν τομέα τῆς διαγραφῆς τοῦ ἐγκλήματος ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Τὸ κακόν, συμφυὲς μὲ τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν, ἀκολουθεῖ τὸ ἄτομον ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τούτου ἐπὶ τῆς γῆς μέχρι τοῦ θανάτου του. Τὸ ἔγκλημα, ἐν τῇ εὐρείᾳ του ἐννοίᾳ, ἡ παράβασις τῶν ὑπὸ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους διατασσομένων, ἡ τάσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς εὔκολον βίον καὶ ἡ διὰ παντὸς τρόπου ἀπόκτησις τῶν ἀγαθῶν, εἶναι φαινόμενα ἄτινα ἐμφανίζονται ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Ἡ παράβασις τῆς Θείας ἐντολῆς ὑπὸ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας εἶναι ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τοῦ κακοῦ. Ἡ ἀδελφοκτονία τοῦ Ἄβελ ὑπὸ τοῦ Κάϊν, εἶναι τὸ πρῶτον εἰδεχθὲς ἔγκλημα. Ἂν φυλλομετρήσωμεν καὶ ἀναγνώσωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν διαφόρων λαῶν θὰ συναντήσωμεν πλεῖστα τοιαῦτα ἐγκλήματα. Ὅταν τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ ριζωθῇ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του καὶ τῆς ἐν γένει διαγωγῆς του καλλιεργεῖ καὶ ὑποθάλπει τοῦτο, οὐδεμία δύναμις εἶναι ἱκανὴ νὰ σταματήσῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ ὀλέθρου τὸν ἄνθρωπον. Ἰδανικά, ἀξίαι, θεσμοί, ἀνώτερα ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ ἰδεώδη, ὑπολήψεις, θρόνοι, πάντα ταῦτα ἀδυνατοῦν νὰ σταματήσωσι τὸν ἄνθρωπον. Ἕρμαιον τοῦ κακοῦ δαίμονος τὸ ἀνθρώπινον ὄν, ἄγεται καὶ φέρεται ἀσυναισθήτως, φονεύει, παραβαίνει Νόμους καὶ διατάξεις, διαλύει οἰκογενείας, κρημνίζει θρόνους, διαστρέφει Ἐθνικὰς συνειδήσεις, ἀφανίζει λαοὺς ὁλοκλήρους, χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀναλογισθῇ τὰς πράξεις του.

Φύσει ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκεται νὰ πράττῃ πᾶν ὅ,τι αὐτὸς οὗτος ἐπιθυμεῖ. Δὲν θέλει νὰ ὑφίσταται οὐδένα περιορισμὸν καὶ ἀγωνίζεται πρὸς τοῦτο. Οἱ Νόμοι καὶ αἱ διατάξεις, πᾶν ὅ,τι δυνατὸν νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του, εἶναι δι' αὐτὸν ἐμπόδια. Τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις καὶ ἡ ψυχοσύνθεσις τοῦ ἀνθρώπου. Τὶς ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ἀσμένως δέχεται τὰς δεσμεύσεις ἄστινας ἐπιβάλλωσιν οἱ Νόμοι; Ἀναντιρρήτως οὐδείς.

Αὐτὴ αὕτη ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ περιβάλλον, αἱ συνθῆκαι ζωῆς, τὰ διάφορα κοινωνικὰ συστήματα, ἡ πενία ἀλλὰ καὶ ὁ ἀθέμιτος πλουτισμός, ἐνίοτε καὶ ἄλλοι πολλοὶ παράγοντες, εἶναι τὰ αἴτια ἄτινα ὠθοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἔγκλημα ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτοῦ ἐννοίᾳ. Ἐφ' ὅσον ζῶμεν εἰς κοινωνίαν, ἥτις δὲν δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸ Χριστιανικὸν ἐπίπεδον, εἰς κοινωνίαν ἥτις ἀνύψωσεν εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀγάπης τοῦ Ναζωραίου τὸ μῖσος, εἰς τὴν θέσιν τῆς συγγνώμης τὴν ἐκδίκησιν, πάντοτε θὰ ὑπάρχωσι ἐγκλήματα καὶ ἐγκληματίαι. Ἀλλὰ ἀναλογισθῆτε δι' ὀλίγον τὴν κατάστασιν Πολιτείας τινος ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ ἐγκληματίαι ἐλεύθεροι καὶ ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἀπαίσιον ἔργον των. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ καὶ νὰ πιστεύσῃ εἰλικρινῶς ὅτι ἡ Πολιτεία αὕτη εἶναι Πολιτεία ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ κοινωνία ἀγρίων θηρίων. Ποία ὅμως ἡ θέσις τοῦ ἀνθρώπου, τῆς Πολιτείας γενικῶς ἔναντι ὅλων αὐτῶν τῶν παρασίτων τῆς κοινωνίας; Τίνι τρόπῳ ἡ ὑγιὴς παράταξις τῶν ἀνθρώπων ἀντιμετωπίζει τοὺς ἀπολέσαντας τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς; Ἀδήριτος λοιπὸν ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως μιᾶς κρατικῆς ἐξουσίας, ἥτις θὰ ἔχῃ ὡς κύριον καὶ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν παντὸς εἴδους ἐγκληματιῶν καὶ γενικῶς εἰπεῖν τῶν παραβατῶν τῶν Νόμων τῆς Πολιτείας καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἰδοὺ διατὶ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἔγραφον, ὅτι καὶ ἂν εἰσέτι δὲν ὑπῆρχεν Ἀστυνομία, θὰ ἔπρεπε νὰ δημιουργήσωμεν ταύτην. Εἰς τὸ κοινωνικὸν στερέωμα, εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν

τῶν ἀνθρώπων, ὡς φωτεινὸν μετέωρον καὶ ὡς σελαγίζων καὶ ἀπαστράπτων ἥλιος προβάλλει ἡ 'Αστυνομία. Παρήγορος ἄγγελος παντὸς ἀπελπισμένου, καταφύγιον παντὸς χειμαζομένου, εἶναι ἡ πηγὴ μὲ τὰ πλούσια καὶ ἄφθονα ὕδατα, ἡ μυροβόλος ἄνοιξις, ὁ Φάρος εἰς τὸ ἀπέραντον τρικυμιῶδες πέλαγος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Φίλος καὶ συμπαραστάτης τῶν τιμίων καὶ νομοταγῶν πολιτῶν, πανταχοῦ παροῦσα, δίδει μὲ τὰς πράξεις της παράδειγμα ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας. Ὁ 'Αστυνομικὸς θεσμὸς δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι ἔργον τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Ἔχει τὰς ρίζας του εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων, εἶναι τόσον παλαιὸς ὅσον καὶ ὁ κοινωνικὸς καὶ πολιτικὸς βίος τῶν ἀνθρώπων. Ἡ συμβίωσις τῶν ἀνθρώπων ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν διαφόρων σχέσεων, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦσαι ὡρισμένην κατεύθυνσιν ἔδει νὰ τύχωσι καὶ τῆς ἀναλόγου προστασίας. 'Εκ τοῦ γεγονότος τούτου προέκυψεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἀνάγκη ρυθμίσεως τῶν ὡς ἄνω σχέσεων τῶν ἀνθρώπων διὰ διαφόρων κανόνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς καθολικῆς ἐφαρμογῆς τῶν κανόνων τούτων. Ἡ τήρησις τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κανόνων τούτων, ἀνετέθη εἰς ὡρισμένα μέλη τῆς κοινωνίας, ἅτινα καὶ ἀπετέλεσαν τὴν ἐκτελεστικὴν οὕτως εἰπεῖν ἀρχήν. 'Ενταῦθα ἀνευρίσκει τις ἐμφανιζόμενον τὸν 'Αστυνομικὸν θεσμόν. 'Απὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ θεσμοῦ ὡς ἰδίας 'Αρχῆς, ὁ θεσμὸς οὗτος ἔλαβε διαφόρους μορφὰς ἀναλόγως τῆς στάθμης τοῦ πολιτισμοῦ ἑκάστης Πολιτείας.

'Αναμφισβητήτως ὁ βαθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ λαοῦ τινος ἐπηρεάζει ἀρκούντως καὶ τὸν 'Αστυνομικὸν θεσμόν.

Καλεῖται ἡ 'Αστυνομία νὰ ἐπιβλέψῃ διὰ τὴν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν Νόμων, νὰ ἀνεύρῃ τοὺς παραβάτας καὶ συλλαμβάνουσα τούτους νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς Πολιτείας. Λαμβάνουσα τὰ προσήκοντα μέτρα ἐξασφαλίζει τὴν δημοσίαν εἰρήνην, ἡσυχίαν καὶ τάξιν, διαφυλάσσει τὴν περιουσίαν τῶν πολιτῶν καὶ διὰ τῶν συνεχῶν καὶ ἀόκνων ἐνεργειῶν της νυχθημερὸν παρακολουθεῖ ἁπάσας τὰς κινήσεις τῶν ἀντεθνικῶς δρώντων προσώπων. Τὰ 'Αστυνομικὰ ὄργανα, πιστοὶ τηρηταὶ τοῦ ὅρκου των, ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς καὶ ἀπὸ νυκτὸς μέχρι πρωΐας μὲ ψῦχος καὶ μὲ καυτερὸν ἥλιον, περιφέρονται ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς ἀτραποὺς τῶν συνοικισμῶν, ἀδιαφοροῦντα πολλάκις διὰ τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον καὶ ἔχοντα πρὸ πάσης σκέψεως καὶ ἐνεργείας των τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον τῆς Πολιτείας καὶ τῶν πολιτῶν. 'Αφανεῖς, σιωπηρῶς προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς πάντα ἔχοντα ἀνάγκην. Ἡ 'Αστυνομία εἶναι ὁ κυριώτερος βοηθὸς τοῦ Κράτους καὶ ἀναντιλέκτως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν δύναται νὰ νοηθῇ Κράτος εὐνομούμενον ἄνευ 'Αστυνομίας. 'Αναλογισθῆτε δι' ὀλίγον τί ἤθελε συμβῇ ἐὰν πρὸς στιγμὴν κατελύετο ὁ 'Αστυνομικὸς θεσμός. Τὰ πάντα θὰ παρέλυον, ἡ Κρατικὴ μηχανὴ θὰ ἔπαυε νὰ λειτουργῇ, ἀναρχία καὶ ἀναταραχὴ θὰ ἐβασίλευε παντοῦ. Οἱ ἐγκληματίαι θὰ ἔδρων ἀνενοχλήτως καὶ ὅλα τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα θὰ ἠδύναντο εὐκόλως νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὸ εἰδεχθές των ἔργον.

Τοιαύτη καὶ τοσαύτη εἶναι ἡ συμβολὴ τῆς 'Αστυνομίας εἰς τὴν ὅλην ἀρτίαν λειτουργίαν τοῦ Κράτους. 'Εὰν θέλωμεν Κράτος εὐνομούμενον καὶ λαὸν εὐτυχοῦντα ἐν αὐτῷ, ἂς δημιουργήσωμεν 'Αστυνομίαν ὑπέροχον καὶ ἀρτίαν. Κράτος εὐνομούμενον καὶ ἀρτίως ὠργανωμένη 'Αστυνομία, εἶναι δύο ἔννοιαι ἀρρήκτως συνδεδεμέναι. Μόνον ἡ συνταύτισις τῶν ἐννοιῶν τούτων δημιουργεῖ λαὸν εὐτυχισμένον.

Ὄντες 'Αστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, ἂς συντείνωμεν καὶ ἡμεῖς ἕκαστος ἀναλόγως διὰ τὴν δημιουργίαν ἀρτίας 'Αστυνομίας καὶ διὰ ταύτης Κράτους εὐνομουμένου, βέβαιοι ὄντες ὅτι ἐπιτελοῦμεν ἓν τῶν πλέον ἀρίστων καθηκόντων ἡμῶν. Τοῦτο εἶναι τὸ συμφέρον ἡμῶν ὡς ἀνθρώπων, ὡς ἀστυνομικῶν, ὡς Ἑλλήνων.

'Ιωάννης Δ. Ράϊκος
Δόκιμος Ὑπαστυνόμος

"Οἱ ἄθλιοι„

1 Σεπτεμβρίου 1954...

«..."Εχετε ποτὲ διαβάσει τοὺς «ΑΘΛΙΟΥΣ» τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ; Κοινωνικὸ Εὐαγγέλιο ὠνομάστηκε...Γιατὶ ἀγγαλιάζει μὲ τέχνη, μοναδικὴ στὸ εἶδος του, ὅλα τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα ἀπὸ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἴσαμε τὸ πιὸ ἁπλό...Ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ ὀγκῶδες βιβλίο τὸ διακρίνει ἕνας πονεμένος, μὰ εὐγενικός, ρεαλισμὸς ποὺ ἀφήνει ἔκπληκτο τὸν ἀναγνώστη του...

Δὲν πρόκειται ὅμως νὰ κάνω κριτικὴ σ' αὐτὸ τὸ Μυθιστόρημα. Τὸ ἀναφέρω μονάχα γιατὶ συμβαίνει νὰ θίγῃ ἕνα ζήτημα σχετικὸ μὲ μιὰ περίπτωση ποὺ θὰ σᾶς ἀναφέρω...Μιὰ περίπτωση τραγικὴ θὰ μποροῦσα νὰ πῶ...Αλλ' ἂς ἀποφύγουμε καλλίτερα τὶς ὠμὲς ἐκφράσεις!!! Ὄχι ἀπὸ σεμνότυφη προκατάληψη, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν κινδυνέψουμε σὲ ξένα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο ζητήματα...

«ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ». Μ' αὐτοὺς ἀσχολεῖται μέρα καὶ νύχτα ἡ 'Αστυνομία...Κάτω ἀπὸ τὴ γενικὴ αὐτὴ ὀνομασία κρύβονται πολλὲς περιπτώσεις..."Ας ἀσχοληθοῦμε μὲ μιὰ ἀπ' αὐτές...Βλέπετε ἐμεῖς δὲν πρέπει νἄμαστε μονάχα διῶκτες τοῦ 'Εγκλήματος...Ὑπάρχουν μερικὲς περιστάσεις ποὺ πρέπει νὰ σκύβουμε πάνω στὴν ψυχὴ ἑνὸς ἀθλίου γιὰ νὰ κάνουμε μιὰ πρόχειρη ἠθικὴ αὐτοψία...

Πολλὰ μᾶς λένε οἱ δράστες...Αλλὰ δὲν τὰ πιστεύουμε ὅλα...Καμμιὰ φορὰ ὅμως μιλάει ἡ ζωὴ μονάχη της...Κι' ἔχει ἕνα πρόσωπο ἄσχημο ποὺ σὲ φοβίζει...

***

"Ενας ἐγκληματίας εἶναι βέβαια παραβάτης κάποιου Νόμου...ἀλλὰ δὲν παύει νὰ εἶναι καὶ ἄνθρωπος. Η παράβαση τοῦ Νόμου σκέτη δὲν θάχε νομίζω τόση μεγάλη πρακτικὴ σημασία ἂν δὲν συνδυαζότανε μὲ τὶς ἐξαιρετικὲς περιστάσεις ποὺ ὡδήγησαν στὸ "Εγκλημα καὶ μὲ τὶς ψυχικὲς διαθέσεις ἐκείνου ποὺ ἐγκλημάτησε...Καὶ σᾶς ρωτῶ: ἂν ἡ χιλιοβασανισμένη Σπυριδούλα Ράπτη, τὸ τραγικὸ αὐτὸ θῦμα τοῦ Πειραιῶς, σὲ μιὰ στιγμὴ ψυχικοῦ πανικοῦ ἔπαιρνε τὸ ἠλεκτρικὸ σίδερο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν βασανιστῶν της καὶ τὸ κατάφερνε στὸ κεφάλι τοῦ δημίου της, τότε θὰ ἦταν ἀρά γε «ἕνα μικρὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας ποὺ ὕψωσε δολοφονικὴν χεῖραν κατὰ τοῦ εὐεργέτου της»; ἢ θάτανε ἕνα τραγικὸ θῦμα τῶν περιστάσεων;;;...Δολοφόνος θάτανε πάντως καὶ θὰ μετεφέρετο στὰ κρατητήρια...μὰ εἴπαμε, κάτω ἀπὸ τὴ γενικὴ αὐτὴ ὀνομασία κρύβονται πολλὲς περιπτώσεις καὶ πρέπει κάποτε-κάποτε νὰ τὶς ἐξετάζουμε μὲ κατανόηση καὶ συμπόνοια...Δὲν συμφωνεῖτε;...

Αλλὰ ἄρχισα νὰ φιλοσοφῶ ἔ; Τὸ κατάλαβα πὼς παρασύρθηκα...Καὶ θὰ παραξενευτήκατε ἴσως, γιατὶ δὲν εἶναι συνήθειά μου αὐτή...Βρίσκουμαι ὅμως κάτω ἀπὸ τὸ Κράτος μιᾶς συγκινήσεως ποὺ μὲ κάνει νὰ θέλω κι' ἐγὼ σὰν ἄνθρωπος νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ ἀχάριστα πλαίσια μιᾶς σκέτης ἀφηγήσεως...Αλλὰ μέχρις ἐδῶ ὁ πρόλογος... Απὸ τὶς ἑπόμενες γραμμὲς ἀρχίζει ἡ ἀφήγηση...

***

Ζοῦσε κάποτε στὴν Αθήνα ἕνας φίλος μου...Καλὸ παιδὶ καὶ τίμιο...Τώρα πιὰ δὲν ζῇ!...Κι' ἂς θεωρηθῇ ἐτοῦτο σὰν μνημόσυνό του...ἕνα μνημόσυνο ποὺ ἔχει πολλὰ νὰ ὠφελήσῃ κεῖνον ποὺ θὰ προσέξῃ μερικὲς ἀσήμαντες λεπτομέρειες...

Τώρα πιὰ δὲν ζῇ!...Ὁ Θεὸς ἂς Τὸν ἀναπαύσῃ.!!!Μὰ κάποτε ζοῦσε καὶ βασίλευε σ' ἕνα δικό Του βασίλειο...Τὸν καμάρωναν καὶ Τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι οἱ δικοί Του. Καὶ οἱ γονεῖς του καὶ οἱ ἀδελφάδες Του καὶ οἱ φίλοι Του...Θαυμαστής Του ὑπῆρξα κι' ἐγώ. Καὶ ἐξακολουθῶ νὰ Τὸν θαυμάζω. Μὲ κατάκτησε (ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὸν γνώρισα) ἡ μεγάλη Του μόρφωση, ἡ ἁπλότητα, ἡ ὑπερβολικὴ Του καλωσύνη,..

ὁ ἀπέραντος συναισθηματισμός Του...Μὰ εἶχε καὶ τὰ τρωτά Του σημεῖα...Μὴν δυσανασχετήσετε, σᾶς παρακαλῶ γι' αὐτό! Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι καὶ ὁ 'Αχιλλέας εἶχε τὴν 'Αχίλλειο πτέρνα του...ποὺ συμβολικὰ ἐκφράζει τὶς ἀδυναμίες τῶν Μεγάλων 'Ανθρώπων...

Νὰ σᾶς πῶ τ' ὄνομά Του; Τὶ θὰ ὠφελήσῃ; 'Αλλὰ τέλος πάντων ἂς τὸ ἀναφέρω ἀκαδημαϊκά...Γιῶργος λεγότανε...

***

Εὐτυχισμένος λοιπὸν ζοῦσε ὁ Γιῶργος ἀνάμεσα στὴν Οἰκογένειά Του ποὺ Τὸν λάτρευε. Καὶ στοὺς φίλους Του ποὺ Τὸν εἶχαν γιὰ 'Ιδανικό τους...Καὶ μεγάλωσε καὶ ἀνδρώθηκε διαβάζοντας, γράφοντας καὶ βοηθῶντας τοὺς συνανθρώπους Του. 'Ιδίως τὸ τελευταῖο....Κι' ἐμένα πολλὲς φορὲς μὲ εἶχε βοηθήσει...Κάτι Τοῦ χρεωστῶ κι' ἐγώ!

"Οταν πέθανε ἡ Μητέρα μου, ἤμουνα 16 χρόνων. Καὶ ὁ πόνος μὲ ζάλισε... "Ηλθε τότε Αὐτὸς ἀπὸ πάνω μου καὶ μοῦδωσε τὸ χέρι: «Καταλαβαίνω τὶ νοιώθεις» μοῦ εἶπε ἁπλᾶ, μὰ μὲ ὅλη τὴν καλωσύνη τῆς ὄμορφης καρδιᾶς Του «ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ κυριέψῃ ἡ ἀπογοήτεψη, γιατὶ θὰ χαθῇς. Στάσου ὄρθιος σ' αὐτὴν τὴν μπόρα ποὺ σὲ βρῆκε...'Εσὺ πιστεύεις...Δὲν εἶναι ἔτσι; Γιατὶ λοιπὸν δείχνεις ὀλιγοπιστία στὴ θέλησῃ τοῦ Θεοῦ;...»

Καὶ ὅταν πρὶν λίγα χρόνια πέθανε καὶ ἡ μεγάλη μου ἀδελφή, κι' ἔμεινα δυὸ φορὲς ὀρφανὸς στὴ ζωή, ξανἄρθε Αὐτὸς κοντά μου καὶ μοῦ ψιθύρισε στοργικά: «"Εχε θάρρος φίλε μου. "Ετσι εἶναι ἡ Ζωή!!!Ψάξε ὅμως νὰ βρῇς τὸ κεντρικό της νόημα γιὰ νὰ μὴν χάσῃς ποτὲ τὴ Χαρὰ καὶ τὴ Γαλήνη σου...»

***

Στὰ 20 χρόνια Του ὁ Γιῶργος γνώρισε μιὰ κοπέλλα. Καὶ τὴν ἀγάπησε παράφορα. 'Η ἀχίλλειος πτέρνα Του...ποὺ ἔρριξε ματωμένο αὐτὸν τὸν ἀλύγιστο ἀγωνιστὴ τῆς Ζωῆς σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου..."Ολα ἀλλάξανε μονομιᾶς στὴ ζωή Του... "Οχι ὁ χαρακτήρας Του ἀλλὰ οἱ τρόποι τῆς ζωῆς Του...

'Η κοπέλλα αὐτὴ δὲν τοῦ ταίριαζε...Εἶναι ἀλήθεια αὐτό. Κι' ἐγὼ τὸ παραδέχουμαι...Καὶ ὁ πατέρας Του ὥρθωσε ξαφνικὰ μπροστά Του τὸ γέρικο ἀνάστημά του ἀπειλητικά: «Προτιμῶ νὰ σὲ θάψω ζωντανό, παρὰ νὰ σὲ δῶ στὴν ἀγκαλιά της...» Τὴν ἔχετε ξανακούσει αὐτὴ τὴν φράση; 'Εγὼ πολλὲς φορές...

'Ο Γιῶργος πικράθηκε καὶ ἦλθε καὶ μὲ βρῆκε...«Τὶ νὰ κάνω;» μὲ ρώτησε... Τὸν συμβούλεψα ν' ἀποθέσῃ ὅλες Του τὶς ἐλπίδες στὸ Θεὸ καὶ στὸ Χρόνο...Νὰ ὑπακούσῃ στὴν πατρικὴ 'Εντολή, ἀλλὰ νὰ δοκιμάσῃ συγχρόνως τὴν 'Αγάπη Του, φεύγοντας ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη Του γιὰ λίγο διάστημα...Δὲν ἦταν πρόχειρη ἡ συμβουλή μου...Μὴν βιαστῆτε νὰ μοῦ ρίξετε ἄδικο...Αὐτὸς ὁ "Ερωτας ὁ τρελλὸς ποὺ κοροϊδεύουμε σήμερα στὴν ἐποχή μας, ἦταν κάποτε τὸ ὀξυγόνο τῆς χρυσῆς ἐκείνης προπολεμικῆς ζωῆς ποὺ ὅλοι τὴν νοσταλγοῦμε σήμερα!!!!'Ο ἔρωτας δὲν ξερριζώνεται μὲ ἀπειλές...(μιλάω βέβαια γιὰ τὸν ἀληθινὸ "Ερωτα, τὸν τίμιο, τὸν ὄμορφο, ὄχι τὸν ἀγοραῖο ἢ ἐκεῖνον ποὺ στηρίζεται σὲ ταπεινοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ χυδαῖα συμφέροντα) ...'Ο "Ερωτας δὲν σβήνει μὲ τιμωρίες...Εἶναι παντοδύναμος... ("Ισως κι' ἐσεῖς νὰ συμφωνῆτε κρυφά!!!!!). Εὔκολο εἶναι νὰ ζητᾷς ἀπὸ ἕναν ἄνδρα νὰ ξεχάσῃ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ, μὰ εἶναι νομίζω, ἀψυχολόγητο...Καὶ ὁ Γιῶργος δὲν ὑπάκουσε, δὲν πρόδωσε τὴν καρδιά Του...Μὰ τράβηξε τὸ δρόμο Του...Τότε ἀκριβῶς συγκεντρώθηκαν οἱ Μικροί, οἱ ταπεινοί, οἱ χυδαῖοι. Κι' ἐζήτησαν τὸ κεφάλι Του «ἐπὶ πίνακι»...Τοὺς ξέρετε; 'Εγὼ τοὺς ἔχω συναντήσει κάπου, κάποτε...Καὶ τοὺς θυμᾶμαι ἀπὸ τότε καλά...Δὲν σᾶς ἀρέσει ποὺ γράφω τὴν ἀλήθεια γυμνή, ὅπως τὴν πιστεύω;...Αὐτὸ δὲν μοῦ λέτε καμμιὰ φορὰ ὅτι σᾶς ἐνθουσιάζει;...Οἱ Μικροὶ γεννιῶνται μαζὶ μὲ τοὺς Μεγάλους!.."Οπου ὑπάρχουν οἱ δεύτεροι, ξεφυτρώνουν σὰν παράσιτα

καὶ οἱ πρῶτοι!..Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ὁ Κομμουνισμὸς ζητάει τὴν Ἰσότητα. Γιὰ νὰ κτυπήσῃ τοὺς Μεγάλους, γιατὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ πολὺ μικρούς...Κτυπάει τὴ Θρησκεία!!!Γιατὶ εἶναι πανίσχυρη στὴ λαϊκὴ συνείδηση...Κτυπάει τὴν Πατρίδα!!! Γιατὶ εἶναι ἀπέραντη στὶς καρδιές...Κτυπάει τὴν Οἰκογένεια!!! Γιατὶ εἶναι μιὰ ὠργανωμένη δύναμη μέσα στὴν Κοινωνία...Κτυπάει τοὺς πλουσίους!!!Γιατὶ εἶναι ἰσχυροί...Κτυπάει τοὺς μορφωμένους!!!Γιατὶ εἶναι ἡγέτες τοῦ Λαοῦ...Κτυπάει τοὺς Μεγάλους ἄνδρες!!! Γιατὶ φοβᾶται τὴ δύναμή τους καὶ τὴν ἀξία τους. Βοηθοὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ παρουσιάζονται πολλὲς φορὲς καὶ οἱ μικροί, οἱ ζηλόφθονοι, οἱ ταπεινοί, οἱ χυδαῖοι...

Καὶ οἱ μικροὶ συγκεντρωθήκανε μιὰ Νύχτα...Κανεὶς δὲν τοὺς κάλεσε...Οὔτε γνωριζόντουσαν ἀπὸ πρίν...Μιὰ δύναμη ἀκατανίκητη τοὺς ἔσπρωξε στὸ ἴδιο μέρος... Καὶ ἔδωσαν τὰ βρώμικα χέρια τους...Καὶ συνωμολόγησαν «ἀμοιβαίαν συνδρομὴν καὶ βοήθεια»... Δὲν θέλανε τὸν Γιῶργο δυνατό...Τοὺς ἐνωχλοῦσε ἡ Μόρφωση, ἡ ἁπλότητα, ἡ καλωσύνη Του...Μὴν σκεφτῆτε πὼς γράφω ὑπερβολές! Θυμηθῆτε τὸν Ἀριστείδη ποὺ τὸν ἐξώρισαν οἱ συμπατριῶτες του, γιατὶ βαρέθηκαν ν' ἀκοῦν πὼς εἶναι δίκαιος...Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα φέρτε στὸ νοῦ σας Ἐ κ ε ῖ ν ο ν, τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Θρησκείας μας, ποὺ γιάτρεψε, ποὺ βοήθησε, ποὺ ἀνακούφισε, ποὺ κοπίασε γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων...Κι' ὁ ἴδιος ὁ ὄχλος ποὺ πρῶτα Τὸν ἔρρανε μὲ ἄνθη καὶ Τὸν ἀκολούθησε μὲ εὐλάβεια, ὁ ἴδιος αὐτὸς ὄχλος Τὸν σταύρωσε...Οἱ μικροί!!! Οἱ Φαρισαῖοι!!! Οἱ ταπεινοί!!!...

***

Ὁ Γιῶργος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' ἀκολούθησε τὴν παράξενη Μοῖρα του. Ἔπεσε !

Καὶ ἦλθαν ὅλοι νὰ ρίξουν τὸν λίθο τοῦ ἀναθέματος...

Δρυὸς πεσούσης...

Τί κρῖμα!!! Τί κρῖμα!!!

Πῆγαν λοιπὸν στὸν πατέρα Του καὶ Τοῦ παράστησαν τὰ πράγματα τραγικά. Τὸν ἐξώργισαν μέχρι σημείου νὰ Τὸν καταραστῇ...Καὶ ὁ Γιῶργος πικραμένος γιὰ δεύτερη φορὰ μάζεψε ὅλες Του τὶς δυνάμεις, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ Ζωὴ μὲ τὴν ἀξία Του. Μὰ τυφλωμένος ἀπὸ τὸν Ἔρωτά Του καὶ ἐξωργισμένος ἀπὸ τὸν ἄγριο καὶ ἐξοντωτικὸ πόλεμο ποὺ Τοῦ ἐπέβαλαν ἔπεσε σὲ κάποια μεγάλα λάθη...λάθη ψυχολογικά... ποὺ οἱ ἄλλοι τὰ μεγαλοποίησαν ὥστε νὰ τὸν παρουσιάσουν σὰν ἕνα κοινὸν ἀπατεώνα...

Ἀκολούθησαν χρόνια δύσκολα γιὰ τὸν Γιῶργο...Σὲ κάθε πόρτα ποὺ χτύπησε συνάντησε τὴν Ἄρνηση, τὴν Προκατάληψη, τὴν Ἐχθρότητα, τὸ Φθόνο, τὴν Ἐμπάθεια...Ἀλλὰ σὲ λίγο καιρὸ ὁ Γιῶργος ξανάλαμψε...Πῆρε καὶ πάλι τὴ θέση ποὺ τοῦ ταίριαζε...Ὕστερα ἀπὸ ἀγῶνες σκληρούς, ὅπου ἀντάμωσε τὴν κακία σὲ χίλιες μορφές, βρῆκε τὸν ἄνθρωπό του—ὅπως λέει ὁ κόσμος...

Ἕνας ἄντρας Μεγάλος, περήφανος, μὲ ἀνεχτίμητη ἀξία καὶ δύναμη, στάθηκε μιὰ φορὰ ἀπέναντί Του...Καὶ τοὔπε: «Ξέρω τί λένε γιὰ Σένα...Μελέτησα πολὺ τὴ ζωή σου...Θάλεις νἄρθῃς μαζί μου;;;..Ἐγὼ πιστεύω στὴν ἀξία σου...»

Πιστεύω στὴν ἀξία σου!!!!Ξέρετε τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει μιὰ καινούργια κοσμογονία...Μάθε νὰ μεταδίδῃς στὸν ἄλλο Πίστη, μάθε νὰ τὸν ἐνθουσιάζῃς... Καὶ κέρδισες αἰώνια τὴ ψυχή του—ὅποιος καὶ νἆναι αὐτός...

Καὶ ὁ Γιῶργος τὸν ἀκολούθησε μὲ θαυμασμὸ καὶ Πίστη...Ἔγινε μαθητής του... Ὡρκίστηκε νὰ μὴν τὸν ντροπιάσῃ ποτέ...

Καὶ ξαναπῆρε τὴ θέση Του στὴν Κοινωνία...Ἕνα-ἕνα διόρθωνε, σιγά, μὰ σταθερά, καὶ μὲ προσοχή, ὅλα τὰ παληὰ λάθη Του...Καὶ ξαναχτύπησε τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς Του ἡ εὐτυχία...Διέγραψε κύκλους φωτεινοὺς γύρω ἀπὸ τὸν Εὐεργέτη Του...Καὶ ἔσκυψαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι μπροστά Του τὸ κεφάλι...

Ἀλλὰ ἡ Κακία δὲν νικιέται εὔκολα...Τὸ ξέρω καλὰ αὐτό. Καὶ οἱ μικροὶ Τὸν ἀκολούθησαν κατὰ πόδας ἕτοιμοι γιὰ νέα ἐπίθεση...Ἡ Κακὴ Στιγμὴ δὲν ἄργησε νὰ ἔρθῃ..."Ολοι κάνουμε λάθη..."Ολοι ἔχουμε τὶς προσωπικές μας ἀδυναμίες...Μπορεῖ νὰ τὶς κρύβουμε προσεχτικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους μὰ ὅλοι ἄνθρωποι εἴμαστε... Ὁ ἕνας δουλεύει στὸ πιστό..."Αλλος λατρεύει μιὰ γυναίκα...Καθένας ἔχει τὴν ἀδυναμία Του...τὴ λόξα του, ἂν θέλετε πιὸ ρεαλιστικά...Τὸ «ψώνιο» του, ἔστω...Μὰ ὅλοι τὸ-χουμε. Κι' ἐκεῖνοι ποὺ κατηγοροῦν...Κι' οἱ ἄλλοι ποὺ κατηγοροῦνται...Δὲν ἐννοῶ βέβαια σὰν ἀδυναμία τὴν παράβαση τοῦ Νόμου...ἀλλὰ κάποιες ἄλλες προσωπικὲς ἰδιοτροπίες ποὺ μπορεῖ νᾶναι ἐπιλήψιμες ἀπὸ κοινωνικῆς πλευρᾶς, ἀλλὰ μᾶς ἀκολουθοῦν πάντα στὴ ζωή μας...Ψέμμα εἶναι αὐτό; Ποιὸς θἄχῃ τὸ θάρρος νὰ πῇ τέτοιο πρᾶγμα;...Εἶχε λοιπὸν κι' ὁ Γιῶργος τὴν ἀδυναμία του...

Μιὰ σχέση...μιὰ γνωριμία, ἀντίθετη ἀπ' τοὺς κοινωνικοὺς τύπους...Τὴν πήρανε λοιπὸν αὐτὴν οἱ μικροὶ καὶ τὴν ἔκαναν Κατηγορητήριο..."Οχι ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν Κοινωνία, ἀλλὰ ἀπὸ μῖσος πρὸς τὴν ἀξία τοῦ Γιώργου...

Κι' ἔτσι ξαναεπετέθησαν...

***

Ποιὸς φταίει γιὰ ὅτι γίνηκε μετά; «Ὁ Γιῶργος, ὁ ἀδιόρθωτος καὶ ἐπιπόλαιος αὐτὸς νέος» θὰ σπεύσουν ἴσως νὰ ποῦν μερικοί...Μὰ κάποιοι φρόνιμοι ἀσπρομάλληδες θἄχουν ἀντίρρηση...Καὶ θἄρθουν νὰ σᾶς ποῦν: «Προσέχετε ὅσοι κυβερνᾶτε ψυχές...Προσέχετε ὅσοι διοικεῖτε. Εἶναι τεράστια ἡ εὐθύνη σας. Εἶναι βαρὺς ὁ Σταυρὸς ποὺ ἔχετε στὴν πλάτη σας...Εὔκολο εἶναι νὰ ἐξοντώσῃς ἕναν ἄνθρωπο...Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ ἀποστολή σας. Δὲν ταχθήκατε γιὰ νὰ ἐξοργίσετε ἐκείνους ποὺ κάποτε ἁμάρτησαν μὰ τώρα ἐργάζονται μὲ ὄρεξη καὶ ἀπόφαση νὰ ξαναφτειάξουν τὴ ζωή τους. Ταχθήκατε ν' ἀναζητήσετε καὶ νὰ φτειάξετε τοὺς κακούς, νὰ τοὺς ἐμπνεύσετε τὸ σπουδαῖο φρόνημα, νὰ τοὺς ὁδηγήσετε στὴ Δημουργία. Μὴ ζητᾶτε τὸ τέλειο. Κανεὶς δὲν εἶναι τέλειος. Ἀνθρώπους διοικεῖτε. Προσέξετε! "Ενας ἐπιπόλαιος λόγος σας, μιὰ ἄστοχη κρίση σας, μιὰ ἄδικη πρᾶξις σας, μπορεῖ νὰ φέρῃ καταστροφή. Προσέχετε ἰδίως ἐκείνους ποὺ εἶναι ἐκ φύσεως συναισθηματικοί, ποὺ ἔχουν πλούσιο ψυχικὸ κόσμο. Μὴν τοὺς τραυματίσετε ποτέ! Γιατὶ τέτοιες πληγὲς δὲν γιατρεύονται εὔκολα. Τί ζητᾶτε; Γιατὶ κατηγορεῖτε; Γιὰ ἕνα παρελθὸν ποὺ χάθηκε; Δὲν βλέπετε τὸ Παρὸν πόσο ὄμορφα δημιουργεῖται;"Αν ἔφταιξε κάποιος Χτές, δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθοῦμε πάντα ἀπὸ πίσω μὲ τὸ Κατηγορητήριο στὸ χέρι, οὔτε νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουμε...Δὲν ρυθμίζει τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ τὸ Παρελθόν, ἀλλὰ τὸ Παρὸν καὶ τὸ Μέλλον. Τὸ παρελθὸν εἶναι μονάχα Ἀνάμνηση καὶ Πεῖρα, δὲν εἶναι ὅμως ζωή...Καὶ ὁ ληστὴς ποὺ σταυρώθηκε δίπλα στὸ Χριστὸ ἔκανε χιλιάδες ἐγκλήματα, μὰ ἔγινε ἅγιος...Συγχωρεῖτε!!! Μάθετε νᾶστε μεγαλόψυχοι. Μὴν φθονῆτε τὴν ἀξία τῶν συνανθρώπων σας. Ἀφῆστε τους νὰ ξαναφτειάχνουν τὶς ζωές τους, μετανοιωμένοι γιὰ τὸ παρελθόν τους. Ξαναδῶστε τους τὴν εὐκαιρία ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν ἀρχή...»

Αὐτὰ ἴσως νὰ σᾶς ποῦν κάποιοι φρόνιμοι ἀσπρομάλληδες...Προσέξετε τὰ λόγια τους!!! Θυμηθῆτε τὸν Γιάννη Ἀγιάννη. Κι' ὁ Ἰαβέρης λύγισε μπροστὰ στὴν περίπτωσή του...Καὶ πνίγηκε προδίδοντας τὸ Καθῆκον του...Προτίμησε δηλαδὴ νὰ χάσῃ τὴ ζωή του παρὰ νὰ σταθῇ ἐμπόδιο στὴ δημιουργικὴ πορεία ἑνὸς μετανοιωμένου

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ...Δὲν εἶναι ἕνα ἁπλὸ Μυθιστόρημα...Εἶναι Κήρυγμα!!!!.....

***

Ἦταν βραδάκι...Ἐννηὰ πλησίαζε ἡ ὥρα...Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ Τηλεφωνικοῦ θαλάμου ἑνὸς Τμήματος ποὺ ἤμουνα ὑπηρεσία, ἀκούγονταν λαϊκὰ τραγούδια ἀπὸ μιὰ γειτονικὴ ταβέρνα...Σὲ λίγο θὰ παρέδιδα ὑπηρεσία. Καὶ συλλο-

γιζόμουνα σὲ ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ κινηματογράφους τῆς περιφερείας μας νὰ πάω... ὅταν ἦλθε ὁ Γιῶργος κρατούμενος στὸ Τμῆμα...Τὸν εἶδα καὶ τινάχτηκα ὄρθιος... Ἐκεῖ τὸν κατάντησαν οἱ Μικροί. Αὐτὸν ποὺ μποροῦσε νἄταν ὁ πιὸ Μεγάλος ἀνάμεσα στοὺς διαλεχτούς...Κατέβασε τὰ μάτια καὶ μὲ προσπέρασε...Δὲν θέλησε νὰ ἐκμεταλλευτῇ τὴ φιλία μας αὐτὴ τὴν ἄτυχη στιγμὴ τῆς ζωῆς του. Ἡ φιλοτιμία τὸν ἀκολούθησε ἕως ἐδῶ...Πῆγα κοντά Του καὶ τὸν ἀγκάλιασα...Κείνη τὴν στιγμὴ δὲν σκεφτόμουνα τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φίλο μου, τὸν μεγάλο φίλο μου, ποὺ ἦρθε νὰ μ' ἐπισκεφτῇ σήμερα μὲ μιὰ ἀπίθανη μορφή!!! Σὲ λίγο τἄμαθα ὅλα...Καὶ ἀγανάκτησα...

***

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Διοικητής μου Τὸν κάλεσε στὸ γραφεῖο του...Κι' ἔδειξεν ὄχι ἁπλῶς κατανόηση, ἀλλὰ ἡρωϊσμό...Ὁ Γιῶργος σώθηκε...Κι' ἀνέβηκε καὶ πάλι στὴ ζωή...Ἀνέβηκε ὅπως Τοῦ ἄξιζε...ὥσπου πέρσυ τέτοιον καιρὸ περίπου, σκοτώθηκε σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα...

Πῆγα τότε στὸ παληὸ Τμῆμα μου...Καὶ στάθηκα νὰ φυλλομετρήσω τὸ Βιβλίο Κρατουμένων...Βρῆκα τ' ὄνομά Του ἐκεῖ μέσα...Καὶ τὰ μάτια μου πλημμύρισαν δάκρυα..."Ενας ἄ θ λ ι ο ς!!!"Ενας πανάγιος ἄθλιος...Ταιριάζει αὐτὴ ἡ ἀντίθεση: Καὶ ὅμως ταιριάζει...Γιὰ νὰ δικαιωθοῦμε κι' ἐμεῖς κι' ἐκεῖνοι...

Ἔτσι ἡ Ἀστυνομία κέρδισε μιὰ Ψυχή...Καὶ οἱ Μικροὶ ταράχτηκαν, σκανδαλίστηκαν, ξαναστάθηκαν στὴν εἰσαγγελικὴ ἕδρα μὲ ἄφθαστη ὑποκρισία...

Μὰ 'κεῖ πάνω στὸν φρέσκο τάφο Του, κάποιος εἶπε αὐτὰ τὰ παράξενα λόγια:

«...Πέρασες γρήγορα ἀπὸ κοντά μας...Σὰν ἀστραπή! Μὰ φώτισες τὴ ζωή μας. Μᾶς δίδαξες πολλά...Μονάχα ὅσοι μπόρεσαν νὰ σὲ καταλάβουν στάθηκαν ὀπαδοί σου...Οἱ ἄλλοι...οἱ μικροί..."Ω! Ξέχασέ τους πιά!! Τὸ ξέρω σὲ πίκραναν πολύ... Ἀλλὰ πᾶνε ὅλα πιά...Τώρα εἶσαι κοντὰ στὸν Θεό...Ἐκεῖ ἦταν ἡ θέση σου..."Εφυγες κυνηγημένος ἀπὸ πολλούς...Ἀλλὰ εἶχες καὶ μιὰ Μεγάλη ἱκανοποίηση: Τὴν κατανόηση ποὺ ἔδειξε ἀπέναντί Σου ἕνας διαλεχτὸς ἄνθρωπος...καὶ λίγοι ἄντρες του... Ἡ Ἀστυνομία μας δηλαδή...Αὐτοὶ κατάλαβαν τοὺς παλμούς Σου, γιατὶ αὐτοὶ μονάχα ξέρουν νὰ δημιουργοῦν καὶ νὰ αἴρωνται στὰ ὕψη τῶν περιστάσεων. Ποτὲ δὲν θὰ Σὲ ξεχάσουμε καλέ μας φίλε!!!.....

.....

Θέλω κι' ἐγὼ κάτι νὰ προστέσω σήμερα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο:

«Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν Ψυχή Σου...Δέξου αὐτὸ τὸ ἁπλὸ μνημόσυνο...Δέξου το χωρὶς προκατάληψη...Κι' ἂς ἤσουνα ἕνας "Αθλιος, ἐνῶ ἐγώ

"Ενας Ἀστυφύλακας
(Σ. Κ. Π.)

Μιά κραυγὴ μέσα στὴ νύχτα...

«Εἶναι κάτι λουλουδάκια, φτωχολούλουδα,
ποὺ φυτρώνουν στὰ ρημάδια στὰ χαλάσματα
νὰ θυμίζουν τὶς ἐλπίδες τῶν ἀπόκληρων —
κάποια ἀνθρώπινα δυστυχισμένα πλάσματα...».

Κλαύδιος Μαρκίνας

Λένε ὅτι ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν στοιχειωμένη. Πῶς ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κείνης τῆς νύχτας, τὴν ὥρα ποὺ τὸ μεγάλο ρολόϊ σήμαινε βραχνὰ κι' ἀποκρουστικὰ δυὸ φορές, φάνηκαν στὴ στέγη ἑνὸς ἀκατοίκητου παληοῦ ἀρχοντόσπιτου δυὸ φαντάσματα ντυμένα στὰ ὁλόλευκα ποὺ κυνηγιόντουσαν....

Ἀκόμα λένε ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ τὰ δυὸ ἀπίθανα ὄντα πλανιόντουσαν στοὺς δρόμους καὶ στὸ μικρὸ πάρκο τῆς γειτονιᾶς, πέθανε στὰ καλὰ καθούμενα ἡ κερὰ-Κρηνιὼ ἀντικρύζοντας τὸ ἕνα ἀπ' τὰ φαντάσματα ποὺ σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ χτύπησε τὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ της. Κι' ὅτι μιὰ μικρούλα πού, ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸν λόγο ἀγρυπνοῦσε καὶ βρισκότανε στὸ μπαλκόνι ἀνάμεσα στὶς γλάστρες κείνη τὴν ὥρα, γλύστρησε κι' ἔπεσε στὸ πλακόστρωτο τῆς αὐλῆς χωρὶς νὰ πάθη τίποτα...

Μιὰ νιόπαντρη ποὺ γύριζε ἀπ' τὴν ταβέρνα μαζὶ μὲ τὸν μπεκρούλιακα τὸν ἄνδρα της—δὲν ἄφηνε κεῖνος τὴ ταβέρνα ἂν δὲν πήγαινε νὰ τὸν πάρη μὲ τὰ παρακάλια ἡ γυναίκα του—εἶπε πώς, σὰν βρισκόταν ἐκεῖ ποὺ σμίγει ὁ δρόμος τ' Ἀη-Νικόλα μὲ τὸν ἄλλο δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὸ νεκροταφεῖο, ἄκουσε τὰ κλαριὰ νὰ βογγᾶνε χωρὶς νὰ φυσᾶ ἀέρας κι' εἶδε μιὰ παρθένα μὲ ξέπλεκα τὰ μακρυά της μαλλιὰ καὶ ξυπόλυτη, νὰ περνάῃ γρήγορα σὰν τὸν ἄνεμο ἀπὸ μπροστά της βγάζοντας φωνὲς σὰν ἐκεῖνες ποὺ λέει στὴν ἀποκάλυψη ὁ Ἀη-Γιάνης γιὰ τὶς κολασμένες γυναῖκες... Τὴν ὥρα δὲ ποὺ ἡ παρθένα κείνη πέρασε ἀπὸ μπροστά της κι' ἐνῷ τὸ ὁλόλευκο φουστάνι της κυμάτιζε σ' αἰθέριες ἀναδιπλώσεις, ἄστραψε καὶ βρόντηξε κι' ἔγινε πνιχτὸ σκοτάδι. Ἡ νιόπαντρη γυναῖκα ἔπεσε κατάχαμα τότε, κάνοντας τὸ σταυρό της, ἐνῷ ὁ μπεκρῆς ὁ ἄνδρας της συνέχισε ἥσυχος τὸ δρόμο ποὺ θὰ τὸν ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι τους.. Κείνη ὅμως δὲν τὸν βρῆκε στὸ σπίτι, ὅταν ἔφτασε ἀργότερα. Κάτι παιδιὰ ποὺ γύριζαν τὶς πρωϊνὲς ὧρες μαζεύοντας κουρελόχαρτα, τὸν βρῆκαν πεσμένον σ' ἕνα σπαρμένο χωράφι καὶ τὸν πῆγαν στὸ σπίτι του...

Λένε, ὅτι, ὅταν ἔπεσε τὸ πνιχτὸ σκοτάδι, ἀκούστηκε μιὰ στριγγιὰ φωνὴ ποὺ καλοῦσε σὲ βοήθεια. Πολλοὶ λένε πὼς ἦταν γυναικεία ἡ φωνή, μὰ ἄλλοι πῶς ἦταν ἀνδρική. Κι' ἀμέσως μετὰ τὴ φωνή, ἔγινε κακὸ μεγάλο. Ἄνοιξαν διάπλατα οἱ πόρτες τ' οὐρανοῦ καὶ ἡ βροχὴ πλημμύρισε τὸν τόπο. Γιόμισε τὰ ρέματα, τὰ ξεχείλισε, μπῆκε στὶς αὐλὲς καὶ στὰ ὑπόγεια καὶ παρέσυρε μερικὰ ἀδύνατα παραπήγματα καὶ κάτι πλίθινα σπιτάκια.

Ἕνα ἄρρωστο γεροντάκι καὶ μιὰ παιδούλα κάπου δέκα χρόνων, πνίγηκαν...

***

Τὴν κραυγὴ ποὺ καλοῦσε σὲ βοήθεια τὴν ἄκουσα καὶ γώ. Ἦταν μιὰ σιγανή, ἀπόκοσμη φωνὴ κι' ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ μακρυά. Μοῦ φάνηκε μάλιστα πῶς δὲν ἦταν ἀνθρώπινη. Σταματῶντας ὅμως τὴν ἀναπνοή μου, ἀφουγκράστηκα καλά. Ξανακούστηκε! Ἦταν κραυγὴ ἀνθρώπινη...

Μόνον αὐτὴν ὅμως ἄκουσα κείνη τὴ νύχτα καὶ τίποτα ἄλλο. Τίποτα ἄλλο ἀπὸ κεῖνα ποὺ τοῦτοι οἱ ἄνθρωποι εἶδαν ἢ ἄκουσαν ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἄρχισε ἡ καταιγίδα κι' ἐσάρωσε ὅσα δὲν μποροῦσαν νὰ τῆς ἀντισταθοῦν...

Ἤμουνα ὅλες τὶς ὧρες ποὺ συνέβησαν τοῦτο τ' ἀπίθανα πράγματα μαζί τους. 2 ἕως 6 τὴ νύχτα ἦταν ἡ ὑπηρεσία μου τότε, κι' ἂν ὑπῆρχε ἕνας ποὺ νὰ βεβαιώσῃ τὰ ὅσα ἔγιναν, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἤμουν ἐγώ. Ἐγὼ περιπολοῦσα σ' ὅλη τὴν περιφέρεια ποὺ σημειώθηκε ἡ παρουσία...τῶν φαντασμάτων, ἐγὼ διάβαινα κάθε τόσο ἔξω ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο. Ὄχι λοιπόν. Οὔτε τὰ κλαριὰ τοῦ νεκροταφείου βόγγησαν χωρὶς νὰ φυσήξῃ ἀέρας, οὔτε φαντάσματα φάνηκαν στὴν ὀροφὴ τοῦ παληοῦ ἀρχοντόσπιτου...

Στὴν ταράτσα τοῦ ἀκατοίκητου ἐκείνου ἀρχοντικοῦ, φάνηκαν δύο ἐντελῶς ἀνθρώπινα πλάσματα, μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ. Ἦταν...Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη! Δυὸ πλάσματα ποὺ διαιωνίζουν ἀπὸ μυριάδες χρόνια τ' ἀνθρώπινο εἶδος ἐπὶ τῆς γῆς, δυὸ ὄντα ποὺ ἄλλοτε—στὸν τομέα τῆς ἀγάπης—ἐγγίζουν τὰ ὅρια ποὺ τοὺς ἔταξε ὁ πλάστης, ἄλλοτε μισοῦνται θανάσιμα...

Ἤξερα ὅτι τὸ ἀκατοίκητο ἀρχοντικὸ στέγαζε κείνη τὴ νύχτα τοὺς νέους ἰδιοκτῆτες του.

Ἐκεῖνοι ποὺ εἶδαν τὰ φαντάσματα, δὲν τὸ ἤξεραν αὐτό...Παράλειψις; Μᾶλλον, διότι στὴ γειτονιὰ ἐκείνη τίποτα δὲν συνέβαινε «ἐν τῇ σκοτίᾳ». Ὅλα ἔρχονταν σὲ φῶς, ἔβλεπαν πλατειὰ τὴ δημοσιότητα, χάρις στὴ Κόνα-Ἀργυρὼ καὶ τὴ κυρὰ-Εὐτέρπη. Ἀκόμα καὶ κεῖνα ποὺ δὲν ἔγιναν...

***

Μόλις εἶχα ἀναλάβει ὑπηρεσία, ὅταν εἶδα τοὺς δυὸ ἀνθρώπους στὴν ταράτσα. Ἔτρεχαν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἔβγαζαν κάτι ἀκατάληπτες σιγανὲς φωνές, μὰ τίποτα δὲν μοῦδωσε νὰ ὑποψιασθῶ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τραγωδία. Ὑπέθεσα ὅτι τὸ νεαρὸ ζευγάρι ἐξωτερίκευε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν εὐτυχία του...

Καὶ συνέχισα ἥσυχος τὸ δρομολόγιό μου, ὅταν χάθηκαν—κατεβαίνοντας τρεχάτοι τὴ σιδερένια σκάλα—στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.....

.....

Στὴν ὀνειρεμένη σιγαλιὰ τῆς νυχτιᾶς ἐκείνης ἄκουσα μιὰ κραυγή. Μιὰ κραυγὴ ποὺ ἐπαναλήφτηκε ἀργότερα καὶ ξέσχισε τὴν γεμάτη ποίηση κι' ἀθάνατο μεγαλεῖο ἡσυχία ποὺ ἐπιβάλλει τὸ σκοτάδι. Ἦταν ἀνθρώπινη ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ ἡ κραυγὴ ἐκείνη. Γιατὶ ἡ ἄλλη ποὺ ἀκούστηκε ταυτόχρονα, ἦταν μηχανική. Ἦταν πιὸ δυνατὴ ἐκείνη ἡ ἄλλη, πιὸ ἀνατριχιαστικὴ κι' ἔβγαινε ἀπ' τὰ σωθικὰ τοῦ τραίνου ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ μακρυνό του ταξίδι.

Ἄνθρωπος σὲ κίνδυνο!...Ἄνθρωπος ποὺ καλεῖ βοήθεια μέσα στὴ νύχτα. Σὲ ποιὸν ἀπευθυνόταν ἄρα γε ἡ ἔκκληση ἐκείνη;

Ἄρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὰ κεῖ. Σταμάτησα ἀσθμαίνοντας σ' ἕνα σταυροδρόμι μὴ γνωρίζοντας πρὸς τὰ ποῦ νὰ διευθυνθῶ. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ φωνὴ ξανακούστηκε. Ἦταν γυναικεῖα κι' ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πλατείας. Καὶ δὲν πρόφτασε νὰ πῇ ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε, γιατὶ κόπηκε στὴ μέση...

Ἔβαλα ὅλη τὴ δύναμή μου κι' ἔφτασα στὴν πλατεῖα. Πιὸ κάτω ἦταν τὸ σπίτι τῶν δύο ἀτόμων ποὺ εἶδα πρὸ ὀλίγου στὴν ταράτσα.

Ἕνας θόρυβος σὰν ἐκεῖνον ποὺ κάνει ἡ πόρτα ὅταν κλείνῃ μὲ πάταγο, μ' ἔκανε νὰ στραφῶ πρὸς τὸ σπίτι ἐκεῖνο. Ἔφτασα. Καὶ τότε...

Μιὰ νεαρὴ γυναῖκα ἔτρεχε ἀσθμαίνοντας καὶ καταματωμένη. Κοντά της, ἕξ-ἑπτὰ βήματα πιὸ πίσω, ἕνας νέος ἄνδρας μὲ ὑψωμένο τὸ μαχαίρι καὶ μὲ Μακβεθικὸ ὕφος προσπαθοῦσε νὰ τὴν φθάσῃ καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὸ τελειωτικὸ χτύπημα.

Στὸ θαμπὸ φῶς ποὺ ἔριχνε ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι τοῦ δρόμου, εἶδα ν' ἀστράφτῃ ἡ λάμα τοῦ ὑψωμένου μαχαιριοῦ. Ἐκείνη ἔτρεχε καταπληγωμένη, μὲ γεμᾶτο τὸ κιτρινωπὸ πρόσωπό της ἀπὸ αἵματα, ἑτοιμόρροπη. Ἐκεῖνος φαινόταν ἀκμαιότατος κι' ὅσο πήγαινε ὅλο καὶ τὴν πλησίαζε. Λίγο ἀκόμα κι' ἡ μυτερὴ λάμα θὰ χωνό-

ταν στὸ καταλαβωμένο ἐκεῖνο κορμὶ σὰν χαριστικὸ κι' ἐξιλαστήριο τελευταῖο χτύπημα.

Εἶχα πλησιάσει περίπου εἴκοσι βήματα. Καὶ πρὶν κὰν μιλήσω, ἐκείνη βγάζοντας τὴν τελευταία φωνή της βλέποντάς με, ταλαντεύτηκε καὶ κυλίστηκε χάμου. Ὁ ἄνδρας ἑτοιμαζόταν νὰ χυμήξῃ καὶ νὰ χτυπήσῃ. Μὲ εἶδε ὅμως κι' ὀπισθοχώρησε ἀμέσως, ἀφοῦ πρῶτα ζύγισε καὶ κατηύθυνε σὰν Ἰνδιάνος τὸ μαχαῖρι στὸ στόχο του. Κεῖνο ἀστόχησε εὐτυχῶς καὶ ὁ θάνατος τῆς ἄμοιρης γυναῖκας ἀποσοβήθηκε...

***

Βρισκόμουνα στὸ χειρουργεῖο τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Βοηθειῶν, ὅταν ἄρχισε νὰ μαίνεται ἡ θύελλα. Κόντευαν χαράματα κι' οἱ πρωϊνοὶ διαβάτες εἶχαν ζητήσει καταφύγιο στὰ ὑπόστεγα, στὶς στοές, ὅπου μποροῦσαν ν' ἀποφύγουν τὴ θεομηνία.

Τὸ θῦμα τῆς νυχτερινῆς τραγωδίας βρισκόταν σὲ ἀφασία. Εἶχαν καταφερθεῖ στὸ κορμὶ ἐκεῖνο πολλὰ χτυπήματα, ἀλλὰ κανένας φόβος δὲν ὑπῆρχε γιὰ τὸ μοιραῖο. Θὰ ζοῦσε ὁπωσδήποτε.

Γύρισα στὴ σκοπιά μου. Οἱ δρόμοι εἶχαν πλημμυρίσει, οἱ πυροσβεστικὲς ἀντλίες εἶχαν κινητοποιηθῆ. Παντοῦ ἔβλεπα συνεργεῖα ἀστυνομικῶν νὰ προβαίνουν σὲ προληπτικὲς ἐνέργειες.

Ἕνα χαμόσπιτο στὸν τομέα τῆς σκοπιᾶς μου, ὑποχώρησε στ' ὁρμητικὸ ποτάμι ποὺ σχημάτισαν οἱ δρόμοι. Ἄνδρες μὲ πιτζάμες πετάχτηκαν ἀπ' τὰ διπλανὰ σπίτια καὶ μᾶς βοήθησαν νὰ σώσουμε ἕνα ἀντρόγυνο συνταξιούχων ποὺ τοὺς καταπλάκωσε τὸ χαμόσπιτό τους αὐτό...

Φωνὲς τρόμου, ἀπογνώσεως, ἐπικλήσεις γιὰ βοήθεια...Κι' ὁ ἀδυσώπητος οὐρανὸς συνέχιζε νὰ στέλνῃ ὁρμητικώτερα ποτάμια, οἱ βροντὲς ἔδιναν τὴ θέση τους στὶς ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις, ὁ σπαραγμὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν συμπλήρωνε τὴν κόλαση τοῦ Δάντε σὲ νεώτερη ἔκδοση. Ἄθελα σκεφτόμουνα κείνη τὴν ὥρα πόσο ἀμείλικτη εἶναι ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου, πόσο ἀδυσώπητη ἡ μοῖρα του...

Βρεγμένοι καὶ προσπαθῶντας νὰ δώσουμε θάρρος, παλεύαμε καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἀστυνομικοὶ μὲ τὴν καταιγίδα· ἀγωνιζόμασταν νὰ σώσουμε ὅτι μπορούσαμε...

Δὲν θυμᾶμαι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ Θεομηνία ἐκείνη. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ξύπνησα στὸ νοσοκομεῖο μὲ ἀβάσταχτους πόνους. Πονοῦσαν τὴ μηνίγγια μου, αἰσθανόμουνα ζαλάδες καὶ μόλις ἔκανα νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι μου, κατάλαβα ὅτι τὸ ἀριστερό μου πόδι δὲν ἐπιδεχόταν καμμιὰ μετακίνηση.

Γύρισα κ' εἶδα στὸ διπλανό μου κρεβάτι, ἕναν συνάδελφο ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ ἴδιο Τμῆμα. Πιὸ κεῖ, στὴ γωνιά, ἕνας μαθητευόμενος συνάδελφος βογγοῦσε στριφογυρίζοντας στὸ κρεβάτι του.

Κατάλαβα. Εἴχαμε τραυματισθεῖ τὸ πρωῒ μὲ τὴ μεγάλη καταιγίδα. Ὁ διπλανός μου μοῦπε ὅτι μ' εἶχε χτυπήσει ἕνα δοκάρι τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε ἡ σκεπὴ ἑνὸς πλινθόκτιστου σπιτιοῦ. Κάτι παρόμοιο εἶχε συμβεῖ καὶ σὲ κεῖνον. Ὁ μαθητευόμενος εἶχε καταπλακωθεῖ στὰ Σφαγεῖα, πασχίζοντας νὰ σώσῃ μιὰ παιδούλα. Κι' αὐτὸς μὲν σώθηκε, ἀλλὰ τὸ κοριτσάκι θάφτηκε γιὰ πάντα στὰ γκρεμίσματα...

***

Καθόμουνα στὴ βεράντα τοῦ Νοσοκομείου καὶ διάβαζα ἕνα δειλινό, ὅταν ἀπέναντί μου ἔνοιωσα δυὸ μάτια νὰ μὲ κυττάζουν ἐπίμονα. Παράτησα τὸ διάβασμα καὶ κύτταξα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ὡς εἴκοσι ἔξ ἐτῶν ποὺ μὲ κυττοῦσε ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο μ' ἐρωτηματικὸ ὕφος.Τὰ μεγάλα θλιμένα μάτια της εἶχαν μιὰ παράξενη λάμψη κσὶ στὰ χείλη της διαγραφόταν ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως.

Βασάνισα τὸ μυαλό μου νὰ θυμηθῶ. Τούτη ἡ γυναῖκα μοῦ ἦταν γνώριμη, κάπου εἴχαμε συναντηθεῖ. Ποῦ ὅμως;

Δὲν ξέρω τὶ διάβασε στὸ βλέμμα μου, ὅταν καρφώθηκε στὸ δικό της. Γεγονὸς

εἶναι ὅτι χαμήλωσε πρὸς στιγμὴν τὰ μάτια της, πῆρε μιὰ πολυθρόνα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος μου.

Θυμήθηκα. Ἦταν...τὸ φάντασμα!..Ἦταν ἐκείνη ποὺ δέχτηκε τόσες μαχαιριὲς κείνη τὴ νύχτα μὲ τὴ θύελλα...

Σηκώθηκα μόλις μὲ πλησίασε. Χίλια λόγια ἀνέβηκαν στὰ χείλη μου, μὰ προτίμησα νὰ σωπάσω. «Μήπως κάνω λάθος;...» σκέφτηκα.

Ἦλθε καὶ κάθησε κοντά μου. Στὸ λαιμό της διέκρινα ἕνα σημάδι πληγῆς ποὺ εἶχε κλείσει πρόσφατα.

—Πῶς πάει τὸ πόδι σας; Βλέπω περπατᾶτε...

—Κάπως καλλίτερα. Ἐλπίζω νὰ γίνῃ γρήγορα ἐντελῶς καλά.

—Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶσθε ἀστυφύλαξ. Καὶ μάλιστα τοῦ...Τμήματος. Ξέρετε, στὴν περειφέρεια ἐκείνη μένω καὶ γώ. Μοῦ εἶπαν ἀκόμη ὅτι τραυματιστήκατε τὴ νύχτα ἐκίνη μὲ τ ὴ θύελλα...

—Ναί. Τραυματίσθηκα...Θὰ γίνω καλὰ ὅμως.

—Φυσικά.

.....

—Ἐσεῖς, τί θεραπεία κάνετε;

Ἕνα νευρικὸ γέλιο τράνταξε τὰ στήθη της. Ὕστερα ἀπόμεινε σκεπτική.

—Συγχωρῆστε με ἂν φάνηκα ἀγενὴς μὲ τὴν ἐρώτησή μου..... Ἴσως νἄχετε λόγους νὰ κρύβετε τὴν αἰτία τῆς παραμονῆς σας ἐδῶ..... ...Τουλάχιστον στοὺς ξένους, ἔ;

—Δὲν εἶν' αὐτό...Εἶναι ὅμως μιὰ σιχαμερὴ ἱστορία ἡ αἰτία ποὺ μ' ἔφερε ἐδῶ. Σιχαμερὴ γιὰ μένα...ἴσως ὅμως ὄχι καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Πρὸ παντὸς γιὰ σᾶς τοὺς ἄνδρες...

Σταμάτησε κι' ἄρχισε νὰ χαϊδεύῃ κάτι ξανθὲς τουλίπες ποὺ ἕνα παιδάκι τῆς ἔφερε πρὸ ὀλίγου.

—Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν σιχαμερὲς ἱστορίες...Ὅλες οἱ ἱστορίες εἶναι ἀνθρώπινες, στὸν ἄνθρωπο ἀναφέρονται...

—Δὲν ἔχετε δίκηο. Ἡ δική μου ἱστορία εἶναι κάπως ἀλλόκοτη. Εἶμαι θῦμα!... Ξέρετε ἀπὸ θύματα;

—Νὰ σᾶς πῶ. Ἡ δουλειά μας εἶναι τέτοια, ποὺ προσπαθοῦμε νὰ μὴ δημιουργοῦνται θύματα...

—Προσπαθεῖτε; Αὐτὸ εἶναι πολὺ ταπεινό! Ἀγαπητέ μου, δὲν εἶναι προσπάθεια αὐτὸ ποὺ κάνετε σεῖς. Εἶναι θυσία, εἶναι κάτι ποὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου...

Ἂν ζῶ σήμερα τὸ ὀφείλω σὲ σένα!...

—Σὲ μένα; Ὄχι...Δέν...

Ναί! Σὲ σένα. Στὸν ἀστυνομικό! Λίγο ἀκόμα καὶ δὲν θὰ ζοῦσα σήμερα. Θὰ ἤμουνα ἕνα φάντασμα ποὺ θὰ πλανιόταν στὶς στέγες τῶν ἀκατοίκητων σπιτιῶν... στοὺς δρόμους ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα...Ἔτσι λένε γιὰ κείνη τὴ νύχτα...

—Τὸ ἄκουσα καὶ γὼ αὐτό...

—Καὶ τὸ πιστέψατε;

—Αὐτὸ ἔλλειπε! Ὄχι δά...

—Ἐ! λοιπόν. Τὸ φάντασμα κείνη τὴ βραδυὰ ἤμουνα ἐγώ. Κι' ἕνα ἄλλο φάντασμα μὲ κυνηγοῦσε!...«Δυὸ φαντάσματα κυνηγιόντουσαν...» Τί ρωμαντικὴ εἰκόνα...

Δὲν ἤμουνα ὅμως φάντασμα. Ἤμουνα ὅπως εἶμαι καὶ τώρα, γυναίκα μὲ ψυχή, μὲ συναισθήματα. Ὅμως, ἡ ψυχή μου ἦταν παγωμένη ἀπ' τὸ φόβο, τὰ συναισθήματα μοῦ ἔλεγαν ὅτι κινδυνεύω· μὲ παρώτρυναν νὰ φύγω ὅσο μποροῦσα γρηγορώτερα... νὰ σωθῶ μὲ τὴ φυγή...

Ἔτρεχα καὶ φώναζα. Οἱ κραυγές μου σκίζανε τὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας, ἔδιναν στὸν ἀέρα θέμα γιὰ νὰ τὸ συζητήσῃ μὲ τὴ βροχή, μὲ τὰ κλαριά, μὲ τὸ φεγγάρι, μ' ὅτι συναντοῦσε στὴν ὁρμή του...

Ἀλλ' ἀκοῦστε με ἀπ' τὴν ἀρχή.

***

«Μὲ κατακόκκινα τριαντάφυλλα, μὲ τουλίπες ξανθὲς καὶ μὲ γαρύφαλλα ὁλό-» λευκα μοὔδειχνε τὴν ἀγάπη του ἐκεῖνος. Μοῦ φαινόταν ἕνας ἄνθρωπος τόσο δια-» φορετικὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους. Τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔδειχνε γιὰ μένα, ἦταν τέτοια ποὺ » ὁποιαδήποτε γυναίκα θὰ ζήλευε. Καὶ θὰ αἰχμαλωτιζότανε...

«Αὐτὸ συνέβη καὶ σὲ μένα. Πίστεψα ἀβίαστα, μ' ὅλη μου τὴ ψυχὴ στὰ λόγια » καὶ στοὺς ὅρκους του...

«Καὶ συνέβη ἐκεῖνο ποὺ συνήθως ἀκολουθεῖ τὶς περιπτώσεις αὐτές. Ἔγινα » ἕνα κουρέλι, ἕνα παιχνίδι στὰ χέρια του, δίχως νἄχω τὴ δύναμη νὰ πῶ ἐκεῖνο ποὺ » σκεφτόμουνα, ἐκεῖνο ποὺ ἔνοιωθα. Ἤμουνα πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐτυχία καὶ δὲν » μποροῦσα νὰ δῶ τὸ λάκκο, ποὺ μέσα κεῖ θὰ μὲ κατατσάκιζε μιὰ μέρα...

«Ἡ ἐπιθυμία του ἦταν ἐπιταγὴ γιὰ μένα. Τὰ λόγια του ἀσκοῦσαν στὴ ψυχή » μου μιὰν ἀκατανίκητη γοητεία...Καὶ ὑπάκουα τυφλά...

«Κατέστρωσε τὰ σχέδιά του τόσο καλά. Καὶ πιάστηκα στὴν παγίδα του » ἔτσι, ποὺ μόνο ἕνα θαῦμα θὰ μποροῦσε νὰ μὲ γλυτώσῃ...

«Ἤμουνα ἀπὸ πλούσια οἰκογένεια. Κι' οἱ γονεῖς μου πεθαίνοντας ἄφησαν σὲ » μένα ὅλη τὴν περιουσία τους. Δυὸ σπίτια, οἰκόπεδα, μετρητὰ πολλά...

«Ἀρραβωνιαστήκαμε δυὸ μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὸν πνιγμὸ τῶν γονιῶν μου. » Κάποιο ναυάγιο τοὺς ἔστειλε στὰ βάθη τῆς Καραβαϊκῆς...

«Ἤμουνα τότε εἴκοσι χρόνων κι' ἔβλεπα τὸν κόσμο μόνο ἀπ' τὰ βιβλία, τὰ » μυθιστορήματα, τὰ κινηματογραφικὰ ἔργα. Στὰ χρόνια ποὺ ἔζησα μὲ τοὺς γονεῖς » μου, δὲν ἔνοιωσα τὴν πίκρα. Οὔτε καὶ τὴν κακία. Ἔβλεπα τὰ πάντα σὰν ἕνα » χαρούμενο σύνολο, σὰν ἕνα γλυκὸ κι' ἁρμονικὸ τραγούδι.. Τὰ βάσανά μου ἄρχισαν » ἀπὸ τότε ποὺ γνώρισα τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον. Ἐκείνον ποὺ ἀργότερα τὸν ἔκαμα » ἄντρα μου.

«Ἦταν τύπος...κοσμικός. Ἀγαποῦσε τὶς διασκεδάσεις, τὸ πιοτό, τὰ ταξείδια. » Καὶ πίστεψα ὅτι σ' αὐτὸν βρῆκα ἐκεῖνο ποὺ ἀφ' ὅτου ἑνοιωσα τὸν ἑαυτό μου » ὁραματίστηκα...

«Ἀλλὰ γελάστηκα οἰκτρά. Δυὸ μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὴ μνηστεία μας, ἄρχισε » νὰ διαφαίνεται ὁ πραγματικὸς του χαρακτῆρας. Κατώρθωσε μὲ χίλια δυὸ τεχνά-» σματα—ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος κάλυπταν οἱ διαβεβαιώσεις του γιὰ παντοτεινὴ » ἀγάπη—νὰ μοῦ σπαταλίσῃ τὴ περιουσία μου καὶ νὰ μείνω μόνον μ' ἕνα μικρὸ » σπιτάκι καὶ κάτι κοσμήματα ποὺ δὲν τοῦ εἶχα μαρτυρήσει. Βρῆκα τὴ δύναμη νὰ » τοῦ ἀρνηθῶ ὅταν θέλησε νὰ πουλήσῃ καὶ τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο. Καὶ μ' ἄκουσε δῆθεν, » ἀλλὰ προχώρησε στὸ δεύτερο μέρος τοῦ σχεδίου του.

«Ἄρχισε νὰ μοῦ συστήνῃ τοὺς «φίλους» του. Ὄντα βρωμερά, ἀποβράσματα » τῆς κοινωνίας. Ἄρχισε νὰ προσπαθῇ νὰ μοῦ βάλῃ στὸ νοῦ τὶς ... νεωτεριστικὲς » ἰδέες. Τὸ ἐπιχείρημά του ἦτανε: Ὅλα γιὰ τὸ χρῆμα, γιὰ τὴν ἀπόλαυση καὶ τὴν » εὐτυχία..

«Στὴν ἀρχή, οἱ δασκαλεμένοι φίλοι του τηροῦσαν τὰ προσχήματα. Μὲ τὸν » καιρὸ ὅμως γίνονταν πιὸ «οἰκεῖοι» ἔδειχναν «φιλικὰ» αἰσθήματα γιὰ μένα. Ἔρ-» χονταν στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μέναμε, σὲ ὧρες ποὺ ἔλειπε κεῖνος. Ἄρχισαν νὰ γί-» νωνται ἐπιθετικοὶ καὶ νὰ μοῦ ὑπενθυμίζουν κάθε τόσο ὅτι ἡ περιουσία μου δὲν » ὑπάρχει πλέον, ὅτι ὁ μνηστῆρας μου δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐργασθῇ, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶναι » ὅπως τὴ φαντάζομαι...Παράλληλα ἔκαναν τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ μοῦ δείχνουν

» τὰ φουσκωμένα πουγγιά τους κι' ἄφηναν νὰ ἐννοηθῇ ὅτι θ' ἀποχτήσω πάρα πολλὰ » ἂν τοὺς ἀκολουθήσω...

«Ἕνα βράδυ παραπονέθηκα στὸν μνηστῆρα μου. Τοῦ εἶπα γιὰ τὶς προθέσεις » τῶν φίλων του, τὸν παρακάλεσα νὰ τοὺς διώξῃ ἀπὸ κοντά μας. Ἀντὶ γ' ἄλλη ἀπάν- » τηση μοῦ ἀνακοίνωσε ὅτι τὴν προσεχῆ Πέμπτη θὰ κάναμε τοὺς γάμους μας. Ἡ » ἀναγγελία αὐτὴ μὲ γέμισε εὐτυχία καὶ ἔψεξα τὸν ἑαυτό μου γιὰ τὰ ὅσα ἄφησα νὰ » μοῦ περάσουν ἀπ' τὸ νοῦ.....

.....

***

«Τρεῖς βδομάδες ὕστερα ἀπ' τὸ γάμο μας ἄρχισε ἡ πραγματικὴ τραγωδία » τῆς ζωῆς μου. Τὸ σπιτάκι ποὺ μοῦ εἶχε ἀπομείνει τὸ πουλήσαμε στὶς παραμονὲς » τοῦ γάμου μας καὶ μέσα σὲ εἴκοσι μέρες δὲν ὑπῆρχε ἴχνος ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ πή- » ραμε. Ὁ Ξενοδόχος ἀπαιτοῦσε ἐπίμονα τὰ νοίκια τῶν πέντε μηνῶν ποὺ χρωστού- » σαμε...

«Τὸ βράδυ ἐκεῖνο μοὺ μίλησε γιὰ τὴν «ἄλλη ζωή». Γιὰ ἐκείνη τὴ ζωὴ πού, » ὅταν θέλῃς, τὸ χρῆμα ρέει ἄφθονο...

«Ἀρνήθηκα ὅσο μποροῦσα, τὸν ἀπείλησα ὅτι θὰ τὸν ἐγκαταλείψω, ὅτι θὰ » καταφύγω στὴν Ἀστυνομία στὴν ἀνάγκη. Τὸν παρακάλεσα νὰ μ' ἀφίσῃ νὰ ἐργα- » σθῶ, νὰ ἐργασθῇ καὶ κεῖνος γιὰ νὰ φτιάξουμε τὴ ζωή μας. Μάταιος κόπος ὅμως...

«Κόντευαν μεσάνυχτα κεῖνο τὸ βράδυ ὅταν ἀκούστηκε χτῦπος στὴν πόρτα » τοῦ δωματίου ποὺ μέναμε. Σταματήσαμε τὸν καυγᾶ κι' ἔτρεξα ν' ἀνοίξω.

« Τρικλίζοντας—δῆθεν—μπῆκαν δύο ἀπ' τοὺς «φίλους» του. Ἀπὸ κείνους ποὺ » μοῦ εἶπαν γιὰ τὴν ἄλλη ζωή, γιὰ τὰ λεφτά τους...

«Ὁ ἄντρας μου ἔφυγε ἀμέσως τότε...Κι' οἱ δυὸ «φίλοι» του, ἀφήνοντας τοὺς » τύπους καὶ ἀποβάλλοντας κάθε τι τὸ ἀνθρωπινό, χύμηξαν πάνω μου σὰν λυσσασμένοι, » μοῦ παρέλυσαν κάθε ἀντίσταση καὶ κόρεσαν εἰς ὀρέξεις των στὸ κορμί μου...

«Ἔφυγαν κατόπιν ἀφοῦ μοῦ δήλωσαν ὅτι, ἂν ἀγαπῶ τὴ ζωή μου, πρέπει » ν' ἀλλάξω μυαλά. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴν ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

«Ὁ ἄντρας μου ἦρθε τὴν ἄλλη μέρα πλέον. Στὸ ἄκουσμα τοῦ παθήματός μου » γέλασε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι μόλις ἔδωσε στὸν Ξενοδόχο ἐνοίκιο μισοῦ μηνός... Μοῦ » εἶπε ἀκόμη ὅτι τώρα, ὁ Ξενοδόχος δέχεται νὰ παραμείνουμε, ἀφοῦ τοῦ δώσουμε » τὰ ὅσα τοῦ χρωστᾶμε...ἔστω καὶ κατὰ δόσεις...

«Ὁ ὑπαινιγμὸς ἐκεῖνος μ' ἀναστάτωσε. Ὥρμησα πάνω του σὰν τρελλὴ... » ἀλλὰ γρήγορα σωριάστηκα ἀδύναμη καὶ κατατσακισμένη, σωστὸ ἐρείπιο σὲ μιὰ » γωνιὰ καὶ ζήτησα τὴ λύτρωση στοὺς λυγμούς...

«Μὲ κλείδωσε κι' ἔφυγε. Τὸ βράδυ ξαναγύρισε μὲ δυὸ ἄτομα ποὺ γιὰ πρώτη » φορὰ ἔβλεπα...Κι' ἐπακολούθησαν τὰ ἴδια ποὺ ἔγιναν τὴ πρώτη βραδυά...

«Δυὸ χρόνια βάσταξε τὸ μαρτύριο αὐτό. Δυὸ χρόνια εἶχα ἀπομονωθῇ τελείως » ἀπ' τὸν κόσμο..Δυὸ χρόνια ξεσποῦσαν στὸ κορμί μου τὰ κολασμένα πάθη τῶν » ἀνδρῶν...Ξύλο, ἄγριος καὶ βάναυσος ἔρωτας, τρόμος γιὰ τὴ ζωή μου.

«Κάθε τόσο μὲ ἀπειλοῦσε ὅτι ἂν μιλοῦσα, θὰ μὲ σκότωνε ἀμέσως. Καὶ τακτικὰ » μοῦ ἔφερνε γιὰ παρέα γυναῖκες ποὺ ἐξυμνοῦσαν τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανα. Ἔκαναν καὶ » κεῖνες τὸ ἴδιο—μὲ τὴ θέλησή τους αὐτὲς—κι' ἦταν πολὺ εὐχαριστημένες... Λαμπο- » κοποῦσαν ἀπὸ τὰ χρυσαφικά, ἀπὸ τὶς βαρύτιμες καὶ σπάνιες τουαλέττες. Ἦταν » γεμᾶτες χρήματα. Μοῦ περιέγραφαν τὴ ζωή τους στὰ καλύτερα κέντρα, μοῦ μι- » λοῦσαν γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ περίμενε καὶ μένα ἂν ἔδινα τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θὰ » μιλήσω...

«Τὶς ἔδιωχνα μὲ βλαστήμιες κι' εὕρισκα τὴν ἀνακούφιση στὸ κλάμμα καὶ » στὴν προσευχή...

«Τέσσερις φορὲς στὸ διάστημα αὐτὸ μᾶς πῆγαν στὴν Ἀσφάλεια. Καὶ τὶς τέσ-
» σερις φορὲς εἶπα ψέμματα. Εἶπα ὅτι ζοῦσα μιὰν ἥσυχη κι' εὐτυχισμένη ζωή, ὅτι
» ὁ ἄνδρας μου ἦταν ἕνας τίμιος πλασιέ...Ἤξερα ὅτι ἂν μιλοῦσα, ἂν ἔλεγα τὴν ἀλή-
» θεια, θὰ μὲ δολοφονοῦσαν ἀμέσως.. Κι' ἤθελα τὴ ζωή μου...

«Τὴν ἤθελα καὶ τὴν ἀγαποῦσα παρ' ὅλα αὐτὰ ποὺ πάθαινα, ὡς τὴ νύχτα ἐκείνη.
» Ὡς τότε ποὺ πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ ξεφύγω ἀπ' τὴν κόλαση ποὺ ζοῦσα, νὰ κατα-
» φύγω στὴν Ἀστυνομία καὶ νὰ ζητήσω βοήθεια.

«Εἶχαν περάσει τέσσερα χρόνια ἀκόμα ποὺ γυρίζαμε ἀπὸ Ξενοδοχεῖο σὲ Ξενο-
» δοχεῖο γιὰ νὰ μὴν μᾶς βρίσκῃ εὔκολα ἡ ἀστυνομία. Κι' ἀποφάσισα νὰ μεταχει-
» ρισθῶ ἕνα τέχνασμα γιὰ νὰ ξεφύγω καὶ νὰ λυτρωθῶ.

«Εἶχε πεθάνει μιὰ θεία μου καὶ μοναδικὴ της κληρονόμος ἤμουν ἐγώ. Κληρο-
» νόμησα ἀρκετὰ σὲ ἀκίνητα καὶ σὲ μετοχὲς στὴν Τράπεζα.

«Πρὶν ἐξανεμισθοῦν ὅλα ἀπ' τὸν ἄντρα μου, κατώρθωσα ν' ἀγοράσω τὸ πα-
» λιὸ ἐκεῖνο ἀρχοντόσπιτο. Τοῦ ὑποσχέθηκα πῶς δὲν θὰ μιλοῦσα πλέον σὲ κανένα
» γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ μοῦ ἐπέβαλε κι' ὅτι θὰ συνέχιζα τὴν ἴδια ζωὴ στὸ σπίτι ποὺ θ'
» ἀγόραζα...

«Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀγόρασα τὸ παλαιὸ ἀρχοντόσπιτο κι' ἐγκατασταθήκαμε
» ἐκεῖ.

«Τὴν ἴδια μέρα κι' ἀργὰ τὴ νύχτα, κατευθύνθηκε στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ εἰδο-
» ποιήσῃ κάτι «φίλους» του νὰ ἔρθουν καὶ νὰ μᾶς...κρατήσουν συντροφιά. Τότε τοῦ
» δήλωσα ὀρθὰ-κοφτὰ ὅτι ὅλα τελείωσαν. Ὅτι ἤμουνα ἀποφασισμένη νὰ καταφύγω
» στὴν Ἀστυνομία. «Δὲν σὲ φοβᾶμαι πλέον, τοῦ φώναξα. Θὰ δώσῃς λόγο γιὰ ὅτι
» ἔκανες ὡς τώρα...Αὐτὴ τὴ στιγμὴ φεύγω γιὰ τὴν Ἀστυνομία...»

«Ἅρπαξε τότε ἕνα στιλέττο καὶ χύμηξε ἀπάνω μου. Ἔφυγα τρομαγμένη
» ὅπως ἤμουνα, μισόγυμνη καὶ βρίσκοντας κλειστὴ τὴν ἔξω πόρτα, ἀνέβηκα πρὸς
» τὴν ταράτσα. Μ' ἀκολούθησε κυνηγῶντας με. Κατέβηκα παγωμένη ἀπ' τὸ φόβο
» μου πάλι τὶς σκάλες καὶ βγαίνοντας στὴν αὐλή, ἔμπηξα τὶς φωνές. Μὲ πρό-
» φτασε ἐκεῖ καὶ μὲ χτύπησε δυὸ φορὲς μὲ τὸ μαχαίρι στοὺς ὤμους. Οὐρλιαξα ἀπ'
» τοὺς πόνους, μὰ συνέχισα νὰ τρέχω καὶ νὰ καλῶ σὲ βοήθεια...

«Μιὰ γυναῖκα ποὺ μ' εἶδε νὰ τρέχω ἔτσι καὶ μισόγυμνη, ἔπεσε κάτω ἀπ' τὸ
» φόβο της. Ὁ ἄντρας της δὲν φοβήθηκε καὶ συνέχισε νὰ βαδίζῃ ἥσυχος...

«Σταμάτησα σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ κύτταξα πίσω μου. Ὁ ἄνδρας μου δὲν φαι-
» νότανε πουθενά, μ' εἶχε χάσει. Ἡ γυναίκα παρέμεινε κατάκοιτη καὶ κάνοντας τὸ
» σταυρό της...

«Γύρισα πρὸς τὸ σπίτι μου γιὰ νὰ φορέσω κάτι καὶ κατόπιν νὰ πάω στὸ Τμῆμα.
» Κι' ἔφτασα. Ἔρριξα κάτι ἀπάνω μου καὶ βγαίνοντας τὸν βλέπω πάλι μπροστά
» μου. Μ' ἔπιασε ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ μὲ χτύπησε μὲ τὸ μαχαῖρι ἐδῶ ὅπου βλέπετε
» τὸ σημάδι. Ζαλίστηκα, μὰ ἔβαλα ὅλη μου τὴ δύναμη κι' ἄρχισα νὰ τρέχω πάλι,
» φωνάζοντας ὅσο μποροῦσα πιὸ δυνατά.

« Τότε φάνηκε ἕνας ἀστυφύλακας ποὺ ἐρχότανε τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος μου.
» Ἔκανα μερικὰ βήματα ἀκόμη καὶ ἔπεσα ἐξαντλημένη, περιμένοντας τὴ σφαγή...

«Ἔνοιωσα ἕναν σουβλερὸ πόνο στὸ μπράτσο μου καὶ μὲ φρίκη εἶδα τὸ μα-
» χαῖρι νάχῃ καρφωθῇ στὸ χέρι μου καὶ τὸ αἷμα νὰ πετάγεται μακρυά... Ἔνοιωσα
» πὼς δύο χέρια μὲ σήκωσαν μὰ ἔχασα τότε τὶς αἰσθήσεις μου. Ἀργότερα ὅταν ἄρ-
» χισα νὰ συνέρχωμαι εἶδα νὰ στέκεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου μιὰ νοσοκόμα
» καὶ πιὸ κεῖ ἕνας ἀστυφύλακας...

«Φαίνεται πὼς θὰ ἤμουνα ἀναίσθητη σχεδόν, γιατὶ ὅσο κι' ἂν βασάνισα τὸ
» μυαλό μου στὶς εἴκοσι μέρες ποὺ πέρασαν ἀπὸ τότε, δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τὴ
» μορφὴ ἐκείνου τοῦ ἀστυφύλακα. Θυμᾶμαι μόνον τὸ σχῆμα, ὄχι ὅμως καὶ τὴ μορφή...

«Νὰ γιατὶ σᾶς εἶπα προηγουμένως ὅτι ἂν ζῶ σήμερα τὸ ὀφείλω στὸν ἀστυνομικό...Μπορεῖ μάλιστα νὰ εἶσαι σὺ ἐκεῖνος ποὺ μ' ἔσωσε...»

—Ἐγώ!..Ὄχι... Μόνον στὴν πλημμύρα πῆγα. Προηγουμένως κοιμόμουνα...

—Μὰ γιατὶ δὲν μοῦ λέτε ποιὸς εἶναι ὁ ἀστυφύλακας ποὺ μ' ἔσωσε; Πῆρα πολλὲς φορὲς στὸ τηλέφωνο τὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος καὶ τὸν ρώτησα, τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ στείλῃ ἐδῶ τὸν ἀστυφύλακα ἐκεῖναν....Γιατὶ μοῦ λέει πάντοτε ὅτι «...**εἶναι ἕνας ἀπ' ὅλους**...» κι' ἀρνεῖται νὰ μοῦ πῇ τ' ὄνομά του;

Σεῖς θὰ τὸν ξέρετε ὁπωσδήποτε. Πές τε μου σᾶς παρακαλῶ, ποιὸς εἶναι;

—Εἶναι..ἕνας ἀπ' ὅλους μας. Κάποιος ἀστυφύλακας!..Δὲν σᾶς φτάνει αὐτό; Νομίζω ὅτι δὲν ἔκανε καὶ τίποτα τὸ τόσο σπουδαῖο...Ἄκουσε τὶς φωνές σας, ἄκουσε μιὰ κραυγὴ μέσα στὴ νύχτα κι' ἔτρεξε νὰ σᾶς σώσῃ...Αὐτὸ ἦταν τὸ καθῆκον του. Γι' αὐτὸ ἔχει τάξει τὴ ζωή του. Ἡ προστασία ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν...Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμός του.

—Καὶ νομίζετε ὅτι δὲν θὰ τὸν μάθω; Σὲ πέντε-δέκα μέρες, βγαίνω ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο. Θὰ δῆτε πῶς θὰ τὸν ἀνακαλύψω! Καὶ τότε...

—Πολὺ ὄμορφες τουλίπες...Μὰ γιατὶ τὶς μαδᾶτε ἔτσι;...

—Ζητᾶτε τὴν ἀλλαγή, ἔ; Δίκηο ἔχετε... Ἴσως καὶ νὰ σᾶς κούρασα...

Μὲ συγχωρεῖτε. Σᾶς ἀφήνω γιατὶ μὲ ζητοῦν. Ὁρῖστε ἀδελφή! Ἐδῶ εἶμαι...

.....

***

Ὅταν ἤμουν νέο παιδὶ ἀκόμα, εἶχα ἀκούσει κάπου ὅτι ὅλα τὰ πράγματα φωνάζουν... Ἀργότερα ἔνοιωσα ὅτι «**μιὰ κραυγὴ μέσα στὴ νύχτα**» σημαίνει πολλά...

Ὅλα φωνάζουν! Ἀκόμα καὶ τὰ ἄψυχα...

Τὴ φωνὴ τῶν ἀψύχων ἀφῆστε την γιὰ τοὺς ἄλλους. Γιὰ τοὺς ρωμαντικοὺς συγγραφεῖς, γιὰ κείνους ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ μελέτη τοῦ μεταφυσικοῦ στοιχείου...

Ἐμεῖς, πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους, ἔχουμε ταχθεῖ νὰ προσέχουμε τὴν ἀνθρώπινη φωνή...Τὴν ἀνθρώπινη φωνὴ ποὺ τὴ νύχτα γίνεται πιὸ δυνατή, μιλᾶ κατ' εὐθεῖαν σὲ μᾶς...

Προσέχτε λοιπὸν τὶς ἀνθρώπινες φωνές. Ἀκόμα καὶ τὶς πιὸ σιγανές...Κανείς μας δὲν εἶναι βέβαιος γιὰ τὸ τί ἀκριβῶς ζητοῦν...

Μιὰ κραυγὴ μέσα στὴ νύχτα...

Τὴ θυμᾶμαι τὴ νύχτα ἐκείνη γεμᾶτος συγκίνηση. Πιὸ πολὺ ὅμως, γιατὶ συμβαίνει νὰ μένω στὸν ἴδιο δρόμο μὲ τὴ γυναίκα ἐκείνη...

Καὶ τὰ δυὸ παχουλὰ ἀγοράκια της, τρέχουν νὰ κρεμαστοῦν ἀπ' τὴ χλαίνη μου ὅταν μὲ βλέπουν νὰ διαβαίνω τὰ μεσημέρια, τὰ βράδυα.....

.....

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ
Ἀστυφύλαξ

ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Ὑπὸ NORMAN DANIELS, κατὰ
μετάφρασιν κ. Γ. ΚΟΜΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἄφησε τὸν Τζάρβις ἀνήσυχον, ξαπλωμένον πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο θάμνο. Στὰ τέσσερα, ὁ Σλὶμ προχώρησε γιὰ νὰ φέρῃ βόλτα τὸ παληὸ σπίτι. Σερνόταν μὲ μεγάλη εὐκινησία καὶ σιωπηλά. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν ὕψωσε τὸ σῶμα του ὥστε νὰ κινδυνεύσῃ νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν—ἂν ὑπῆρχαν—οἱ σκοποί. Μὲ προσοχή, σωστὸ φίδι, πλησίασε τὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ ἡμίφως τῆς δύσεως ἔδινε μιὰ περίεργη σκιὰ σὲ ὅλα τὰ πράγματα, γεγονὸς ποὺ βοηθοῦσε σημαντικὰ τὸν Σλίμ. Κανένα φῶς δὲ διακρινόταν στὸ σπίτι, οὔτε καὶ κανένα ἄλλο εἶδος ζωῆς, μὰ ὁ Σλίμ, φέρνοντας στὸ μυαλό του τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν ποὺ εἶχε δῆ στὸ δρόμο, σκέφθηκε πὼς δὲν μποροῦσε παρὰ κάποιοι νὰ ἔρχωνται στὸ ἐρειπωμένο σπίτι.

Μὲ τὸ περίστροφό του ἕτοιμο καὶ τὰ νεῦρα του τεντωμένα, σὰν νἄχαν γίνει ἀπὸ ἀτσάλι, ὁ Σλὶμ σύρθηκε πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ αἴσθημα τοῦ φόβου ἦταν κάτι ποὺ τοῦ ἦταν τελείως ἄγνωστο. Ἤξερε πὼς ἀντιμετώπιζε βέβαιο θάνατο ἂν τὸν ἀντιλαμβάνονταν, μὰ σκεφτόταν ὅτι τὸ νὰ ξέρῃ, ἀκριβῶς πόσοι ἄνθρωποι βρίσκονταν μέσα στὸ σπίτι, θὰ εἶχε τεράστια σημασία γιὰ τὴν ἔφοδο ποὺ θὰ ἔκαναν οἱ ἀστυνομικοί.

Αἰσθάνθηκε κάτι νὰ τρίβεται στὸν ἀγκώνα του, μὰ ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος στὴν παρακολούθηση τοῦ σπιτιοῦ ὥστε νὰ προσέξῃ τί ἦταν. Ἐξακολούθησε νὰ σέρνεται ὡς τὴ στιγμὴ πού, χαμένος πιὰ μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ εἶχε ἁπλωθῆ σιγὰ-σιγά, ἔφτασε κάτω ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα, ποὺ ἦταν κλεισμένο μὲ καρφωμένες σανίδες.

Ἄκουγε τώρα καθαρὰ ὁμιλίες ἀπὸ μέσα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονταν στὸ δωμάτιο γελοῦσαν. Διασκέδαζαν ἴσως μὲ τὴ διήγηση ἐκείνου ποὺ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τοῦ Πῆτερ Βάρρελ.

—Πρέπει νὰ εἶναι καμμιὰ δεκαριά, ὑπολόγισε ἀκούγοντας γιὰ λίγες στιγμὲς τὶς φωνὲς ὁ Σλίμ. Μιὰ ὁμάδα ἐφόδου ἀπὸ εἴκοσι ἀστυνομικοὺς θὰ κάνῃ θαυμάσια δουλειά. Καὶ μποροῦμε νὰ βρισκόμαστε ἐδῶ σὲ λιγώτερο ἀπὸ δυὸ ὧρες, πρὶν τυχὸν ἀποφασίσουν νὰ τὸ σκάσουν γιὰ ἀλλοῦ.

Ἄρχισε τώρα νὰ ἀπομακρύνεται μπουσουλῶντας, εὐχαριστημένος μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης του. Ξαφνικά, ἄκουσε πίσω του μιὰ πόρτα νὰ τρίζῃ. Ἀνασηκώθηκε, μὲ τὸ ὅπλο του ἕτοιμο. Ἕνα πρόσωπο φάνηκε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Τὸ περίστροφο τοῦ Σλὶμ βρόντηξε. Ἤξερε τώρα πιὰ πὼς τὸν εἶχαν, μὲ κάποιο τρόπο, ἀνακαλύψει καὶ δὲν φρόντιζε νὰ κρυφτῇ. Ἡ ἀνάμνηση τῶν τεσσάρων ἐκείνων νέων—οἱ δύο ἦταν τώρα πιὰ νεκροὶ—ποὺ εἶχαν γίνει σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὸ ναρκωτικὸ ποὺ πουλοῦσαν αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἄθλιοι, τὸν ἔκανε ἀποφασιστικὸ καὶ πρόθυμο νὰ τοὺς πολεμήσῃ μὲ λύσσα.

Στὸ σημεῖο ποὺ βρισκόταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν πολὺ ἐκτεθειμένος στὰ μάτια τῶν κακοποιῶν. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ὑποχωρῇ, ψάχνοντας γύρω του νὰ βρῇ μιὰ θέση ὅπου νὰ μπορῇ νὰ προφυλαχθῇ καὶ νὰ ἀμυνθῇ. Ὁ Τζάρβις θὰ εἶχε ἀκούσει τὴν πιστολιά του καὶ θὰ ἔτρεχε νὰ φέρῃ βοήθεια. Ἦταν ἕνα ἀτοῦ ποὺ ὁ Σλὶμ εἶχε στὰ χέρια του καὶ ποὺ οἱ κακοποιοὶ τὸ ἀγνοοῦσαν.

Ξαφνικά, ἕνα ποδοβολητὸ ἀκούστηκε πίσω του, δυνατὰ χέρια τὸν ἔπιασαν

ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔρριξαν πίσω τόσο ἀπότομα, ὥστε τὰ ἔχασε. Κάποιος τοῦ σκέπασε τὸ κεφάλι μ' ἕνα κομμάτι ὕφασμα καὶ τὸ ἔδεσε σφιχτά. Τοῦ πῆραν τὸ ὅπλο του ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τοῦ πέρασαν στοὺς καρπούς του τὶς χειροπέδες ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του.

—Ἐν τάξει, παλληκάρι μου, μουρμούρισε μὲ ἄγριο τόνο μιὰ φωνή, κάνε ὅ,τι σοῦ ποῦμε γιατὶ θὰ σὲ καθαρίσουμε. Πόσοι εἶσαστε;

—Μόνος μου εἶμαι, κατάφερε νὰ ἀπαντήσῃ πίσω ἀπὸ τὸ φίμωτρό του ὁ Σλίμ. Εἶδα τὸ αὐτοκίνητό σας ποὺ ἔστριβε πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ τὸ ἀκολούθησα.

—Ἀλήθεια; ἔκανε ξεθαρρεμένη τώρα ἡ φωνή. Σπουδαῖα λοιπόν. Προχώρα μπροστὰ καὶ μὴν κάνῃς καμμιὰ κουταμάρα γιατὶ τὸ δάχτυλό μου εἶναι στὴ σκανδάλη καὶ μὲ γαργαλάει.

Καθὼς ἐκτελοῦσε τὴν ἐντολή, ὁ Σλὶμ ἀναστέναξε βαθειά. Τώρα πιά, ὅλα εἶχαν τελειώσει. Ἂν ὁ Τζάρβις δὲν τὰ εἶχε χάσει, οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ κυκλώσουν τὴ συμμορία τῶν λαθρεμπόρων, μὰ ἐκεῖνος ἤξερε πὼς γιὰ τὸν ἑαυτό του δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ καμμία ἐπιείκεια ἀπὸ τέτοιου εἴδους κακούργους ποὺ τίποτα δὲν τοὺς σταματοῦσε. Ξαναθυμήθηκε γιὰ μιὰ φορὰ τὸν φίλο του τὸν Σκότ. Θὰ τὸν εἶχαν ἀσφαλῶς σκοτώσει ἐκεῖ στὸ μπὰρ τοῦ Ἰταλοῦ, τὴν ὥρα ποὺ τὸν εἶχε ἀφήσει μόνο του. Κι' ἔτσι, ὅλη ἡ ἐκπαίδευση τοῦ Σκὸτ στὸ σχολεῖο τῶν τζί-μὲν εἶχε πάει χαμένη σὲ μιὰ στιγμή.

Δυνατὰ χέρια τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔρριξαν πίσω.

Ὁ Σλὶμ ἔνοιωσε νὰ τὸν σπρώχνουν μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε στὸ δωμάτιο ὅπου ἦταν καὶ οἱ ἄλλοι κακοποιοί. Εἰρωνικὲς φωνὲς ὑποδέχτηκαν τὴν ἐμφάνισή του καί, ἔξαλλος, ἔβγαλε μίαν ἄγρια βλαστήμια. Γιὰ ἀπάντηση, αἰσθάνθηκε νὰ ἀκουμποῦν μὲ δύναμη στὸ πλευρὸ τὴν κάνη ἑνὸς πιστολιοῦ.

—Βάλτε τον στὸ πίσω δωμάτιο, διέταξε ἐκεῖνος ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει καὶ πρίν. Δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ κεῖ καὶ θὰ περιμένουμε νὰ δοῦμε ἂν θὰ φανῇ καὶ κανένας ἄλλος ἀστυνομικός.

Δύο ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς ἅρπαξαν τὸν Σλὶμ καὶ τὸν ἀκούμπησαν στὸ πάτωμα τοῦ ἄλλου δωματίου. Δὲν χτύπησε γιατὶ τὸν ἀκούμπησαν μαλακά, φροντίζοντας νὰ μὴν κάνουν θόρυβο. Ἀφοῦ ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ, ὁ Σλὶμ ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ ἕνα λεπτό. Ὕστερα, προσπάθησε νὰ βγάλῃ τὰ χέρια του ἀπὸ τὶς χειροπέδες. Στάθηκε ὅμως ἀδύνατο. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ δοκιμάζῃ νὰ βγάλῃ τὸ κάλυμμα ποὺ τοῦ σκέπαζε τὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἔκλεινε τὸ στόμα. Εἶχε κατορθώσει νὰ τὸ χαλαρώσῃ ἀρκετὰ καὶ

προσπαθοῦσε τώρα νὰ τὸ βγάλῃ ἐντελῶς, ὅταν ἄκουσε τὸν θόρυβο ἑνὸς παραθύρου ποὺ ἄνοιγε μὲ προσοχὴ καὶ κράτησε τὴν ἀναπνοή του. Ἦταν μήπως κανένας ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του; Εἶχε τάχα φτάσει ἡ βοήθεια;

Κάποιος ἀκούμπησε ἀπάνω του, ἔκανε μιὰ βόλτα γύρω του καί, στὸ τέλος, αἰσθάνθηκε ἕνα κλειδὶ νὰ μπαίνῃ στὴν κλειδαριὰ τῶν χειροπέδων.

—Φύγε γρήγορα ἀπὸ δῶ μέσα, ψιθύρισε ὁ ἄγνωστος. Θὰ προσπαθήσω νὰ τοὺς κρατήσω ἐδῶ, ὡς ποὺ νὰ φέρῃς βοήθεια. Πόση ὥρα θὰ χρειαστῇς γιὰ νὰ πᾶς στὸ Ἀρχηγεῖο καὶ νὰ ξαναγυρίσῃς;

—Ποιὸς διάολε εἶσαι; ρώτησε μὲ περιέργεια καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Σλίμ.

—Ἕνας φίλος. Καὶ τώρα, ἄκου μὲ προσοχή. Τὸ παράθυρο εἶναι ἀνοιχτό. Γλύστρα ἔξω χωρὶς θόρυβο. Οἱ λαθρέμποροι εἶναι ἀπασχολημένοι σὲ συζήτηση. Δὲν περιμένουν ἐπιδρομὴ τῆς Ἀστυνομίας. Θὰ βρίσκομαι ἐδῶ ὅταν θὰ γυρίσῃς. Καταλαβαίνεις... Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας τῆς συμμορίας, μὰ δὲν ἔχω τίποτα μὲ τοὺς ἀστυνομικούς. Κάποτε, κάτι δικοί σας μὲ βοήθησαν νὰ γλυτώσω ἀπὸ μιὰ δύσκολη θέση. Κάνω καὶ ἐγὼ τώρα τὸ ἴδιο γιὰ σένα.

Τὸ παράθυρο ἦταν ὀρθάνοιχτο. Τὸ καβάλησε, γλύστρησε ἀθόρυβα ἔξω καὶ...

—Σ' εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Σλίμ. Ὅταν σᾶς πιάσουμε, τὸ μόνο ποὺ θὰ ἔχῃς νὰ κάνῃς θὰ εἶναι νὰ ἐπαναλάβῃς ἀκριβῶς τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπες τώρα, γιὰ νὰ σὲ ἀναγνωρίσω. Θὰ φροντίσω νὰ σὲ ἀφήσουν.

Δίνοντάς του ἕνα φιλικὸ χτύπημα στὴν πλάτη, ὁ ἀπρόοπτος σωτήρας του βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁ Σλὶμ σηκώθηκε μὲ προφύλαξη, ἔβγαλε τὴν κουκούλα ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τριγύρω του. Τὸ παράθυρο ἦταν ὀρθάνοιχτο. Τὸ καβάλησε, γλύστρησε ἀθόρυβα ἔξω καί, εὐλογῶντας τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι ποὺ τὸν ἔκρυβε, ἀπομακρύνθηκε ὁλοταχῶς, ἀποφεύγοντας κάθε θόρυβο. Προχώρησε στὸν ἐρημικὸ δρόμο, βγῆκε στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ σπίτι τοῦ Τζάρβις καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔφτασε στὸ αὐτοκίνητό του.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρῃτήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ ἀστυφύλακες Βαχλιώτης 'Αλ. Αὐγερινός, 'Αθανασόπουλος Π. Δημήτριος, Κοντογιάννης Γ. Παναγιώτης, Γιαπιτζάκης Ι. Νικόλαος, Χρονόπουλος Χ. Βύρων, Δουμανᾶς Κ. Βάϊος, Μπικούλης Χ. Στυλιανός, Παπαδόπουλος Δ. Θεόδωρος, Βελεγράκης Δ. 'Αριστείδης, Σαρμᾶς Ι. Χαράλαμπος, Πανταζῆς Π. Κων/νος, Κανῆς Ι. Χρίστος, Κορδορούμπας Δ. 'Ιωάννης, Βερελῆς Ι. Κων/νος, Κουτσὸς Α. Βασίλειος, Βαλσαμόπουλος Ι. Γεώργιος, Σουλελὲς Σ. Σωτήριος, Τσακατούρας Δ. Κων/νος, Κοτσίκης Π. 'Ιωάννης, Ζήσης Κ. Λουκᾶς, Γαλανάκης Μ. 'Ελευθέριος, Κυζίλης Γ. 'Ανδρέας, Κακουριώτης Ι. 'Αλέξανδρος, Τριγκλήμας Ι. Γεώργιος καί 'Ωρολογᾶς Β. Παναγιώτης.

—'Απηλλάγη τῶν καθηκόντων του διὰ λόγους ὑγείας, ὁ ἀστυφύλαξ Φλωρᾶτος Μενέλαος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ ἀστυφύλακες Μπίλης Σ. Χρῖστος, 'Απέργης Η. 'Ανδρέας, Γιαννούλας Ε. Βασίλειος καὶ Κορνέζος Κ. Σπυρίδων.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυν. Σώματος ἀπὸ τῆς 17-8-55 ἐπομένης τοῦ θανάτου του, ὁ ἀστυφύλαξ Λουκόπουλος Βασίλειος τοῦ Δημητρίου.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αρχιφύλακος ὁ ἐν Μ.Δ. Ὑπαρχιφύλαξ Τσάφας Κων/νος τοῦ Μιλτιάδου, δεδομένου ὅτι νεώτερός του προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθησαν ὑλικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους:

α) Ἔπαινος εἰς τὸν 'Αστυν. Β' Σωτηρόπουλον Γεώργιον, διότι ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, δραστηριότητος καὶ ἐπιμονῆς, ἐπέτυχε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ κατάσχεσιν ὑπὸ λαθραίαν φυγάδευσιν συναλλάγματος δύο χιλιάδων δολλαρίων καὶ ἐννέα χρυσῶν λιρῶν 'Αγγλίας.

β) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ καὶ ἔπαινος εἰς τοὺς ἀστυφύλακας Κολοβὸν Εὐάγγελον καὶ Τζούβαλην Δημ., διότι οὗτοι διὰ τοῦ δικτύου πληροφοριῶν των ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Θ. Παρ/τος 'Ασφαλείας κατώρθωσαν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ὑπὸ τριῶν ἐπικινδύνων ἐμπόρων ναρκωτικῶν διενέργειαν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα ἐμπορίου ναρκωτικῶν καὶ διὰ τῆς παρακολουθήσεως νὰ διαπιστώσουν τὰς οἰκίας, εἰς ἃς ἀπέκρυπτον τὰ ναρκωτικά, ἐπιτευχθείσης οὕτω τῆς κεραυνοβόλου συλλήψεώς των καὶ τῆς κατασχέσεως σημαντικῆς ποσότητος ναρκωτικῶν.

Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυν. ὑπαλλήλους: α) 'Αστυνομικοὺς Δ/ντὰς Α' Γεωργίου 'Αναστάσιον Δ/ντὴν 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν καὶ Ρακιντζῆν Θεόδωρον Διοικητὴν Ὑποδ/νσεως Γεν. 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, διότι εὐθὺς ὡς ἔλαβον γνῶσιν τοῦ γενομένου τὴν 21-8-55 ἐγκλήματος εἰς βάρος τοῦ Εὐγενίου Ντυπόν, ἐπιληφθέντες προσωπικῶς τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐνεργήσαντες ταχέως μετὰ ζήλου, πρωτοβουλίας καὶ ἐκτάκτου δραστηριότητος ἐπέτυχον τὴν ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος ἐξιχνίασιν

τοῦ σοβαροῦ τούτου ἐγκλήματος ὡς καὶ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀπόλυτον ἱκανοποίησιν τῆς Κοινῆς γνώμης καὶ τὴν δημιουργίαν λίαν εὐμενῶν σχολίων ὑπὲρ τοῦ 'Αστυν. Σώματος.

β) 'Αστυνομικοὺς Δ/ντὰς Α' Γεωργίου 'Αναστάσιον καὶ Καραμπέτσον Εὐάγγελον Δ/τὴν Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως 'Αθηνῶν, διότι κατὰ τὴν συναυλίαν τῆς 24-8-55 εἰς τὸ 'Ωδεῖον 'Ηρώδου τοῦ 'Αττικοῦ, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Φεστιβὰλ τῶν 'Αθηνῶν, ἀναπτύξαντες δραστηριότητα, πρωτοβουλίαν καὶ ἐνεργητικότητα, ἐπέτυχον τὴν τήρησιν ἀπολύτου τάξεως μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν εὐμενῶν σχολίων ὑπὲρ τοῦ 'Αστυν. Σώματος. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπηνέθησαν ὡσαύτως καὶ ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ κατώτεροι οἵτινες ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρω, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ταύτην ἀστυνομικὴν ἐνέργειαν.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Αἱ ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ τῆς 'Αστυνομίας ἐπεβλήθησαν γιὰ τὴν ἀρίστη ἐπιμέλεια καὶ τὸ πλούσιο περιεχόμενό τους.

Στὰ ραδιοφωνικὰ ἀστυνομικὰ προγράμματα συμμετέχουν πάντοτε οἱ ἄσσοι καλλιτέχναι τοῦ θεάτρου τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ τραγουδιοῦ, ἑλληνικοῦ καὶ ξένου. Συμμετέχουν ἐπίσης οἱ καλλίτερες ὀρχῆστρες τῆς 'Ελλάδος δημιουργῶντας μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐκλεκτή, ἀπὸ ἀπόψεως τέχνης καὶ κεφιοῦ. Στὴ γενικὴ ἐπιτυχία τῶν ἐκπομπῶν συμβάλλουν ἐπίσης καὶ τὰ ἐπιμελημένα λογοτεχνικὰ κείμενα μὲ ἐκλεκτὴ μουσικὴ ὑπόκρουση, τὰ ὁποῖα πλαισιώνουν τὰ προγράμματα τῆς 'Αστυνομίας. Τὰ μουσικὰ αὐτὰ καὶ διδακτικὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς 'Αστυνομικῆς ἐκπομπῆς ἀπέκτησαν χιλιάδες ἐνθουσιώδεις φίλους καὶ ἐδημιούργησαν μιὰ θαυμαστὴ καὶ μεγαλειώδη ἐπιτυχία, ὁμοία τῆς ὁποίας δὲν ἀνεφέρθη ἄλλοτε σὲ ἐπαγγελματικὲς ἐκπομπές.

Χαρακτηριστικὲς ἐν προκειμένῳ εἶναι οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπίμονες προτάσεις διαφόρων καλλιτεχνῶν, ἐπιθυμούντων νὰ λαμβάνουν μέρος στὴν ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας τακτικά, ἀλλὰ καὶ αἱ σοβαραὶ προτάσεις δύο θεατρικῶν συγκροτημάτων τῶν 'Αθηνῶν ὅπως πλαισιώνουν κατ' ἀποκλειστικότητα μὲ καλλιτέχνες των τὰ προγράμματά μας σὲ κάθε ἐκπομπή.

'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὸ Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, ποὺ γράφει καὶ ἐπιμελεῖται τὴν 'Αστυνομικὴ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην καὶ πάλιν νὰ εὐχαριστήσῃ θερμότατα ὁλόκληρον τὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο τῆς πρωτευούσης, γιὰ τὶς συνεχεῖς, ἀνιδιοτελεῖς καὶ συγκινητικὲς προσφορές του, ποὺ καὶ μόνες ἀποτελοῦν ἀδιάψευστο ἀπόδειξη τῆς ἄνευ προηγουμένου ἐπιτυχίας τῶν ἐκπομπῶν μας. Εὐχαριστεῖ ὁμοίως καὶ τὸν Κ.Ρ.Σ.Ε.Δ.Ε. γιὰ τὴν πολύτιμο τεχνικὴ συνδρομή του.

*

—Κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς 24-8-1955 ἔλαβον μέρος οἱ θαυμάσιες ὀρχῆστρες Γιάννη Βέλλα καὶ Μπέμπη Βουγᾶ, ἐτραγούδησαν δὲ ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ Μαριάννα Χατζοπούλου καὶ ὁ ὑπέροχος τραγουδιστὴς Πιέρρο Λοβάττι, μὲ τὸν γνωστὸ πιανίστα "Ακη Λυμούρη. 'Η συμμετοχὴ τοῦ Πιέρρο Λοβάττι, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ πῆρε μέρος στὴν ἐκπομπή μας, ἐθεωρήθη ὡς μία θαυμασία ἐπιτυχία ταύτης δεδομένου ὅτι ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς Εὐρωπαῖος καλλιτέχνης μὲ συγκινητικὰ λόγια ἐξεδήλωσε ἀπὸ μικροφώνου τὸν ἐνθουσιασμόν του γιὰ τὴν συμμετοχή του στὴν ἐκπομπὴν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, τὴν ὁποία ὡς ὁ ἴδιος τόνισε, πάντοτε ξεχώρισεν ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐκμπομπὲς γιὰ τὴν καλή της ἐπιμέλεια. 'Ο Πιέρρο Λοβάττι

παρουσιάσθη μόνος του καὶ ἐπρολόγισε πρὸ τῶν τεσσάρων μεγάλων ἐπιτυχιῶν τὶς ὁποῖες τραγούδησε.

Ἐν συνεχείᾳ μετεδόθη ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο τοῦ ἀστυφύλακος» μὲ τίτλο «Μιὰ λουλουδιασμένη παρένθεση» γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σπῦρο Πηλό στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος ἡ ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου Κατερίνας κ. Λιάννα Μιχαὴλ καὶ ὁ συνάδελφός της ἐπίσης τοῦ Θεάτρου Κατερίνας κ. Δημήτριος Κουκῆς μὲ ἀφηγητὴ τὸν τακτικὸ συνεργάτη μας καλλιτέχνη τῆς πρόζας κ. Τᾶσσο Γκούβα καὶ μὲ μουσικὴν ὑπόκρουση ξένων κινηματογραφικῶν ἐπιτυχιῶν. Μετεδόθησαν ἐπίσης καὶ καθοδηγητικαὶ ὑποδείξεις γιὰ τοὺς ὁδηγοὺς τῶν αὐτοκινήτων. Τὸ πρόγραμμα ἔκλεισε ἡ ὀρχήστρα τοῦ Γιάννη Βέλλα. (Κομφερασιὲ ὁ κ. Μίμης Φραγκιουδάκης. Κείμενα καὶ ἐπιμέλεια Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς).

*

Τὸ πρόγραμμα τῆς 31-8-1955 ἄνοιξε ἡ περίφημη ὀρχήστρα τοῦ μαέστρου Μιχάλη Σουγιούλ τακτικοῦ συνεργάτου τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας.

Στὴ συνέχεια ἀνηγγέλθη μία πρωτοφανὴς καὶ θαυμάσια ἐπιτυχία τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς : ἡ συμμετοχὴ δηλαδὴ τοῦ διεθνοῦς φήμης ἐξαιρετικοῦ σολίστ καὶ πρώτου βαρύτονου τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου κ. Ντίνου Ἐγκολφοπούλου.

Ὁ κ. Ἐγκολφόπουλος ποὺ ὡς γνωστὸν ἔφτασε στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Ἰταλία γιὰ νὰ πάρῃ μέρος στὸ Καλλιτεχνικὸ Φεστιβὰλ τῶν Ἀθηνῶν προσεφέρθη μὲ εὐχαρίστηση καὶ προθυμία νὰ συμμετάσχῃ στὸ Ἀστυνομικὸ Ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα καίτοι ὅταν ἦρθε δήλωσε ὅτι σὲ καμμιὰ περίπτωση δὲν πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ δημοσίως.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἡ πρόθυμη καὶ εὐγενικὴ συμμετοχή του προξένησε ἰδιαίτερη αἴσθηση χαρακτηρίσθηκε ὡς πανηγυρικὴ ἐπιτυχία τῆς Ἀστυνομικῆς ἐκπομπῆς (τὴν ἀξίαν τῆς ὁποίας χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ τρόπο ἐπίσημο ὑπογραμίζει) καὶ ἐτίμησε μὲ τρόπον ἔξοχο ὁλόκληρο τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα ποὺ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς πλευρᾶς καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀπόψεως ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν ἔχει στὸ ἐνεργητικόν του δύο ἑλληνικοὺς θριάμβους του πρὶν λίγο καιρὸ μὲν τὸν κ. Γκετταρύ. Στὴν ἐκπομπὴ δὲ αὐτὴ μία ἄλλη διεθνοῦς φήμης καλλιτεχνικὴ προσωπικότητα τὸν κ. Ἐγκολφόπουλο ποὺ σημειωτέον παρουσιάσθηκε στὸ ἑλληνικὸ κοινὸ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων γιὰ χάρη τῆς ὁποίας τραγούδησε καὶ στὴν ὁποία ἀφιέρωσε εὐγενικὰ μία μεγάλη ἑλληνικὴ ἐπιτυχία του τὸ τραγουδάκι «Ἀετὸς» σὲ ἐναρμόνιση Γιώργου Σκλάβου. Τὸν συνώδευσε στὸ πιάνο ὁ διάσημος μαέστρος κ. Ἀλέκος Γεωργιάδης.

Μετὰ τὸν κ. Ἐγκολφόπουλο μεταδόθηκαν (μὲ μουσικὴ ὑπόκρουση ἀπὸ ἑορταστικὰ ἐθνικὰ ἐμβατήρια) εὐχὲς στὸν ἑορτάσαντα τὴν προηγούμενη μέρα τὴν ἐπέτειον τῆς ὀνομαστικῆς Του ἑορτῆς Στρατάρχην Ἀλέξανδρον ΠΑΠΑΓΟ ἐκ μέρους ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Ἀκολούθησε τὸ τακτικὸ διδακτικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο τοῦ ἀστυφύλακος» μὲ τίτλο «Ἡ μετάνοια τοῦ κομμουνιστῆ» γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σπῦρο Πηλό, μὲ ἀφηγητὴ τὸν ἐξαίρετο συνεργάτη τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος κ. Γιῶργο Ντούμα καὶ μὲ μουσικὴ ὑπόκρουση ἐκλεκτῶν δίσκων. Πρωταγωνιστὴς ὁ θαυμάσιος καλλιτέχνης τῆς πρόζας καὶ τακτικὸς συνεργάτης τῶν ἀστυνομικῶν ἐκπομπῶν Τᾶσσος Γκούβας. Στὴ συνέχεια τραγούδησε τρεῖς νοσταλγικὲς ρωμάντζες του ὁ διαλεχτὸς καὶ ἀσύγκριτος τραγουδιστής μας κ. Τώνης Μαρούδας μὲ τὴν κιθάρα του. Ὁ κ. Μαρούδας εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη ν' ἀφιερώσῃ τὰ τραγούδια του αὐτὰ σ' ὁλόκληρο τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα

καὶ ἰδιαίτερα στὴν Ὑποδ/νση Τροχαίας Κινήσεως τῆς ὁποίας τὸ πολύτιμον ἔργον μὲ ἐνθουσιασμὸ ἐπῆνεσε ἀπὸ τὸ μικρόφωνο.

Ὕστερα τραγούδησε ἡ μπριόζικη καὶ θαυμάσια Βεντέττα τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ ἡ γλυκειὰ Μπέμπα Κυριακίδου ἡ ὁποία τακτικὰ ἀνιδιοτελῶς καὶ μὲ ξεχωριστὸ ἐνθουσιασμὸ συμμετέχει στὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τὴν ὁποία ὅπως συνεχῶς δηλώνη θεωρεῖ ἀρίστη ἀπὸ κάθε πλευρά. Τὴν ὅλη ἐκπομπὴ ἔκλεισε ἡ ὀρχήστρα Σουγιούλ μὲ μοντέρνους ρυθμούς.

Τὸ πρόγραμμα παρουσίασε ὅπως πάντα ὁ γνωστὸς κομφερασιὲ τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐκλεκτοὺς συνεργάτες καὶ ἐνθουσιώδεις φίλους της κ. Μίμης Φραγκιουδάκης.

Κείμενα καὶ ἐπιμέλεια τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Τὴν 12 Αὐγούστου ἐ.ἔ. ἡ Ἀστυνομικὴ Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς συνηντήθη εἰς φιλικὸν ἀγῶνα μὲ τὴν ὁμάδα τῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας μὲ τὸ εὐρὺ σκὸρ 8—2.

—Κατὰ τὴν 1ην ἡμέραν—13 Αὐγούστου 1955—τῶν διεξαχθέντων εἰς Κων/πολιν 14ων Βαλκανικῶν ἀγώνων στίβου οἱ μετασχόντες ἀστυφύλακες ἀθληταὶ ἔσχον τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα: 1) Σίλλης Βασίλειος, ἐπέτυχε 1ην νίκην εἰς τὸν δρόμον 400 μ. μὲ τὸν ἄριστον χρόνον 49″2, κατόπιν δραματικῆς πάλης καὶ φιλοτίμου προσπαθείας πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του. Ὁ ἀστυφύλαξ Σίλλης εἰς τρεῖς (3) κατὰ συνέχειαν Βαλκανιάδας, εἶναι ὁ νικητὴς τῆς ἀποστάσεως ταύτης. 2) Κόρμαλης Λεων., 5ην νίκην εἰς τὸν δρόμον 400 μ. μὲ χρόνον 50′5. 3) Πολίτης Κων/τῖνος, 6ην νίκην εἰς τὸ ἅλμα εἰς ὕψος, μὲ ἐπίδοσιν 1.80 μ.

—Εἰς τοὺς διεξαχθέντας τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐν Ἁλμυρῷ—Θεσσαλίας ἀθλητικοὺς ἀγῶνας στίβου, τὰ «Κρόκια» μετέσχον καὶ οἱ ἀστ/κες ἀθληταί: 1) Νικάκος Γεώργ., 100 μ. 11″8 καὶ 2) Κούκης Ἠλίας, μῆκος 6.62 μ.

—Τὴν 14ην Αὐγούστου 1955, κατὰ τὴν 2αν ἡμέραν τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων ἐν Κων/πόλει, οἱ μετασχόντες ἀστ/κες—ἀθληταί, ἔσχον τὰς ἑξῆς ἐπιδόσεις: 1) Σύριος Ἰωάννης, 6ος εἰς τὸν δρόμον 3.000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων, εἰς χρόνον 9.51″ 4. 2) οἱ ἀστ/κες ἀθληταὶ Σίλλης Βασίλειος καὶ Κόρμαλης Λεων., εἰς τὴν σκυταλοδρομίαν 4 X 400. Κατὰ τὴν 2αν ἡμέραν τῶν διεξαχθέντων εἰς Ἁλμυρὸν—Θεσσαλίας ἀθλητικῶν ἀγώνων Στίβου τὰ «Κρόκια» μετέσχον καὶ οἱ ἀστ/κες ἀθληταί: 1) Ντόκος Γεώργ., ἅλμα ἐπὶ κοντῷ 3.60 μ. καὶ 2) Νικάκος Γεώργιος, 200 μ. 23″9.

—Τὴν 25ην Αὐγούστου 1955, κατὰ τὴν 1ην ἡμέραν τῶν ΙΑ′ Διεθνῶν Παναθηναϊκῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων στίβου τελεσθέντων ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ, οἱ μετασχόντες ἀστυφύλακες ἀθληταὶ ἐπέτυχον τὰς ἑξῆς ἐπιδόσεις: 1) Σίλλης Βασίλειος, 400 μ. 49″6, 2) Κόρμαλης Λεων., 400 μ. 49″8, 3) Διαμαντῆς Ἀθανάσιος, 100 μ. 11′5, 4) Παπακωνσταντίνου Προκόπιος, 100 μ. 11″8, 5) Μαχαίρας Νικόλαος, 110 μ. ἐμπόδια 17″4. 6) Σύριος Ἰωάννης, 3000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων 9.43″2 καὶ 7) Πολίτης Κων/νος, ἅλμα εἰς ὕψος 1.80 μ.

Κατὰ τὴν 2αν ἡμέραν 26 Αὐγούστου 1955, τῶν Διεθνῶν ΙΑ′ Παναθηναϊκῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων στίβου, οἱ μετασχόντες ἀστ/κες ἀθληταὶ ἐπέτυχον τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα: 1) Κόρμαλης Λεωνίδας, 200 μ. 22′7., 2) Διαμαντῆς Ἀθανάσιος, 200 μ. 24″καὶ 3) Ντόκος Γεώργιος, ἅλμα ἐπὶ κοντῷ 3.60 μ.

—Τὴν 31ην Αὐγούστου ἐ.ἔ., ἀνεχώρησεν διὰ Σκόπια Γιουγκοσλαυΐας, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐθνικὴ Στρατιωτικὴ ὁμὰς στίβου, ἵνα συμμετάσχῃ τῶν Στρατιωτικῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ. μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.